स्थानमुरःकण्ठादि । तच्चित्रं यथा—

> 'अगा गां गाङ्गकाकाकगाहकाघककाकहा ।
> अहाहाङ्गखगाङ्कागकङ्कागखगकाकक: ॥'

कश्चित्पुरुषः स्तूयते—हे गाङ्गकाकाकगाहक गङ्गासंबन्धीपज्जलकुटिलगतिविलोडक, त्वं कुत्सितपापान्येव वायसास्तेषां हन्ता । जिहीतेः क्विपि हानं हाः । न हां गतिं जहाति यत्तथाविधमङ्गं यस्य स खगः सूर्यश्चिह्नं यस्य स गिरिरर्थान्मेरुस्तत्र कङ्काख्याः पर्वतपत्रिणः काककाः शब्दकारिणो यस्य स त्वं पापहा मेरुनिवासिभिः पक्षिभिरपि प्रख्याप्यमानकीर्तिर्गामगाः स्वर्गं गतोऽसीत्याशंसायां भूतवन्निर्देशः । कायति अर्थमभिधत्ते इति काकः शब्दः औणादिके । तं करोति इति णिचि तदन्तादके च काककः ॥ कण्ठस्थानम् ।

एवं द्वित्र्यादिस्थाननियमे उदाहार्यम् ।

गतिर्गतप्र[1]त्यादिका । तच्चित्रं यथा—

> 'वारणागगभीरा सा साराभीगगणारवा ।
> कारितारिवधा सेना नासेधा वरितारिका ॥'

भैरिभिर्भीरा भूभारैरभिरेभिरे । भेरीरेभिभिरभ्राभैरभीरुभिर्[1]रभिरिभाः ॥' बहुभिः । कङ्कटपताकादिभारयुक्तैः । भयप्रदा. । भुवो भारभूतैः । डुढौकिरे । सजग्मिरे इति यावत् । दुन्दुभिवन्नदनशीलैः । मेघश्यामैः । निर्भयैर्गजैः । गजाः ॥ त्रिव्यञ्जननियमे यथा—'देवानां नन्दनो देवो नोदनो देवनिन्दिनः । [2]देव दुदाव नादेन दाने दानवनन्दिनः ॥' देवो विष्णुः । स्वर्गमुपतापयामास किमित्युपजातशङ्कमकरोत् । नादेन पक्षोस्थिरशब्देन । दाने विदारणे । दानवनन्दिनो हिरण्यकशिपोः ॥ आदिग्रहणाच्चतुर्व्यञ्जनादिनियमेऽप्यभ्यूह्यम् ॥ द्वित्र्यादिस्थाननियम इति । द्विस्थाननियमे यथा—'अनङ्गलङ्घनालग्ननानातङ्का सदङ्गना । सदानघ सदानन्दिन्नताङ्गासङ्गसगत ॥' कंचित्कामिनमन्यास[3]क्तनिजवधूनिमित्त सानुनयं काचिदाह—हे सततमपाप, सतामानन्दकारिन्, प्रणताङ्गेष्वनुरागयुक्त सा स[4]ल्लना कामाक्रमणविलग्नानेकपीडा वर्तते । तत्तां रक्षेत्यर्थः ॥ दन्तकण्ठलक्षण स्थानद्वयमत्र ॥ त्रिस्थाननियमे यथा—'अलिनीलालकलतं क न हन्ति

---

१. 'प्रत्यागता' स्यात्.

---

१. 'रिभैरिभाः' स्यात्.　२. 'दिवं' स्यात्. ३. 'सक्त' स्यात्. ४. 'साल्लना' स्यात्.

करिगिरिदुर्विगाहा। उत्कृष्टा। अभीगानामप्राप्तभयानां भटसमूहानां जयध्वनिना युक्ता। विहितशत्रुक्षया। स्वार्थे णिग्। अविद्यमान आसेधो यस्याः। मया सह युध्यध्वमिति वरिताः प्रार्थिता अरयो यया सा यदूनां सेना। द्विपतां वलं प्रयातेति पूर्वेण संवन्धः। अत्रायुक्पादयोर्गतिः युक्पादयोः प्रत्यागतिरित्यर्धे ते एवेति पादगतप्रत्यागतम्।

एवमर्धगतप्रत्यागत-श्लोकगतप्रत्यागत-सर्वतोभद्र-अर्धभ्रम-तुरगपद-गोमूत्रिकादीन्युदाहार्याणि।

घनस्तनि। आनन नलिनच्छायनयनं शशिकान्ति ते॥' अलिवन्नीला अलका एव चञ्चलत्वादिना लता यत्र॥ दन्ततालुकण्ठलक्षण स्थानत्रयमत्र॥ एवं चतुःस्थानादिनियमेऽप्युदाहार्यम्॥ अर्धगतप्रत्यागत यथा—'वेदापन्ने स शङ्के रचितनिजरुगुच्छेदयत्नेऽरमेरे देवासक्तेऽमुदक्षो वलदमनयदस्तोददुर्गोसवासे। सेवासर्गोदुदस्तोऽदयनमदलवक्षोदमुक्ते सवादे रेमे रत्नेऽयदच्छे गुरुजनितचिरक्लेशसन्नेऽपदावे॥' स कश्चित्कस्मिन्नरत्नभूते पुरुषे रेमे निर्वृतोऽभवत्। वेदापन्ने। प्रियवदे। कृतः सहजाया अविद्याख्यरुज उच्छेदयत्नो येन। न रमन्ते सुजनेषु धर्मे चेत्यमरान् दुर्जनानीरयति यः। देवभक्ते। अविद्यमानहर्षाण्यक्षाणि यस्य सः। जितेन्द्रिय इत्यर्थः। शक्त्युपशमनीतीनां दाता। व्यथायाः परकृताया दुर्गा इव दुर्गाः। शूरा इत्यर्थः। तानपि क्षिपन्ति ये तेषां स्थाने। राजप्रणतिकरणान्निवृत्तः। अदयया दर्पांशेन हिंसया च त्यक्ते। प्रमाणशास्त्रकुशले। अयमनुकूलं दैवं ये घ्नन्ति खण्डयन्ति तान्व्यति छिनत्ति यः। यदि वा अयन् अयच्छन्[1] अच्छा नैर्मल्यं नाम गुणो यस्य तस्मिन् शुद्धचरिते। गुरुभिः शुश्रूष्यमाणैः जनितो यश्चिरं क्लेशस्तेन श्रान्ते तत्र वा सक्ते। पदरहितानवति यः॥ श्लोकगतप्रत्यागतं यथा—'निशितासिरतोऽभीको न्येजतेऽमरणा रुचा। सारतो न विरोधी नः[2] स्वाभासो भरवानुत॥ तनुवारभसो भास्वानधीरोऽविनतोरसा। चारुणा रमते जन्ये कोऽभीतो रसिताशिनि॥' कुमारेण गणा जगदिरे इति प्रक्रान्तम्। हे अविद्यमानरणाः[3]। तीक्ष्णखड्गप्रसक्तः। भीरहितः। वलात्। न[4] न विरोधी। सुष्ठु आभासत इति स्वाभासो दर्शनीयः। धुर्यश्च। उत चार्थे। वर्मणा वभस्ति। तेजस्वी। रुचा तेजसा हेतुना न्येजते न कम्पते। निशब्दः प्रतिषेधार्थः। कः पुनरधीरो भयवान्। सिंहनादेनादशीले समरे कमनीयेनोन्नतवक्षसा। क्रीडतीति॥ सर्वतोभद्रं यथा—'जितानया

---

१. 'अच्छो' रुद्रटालंकारव्याख्याने. २. 'नोऽस्माकम्' इति व्याख्यानस्योपलम्भेन 'नः' इति सविसर्गपाठः किरातार्जुनीये. ३. 'मरणरहिताः' इति घण्टापथसंवादात् 'अविद्यमानमरणाः' स्यात्. ४. 'नोऽस्माकम्' घण्टापथे. ५. 'रसितेन शब्दितेनैवाश्नाति ग्रसतीति रवेणैव विश्वप्राणहारिणीत्यर्थः' इति घण्टापथे.

या नताजितारसाततसारता । न सावना नावसानयातनारिरेना(?)तया ॥' जिता अनीतयोऽनानुकूलदैव वा यथा । प्रणतानां रणान्तरे आततनमाततं सह तेनेति यवि-स्तरा दृढतया । बहुतरं दार्ढ्यमित्यर्थः । न न सरक्षणा । अर्थाद्रक्षकानाम् । अन्तकाल-दुष्कर्मविपाकताडनायाः वैरिणी स्वामिनी(?)तयेत्युपकरणे संबन्धः ॥ अत्र न केवल-मधोधःक्रमेण स्थितानां पादाना प्रातिलोम्येन स्थितिर्यावदर्धभ्रमस्यापि । तत्र हि प्रथमादिपादानां प्रथमैश्चतुर्थतृतीयद्वितीयप्रथमपादानामष्टमैश्चाक्षरैः प्रथमपाद । एवं द्वितीयसप्तमैस्तृतीयपष्ठैश्चतुर्थपञ्चमैश्च द्वितीयतृतीयचतुर्थपादाः । इह च सर्वं तदेवोपल-भ्यत इत्यर्धभ्रमस्याप्यवस्थानात्सर्वतोभद्रम् ॥ अर्धभ्रमं यथा—'सनत्त्वरतिटे नित्य सदरामर्पनाशिनि । त्वराधिककसन्नादे रमकत्वमकर्षति ॥' सर्पारुपाणा रागप्रदे । सभ-याना कोपाहारिणि । त्वरयाधिकप्रसरत्सिंहनादे रणरसिकत्वमपनयति ॥ तुरगपदागत यथा—'सेना लीलीलीना नाली लीनाना नानालीलीली । नालीनालीले नालीना लीलीली नानानानाली ॥' सेना अहं ना पुरुषो लडयोरेकत्वस्मरणमिति ईले स्तौमि । लीला विद्यन्ते येषा तान् लीलिनः ईले स्तौतीत्येवशीलो यः स स्वामी यासाम् । शुद्धवि-षये सविलासान्नरानर्चयति यासा प्रभुरित्यर्थः । आलमनर्थो विद्यते यस्य स नाहम् । लीनानि अनासि रथादौ यस्य सः । नानाप्रकारा या आल्यो व्यूहरचनास्तासु या ली-र्लयन श्लेषस्ता लान्ति गृह्णन्ति ये ते विद्यन्ते यस्य । न आलीनामाश्रितानामली भृङ्गः उपजीवकः । आलीनाः श्लिष्टाः । लीलिनी लीलावती इला भूर्येषा ते नृपा विद्यन्ते यस्येति मत्वर्थीयः । नानाप्रकारा नरो यस्य । आलवान् मूर्खः । न आली अनाली अमूर्खः ॥ अनेन तुरगः खेल्यते । तथाहि—'खाद्यो द्यग्निर्विधुशरः स्वनाश्वः सागरा-ष्टमः । त्रिषष्ठोऽब्ध्यम्बुधिव्यग्निः स्वाग्निर्द्व्यंशुः खसप्तमः ॥ त्र्यन्तोऽब्धिपट्टरुयम्भोधि-स्तुर्याक्षिस्तनचन्द्रमाः । त्र्यग्निरब्धिखमद्व्यग्निः खाम्भोधिर्वह्निसायकः ॥ वेदाश्वो द्विवसुः खर्तुरुयश्वः खान्तोऽग्निषष्ठकः । तुर्येषुर्द्व्यब्धिरायद्विरुयाद्योऽब्ध्यग्निर्ययोर्गमः ॥' खादि-भिरेकादीनि लक्ष्यन्ते । अत्र समासस्थ पूर्वपदं पङ्क्तेरुत्तरपद तु कोष्टकस्य ग्राहकम् । ययोरश्वस्य गमः संचारपदमिति यावत् । एवमेव च तुरगफलकस्यापरेऽर्धे खेल-नीयाः ॥ गोमूत्रिका यथा—'काङ्क्षन्पुलोमतनयास्तनताडनानि वक्षःस्थलोच्छ्रितरया-ङ्कनपीडनानि । पायादपायभवतो नमुचिप्रहारी मायामपास्य भवतोऽम्युमुचा प्रसारी ॥' पादे गोमूत्रिकेयम् ॥ अर्धगोमूत्रिका यथा—'चूडाप्रोतेन्दुभागद्युतिदलिततमःकन्दली-चक्रवालो देवो देयादुदारं शममरजनतानन्दनोऽनन्यधामा । क्रीडाधूर्तेशभामा घुस-

---

१. 'दृढता' स्यात्. २. 'सेनाः, लीलीलीनाः, न, आली, लीनानाः, नानालीलीली, न, आलीनाली, ईले, ना, आलीनाः, लीलीली, नानाना, अनाली' इत्येव पदाना विभागो रुद्रटव्याख्याने दर्शितः. ३. 'ईडे' स्यात्. ४. 'आलीनाना' रुद्रटव्याख्याने. ५. 'ली-लीली' स्यात्. ६. 'परे' स्यात्.

आकारः खड्ग-मुरजबन्धाद्याकृतिः । तच्चित्रं यथा—

'मारारिशक्ररामेभमुखैरासाररंहसा ।
सारारब्धस्तवा नित्यं तदार्तिहरणक्षमा ॥
माता नतानां संघट्टः श्रियां बाधितसंभ्रमा ।
मान्याथ सीमा रामाणां शं मे दिश्यादुमादिमा ॥'

मारारिः शिवः । रामो मुशली । आसारवेगतुल्येन सर्वेषामाद्या ॥ खड्गः ॥ तथा च—द्राढिकान्तरे साधारणो माशब्दः । तस्य दक्षिणतोऽधःक्रमेण वर्णाश्चतुर्दश । शिखायां साशब्दः । ऊर्ध्वक्रमेण । वामतस्तावन्त एव यावन्माशब्दः साधारणः । एतत्फलम् । तस्यैव माशब्दस्य दक्षिणतो निःसरणक्रमेण गण्डिकायां वर्णत्रयम् । उपरि माशब्दः साधारणः । तस्य दक्षिणतो वामतश्च तथैव चत्वारश्चत्वारो वर्णाः । एतच्च कुलकम् । ततस्तस्य माशब्दस्योपरि वर्णद्वयम् । एतन्मस्तकम् । सामामाशब्दा द्विःपञ्चकृत्वो द्विरावृत्ताः ॥

'या दमानवमानन्दपदमाननमानदा ।
दानमानक्षमानित्यधनमानवमानिता ॥'

या इन्द्रियजयेन उत्तमो य आनन्दस्तस्य पदम् । विद्यया हि शमसुखलाभः । मुखस्य पूजां ददाति । निरपभ्रंशभाषणाद्धि मुखं पूज्यं भवति ।

दनतनिमच्छेदनीव भ्रुवा '[1]णो देहे देवी दुरीरं दममर'''[2]तनानन्दिनो नान्यधामा ॥' शं सुखम् । असाधारणस्थानः । क्रीडया अपनीतः शिवक्रोधो यया । भ्रुवा भ्रूक्षेपेण अस्माकं [3]शरीरो दुरपसार्यमुपशमं संततप्रणता प्रतीहारेण । उमा च अपूर्वद्युतिः ॥ श्लोके गोमूत्रिका यथा—'पायाद्वश्चन्द्रधारी सकलसुरशिरोलीढपादारविन्दो देव्योरुद्धाङ्गभागः पुरदनुजदवः स्त्यानसंविन्निधानम् । कन्दर्पक्षोददक्षः सरससुरवधूमण्डलीगीतगर्वो दैत्याधीशान्धकेनानतचरणनखः शकरो भव्यभाव्यः ॥' घनज्ञाननिधिः । भव्यैर्ध्येयः ॥ 'देयान्नश्चण्डधामा सलिलहरकरो रूढकन्दाभबिम्बो देहे रुग्भङ्गरागः सुरमनुजदमस्त्यागसंपन्निधानम् । भंदं दिग्क्षोभदश्रीः सदसदरवधूखण्डनागीरगम्यो दैन्यधी बन्धहानावततरसनयः शंपरो दिव्यसेव्यः ॥' तिग्मांशुः । रुजा विनाशे आसक्तः । भंदं कल्याणम् । दिशां क्षोभदा श्रीर्यस्य । सत्योऽत एव निर्भया या वध्वस्तन्निर्भर्त्सनवचसामविषयः । न दैन्यमेधयत इत्येवंशील: । कर्मबन्धपरित्यागे विस्तीर्णो

---

१. 'अस्माकं' इति व्याख्याकरणात् 'नो' स्यात्. २. 'नता नन्दिनानन्य' स्यात्. ३. 'शरीरे' स्यात्.

दानमानक्षमा एव शाश्वतं धनं येषां तैः पुरुषैः पूजिता । मानं ज्ञानम् ॥ मुरजबन्धः ॥ तथा हि—पादचतुष्टयेन पङ्क्तिचतुष्टये कृते प्रथमादिपादेभ्यः प्रथमाद्यक्षराणि चत्वारि । चतुर्थादिपादेभ्यः पञ्चमादीनि च चत्वारि गृहीत्वा प्रथमः पादः । द्वितीयात्प्रथमं प्रथमाद्द्वितीयतृतीये द्वितीयतृतीयाभ्यां चतुर्थे चतुर्थात्तृतीयद्वितीये तृतीयात्पादात्प्रथममक्षरं गृहीत्वा द्वितीयः पादः । द्वितीयादष्टमं प्रथमात्सप्तमषष्ठे द्वितीयतृतीयाभ्यां पञ्चमे चतुर्थात्षष्ठसप्तमे तृतीयादष्टमं च गृहीत्वा चतुर्थः पादः । एवं मुसलधनुः-बाण-चक्र-पद्मादय उदाहार्याः ॥

नयो यस्य । श पिपर्ति पूरयति ॥ आदिग्रहणाद्गजपदरथपदादीनि ज्ञातव्यानि ॥ मुसलेत्यादि । मुसलधनुषी यथा—'मायावित्त महाहावा रसायातं लसद्भुजा । जातलीलायथासारवाचं महिषमावधीः ॥' 'मामभीदा शरण्या मुत्संदेवारुत्नप्रदा च धीः । धीरा पवित्रा संत्रासात्रासीष्ठा मातरारमः ॥' संदानितकमिदम् । महान् हावश्चेष्टालंकारो यस्याः । वीररसेनागतम् । सारादपानतं यथासारं यथासार वाग्यस्य । प्रतिज्ञाभ्रष्टमित्यर्थः । हे मातः, हतवती त्वम् । एवभूता या सा त्वमारमः व्यापारान्तराभिवर्तस्व मा भयात्रासीष्ठाः रक्ष्याः । अभियं ददाति या मुत् हर्षरूपा । धीः संविद्रूपा ॥ मुसलस्य न्यासो यथा—'मा' इत्यतः प्रभृत्यधोधः क्रमेण वर्णसप्तकम् । ततो वर्णदेशमात्र दक्षिणपार्श्वे प्रसृत्याधोधः क्रमेण हस्तग्राह्यस्थानार्थं वर्णत्रयम् । ततो वामपार्श्वे प्रसृत्य वर्णपञ्चकम् । ततो मध्ये 'जा'शब्दः साधारः । तदुपरि दक्षिणपार्श्वे प्रसृत्योर्ध्वक्रमेण वर्णपञ्चकम् । तदुपरि वामपार्श्वे प्रसृत्य साधारं वर्णत्रयम् । ततो दक्षिणपार्श्वे प्रसृत्य वर्णसप्तकम् ॥ धनुषो न्यासो यथा—'मा'शब्दः शिरा । ततो 'म'कारात् प्रभृत्याद्यमर्धं कुटिलमधः क्रमेण विन्यास्यम् । ततो 'धी'शब्दात्साधारात्प्रभृति 'त्रा'शब्दान्तमूर्धक्रमेण न्यासः । तत. 'सं'शब्दः । पार्श्वे ततः 'त्रा' इति साधारः । ततोऽपरपार्श्वे 'सा' इति । ततः 'त्रा'शब्दः साधारः । ततोऽक्षरपट्कमूर्ध्वक्रमेण न्यास्यम् । ततो 'म'शब्दः साधारः ॥ बाणो यथा—'माननापरुषं लोकदेवी सद्रस सनम । मनसा सादरं गत्वा सर्वदा दास्यमद्र ताम् ॥' पूजयापगतो रोषो यस्यास्ताम् । त्रिभुवनदेवीम् । हे शोभनभक्तिरस । सम्यक् प्रणम । मनसा दास्यं गत्वा । तां देवीम् । अ-

---

१. 'मायाविनं' रुद्रटे. २. 'दनपेत' स्यात्. ३. 'न यथासारं' स्यात्.

द्वेति प्रियादाने ॥ न्यासो यथा—अधोधः क्रमेण वर्णचतुर्दशकम् । ततोऽक्षरद्वयं फलशरार्धं साधारम् । तत ऊर्ध्वक्रमेणाक्षरचतुर्दशकम् ॥ यथा वा—प्रथमपादेन ऊर्ध्वक्रमेण शरः । तत ऊर्ध्वं फलस्यादौ 'दे' । तदूर्ध्वं च वामभागे 'वीम्' । मध्ये 'सः' । दक्षिणतो 'द्र.' । ततो मध्यसकार एव द्विः । तदुपरि फलाग्रे 'नमौ' । अटनेर्वामत ऊर्ध्वक्रमेण 'मर्नो' । मूले 'सा' साधारः । दक्षिणतोऽध क्रमेण 'दरम्' । दक्षिणवाजे ऊर्ध्वक्रमेण 'गत्वा सर्वे' । ततः शरे 'सामा'वर्णयोरन्तरे 'दा' साधारः । वामवाजेऽधः क्रमेण 'स्यमद्रताम्' ॥ चक्रं यथा—'त्वं वादे शास्त्रसङ्गिन्यां भासि वाचि दिवौकसः । तवाङ्गिशास्त्रसंस्काराज्जयन्ति वरदे द्विषः ॥' हे अभिलषितदायिनि, वादे स्वपक्षपरपक्षपरिग्रहे शास्त्रसक्तायां भारत्यां त्वम् । शोभसे । तथा देवा रिपून् अभिभवन्ति । कुतः तवाङ्गेवास्त्र विनाशायाभिमन्त्रितं द्रव्यं तद्भावनाया हेतोः ॥ अत्र पञ्चाक्षरयमनेऽप्यप्रत्यभिज्ञानादप्रत्यभिज्ञायमकम् ॥ 'सदाव्याजवशिध्याताः सदात्तजपशिक्षिताः । सदास्यजस्रं शिवता. सूदत्तोजदिशि स्थिताः ॥' सर्वदा अव्याजं जितेन्द्रियैर्ध्याताः । शोभनं कृत्वा गृहीतमन्त्रवर्तनैरभ्यस्ताः । श्रेयस्त्वानि सुष्ठूर्जितं विष्णुस्थानं पर ब्रह्म तत्र स्थिताः ॥ गोमूत्रिका धेनुरियं क्रमव्युत्क्रमाभ्यां चतुर्विंशतिप्रकाराः । तथा हि—चतुर्ष्वपि पादेषु पङ्क्तिशो लिखितेषु प्रथमद्वितीययोस्तृतीयचतुर्थयोश्च क्रमवैपरीत्याभ्यां प्रकाराश्चत्वारः । एवं प्रथमतृतीययोः शिष्टयोश्च प्रथमचतुर्थयोः शिष्टयोश्च द्वितीयतृतीययोः शिष्टयोश्च द्वितीयचतुर्थयोः शिष्टयोश्च तृतीयचतुर्थयोः शिष्टयोश्च चत्वारश्चत्वार इति साकल्येन पदचतुष्का इति ॥ 'हरेः स्वसारं देवित्वा जनताश्रित्य तत्त्वतः । वेत्ति स्वसारं देवि त्वा योगेन क्षपिताशुभा ॥' हे देवि, भगवतीं गोविन्दस्य भगिनीमुपास्य जनसमूहो निजमुत्कर्षं परमार्थतो जानाति । कथम् । चित्तवृत्तिनिरोधेन व्यवहृत्य । कीदृग्जनता । विनाशितकिल्बिषा । तथा च मनुः—'प्राणायामैर्दहेद्दोषान्प्रत्याहारेण संगतिम् । ध्यानेनानीश्वरान्भावान्धारणाभिश्च किल्बिषम् ॥' अनियतावयवं यमकमेतत् ॥ 'सदाप्नोति पतिर्ज्योतिस्त्वादृशं त्वत्प्रभावतः । प्रभावतः समो येन कल्पते मोहनुत्तितः ॥' शोभनम् । आदित्यस्य तुल्यः । मोहविनाशात् । एतेन ज्योतिःस्वरूपा भगवतीति प्रतिपादितम् । यदुक्तम्—'यदादित्यगतं तेजो जगद्भासयतेऽखिलम् । यच्चन्द्रमसि यच्चाग्नौ तत्तेजो विद्धि मामकम् ॥' मध्ययमकमन्तादिकमिदम् ॥ 'त्व सद्गतिः सितापारा परविद्योत्तितीर्षतः । संसा···दत्र चाम्ब त्वं [सत्त्व पासि विपत्तितः] ॥' त्वं शोभना गतिः । निर्मला अनन्ता प्रकृष्टं तत्त्वज्ञानम् । अत्र भवे । हे मातः । प्राणिनामापदः । गूढचतुर्थः ॥ 'परमा या तपोवृत्तिरार्यायास्तां स्मृतिं जनाः । परमायात पोपाय धियं शरणमादृताः ॥' हे जनाः, अत्यर्थं सादराः सन्तः देव्यास्तां स्मृतिं शरणमागच्छत ।

---

१. 'सूदात्ताज' इति देवीशतके. २. 'यति' इति देवीशतके. ३. 'पराविं—' इति देवीशतके. ४. 'ससारा' इति देवीशतके. ५. 'प्राणिनम् । आ' स्यात्. ६. 'या' इति देवीशतके.

किंविधा। या स्मृतिः प्रकृष्टा तपोवृत्तिः। देवीस्मरणमेव परमं तप इत्यर्थः। अनियतावयवं यमकमिदम्॥ 'प्रवादिमतभेदेषु दर्शास्ते महिमाश्रयः। भान्ति त्वत्त्रिशिखस्येव शिखानामसमाश्रयः॥' दर्शनानि महिम्नामाश्रयः। यानि प्रवादिनां भिन्नानि ज्ञानानि तास्त्वदीया दृष्टय इति तात्पर्यम्। भवत्रिशूलस्य कोटीनां विषमधारा इव। अन्तयमकम्॥ 'यच्चेष्टया तव स्फीतमुदारवसु धामतः। तच्चेतो यात्यवहित मुदा स्ववसुधामतः॥' यच्चेतस्तव श्रवणचिन्तनाध्ययनादिव्यापारेण विकसित सावधान च। अत एव शाश्वतधनरूपम्। तच्चेतो हर्षेणोपलक्षित धामतोऽनो मोक्षलक्षणात् त्वनुधां शब्दामृतं शब्दब्रह्मोदय याति। गोमूत्रिकाबन्धो यमक वा॥ 'सुरदेशस्य ते कीर्तिर्मण्डनत्वं नयन्ति यैः। वरदे शस्यते धीरैर्भवती भुवि देवता॥' स्वर्गस्य। ते पुमांसः। हे वरदे। धीरैरविकृतचित्तैः। तेषां कीर्तिः स्वर्ग यातीति भावः। अनियतावयव यमकम्॥ पादपरावृत्त्या गोमूत्रिकापि॥ 'तत्त्व वीतावततनुस्तत्त्वं ततवती तत.। वित्त चित्तं च वित्तत्व वीतावीतवता वत॥' यतस्त्वं भवती तत्त्वं परब्रह्मस्वरूपम्। वीतावततनुत् विगतविस्तीर्णव्यथम्। विस्तारितवती। साख्यानां त्वमेव यस्मात्सर्वत्र प्रधानमित्यर्थः। ततो हेतोर्हे वित् विद्ये, वीतसंज्ञाश्च सांख्यानां प्रधानपुरुषसद्भावका दश हेतवस्तद्वत्तां साख्याना तव वित्तत्वं वित्त भवत्या धनत्वं प्रतीतम्। त्व धन प्रसिद्धमित्यर्थः। वतेत्याश्चर्ये। द्व्यक्षरः॥ 'तारे शरणमुच्यन्ती सुरेशरणमुर्यमः। त्व दोषापासिनोदग्रस्वदोषा पासि नोदने॥' हे ताराख्ये देवि विमले, वस्त्व शरण सती आश्रितत्राणायोत्तिष्ठमाना। शक्रस्य सङ्ग्रामम्। व्यापारैः। दोषक्षेपिणा निजबाहुना रक्षसि। प्रेरणकाले पलायितारो देवा भवतीं शरणमेत्य पुनः सङ्ग्रामसमर्थाः संपद्यन्त इति वाक्यार्थः। उद्यन्तीत्यत्र मुंन् चिन्त्यः। अनियतावयवं यमकम्। पादगोमूत्रिकापि॥ प्रागुक्तेन 'सुरदेशस्य ते कीर्ति.' इत्यनेन पादपरावृत्तिगोमूत्रिकाबन्धेन सह अमुना पादगोमूत्रिकाबन्धनतूणबन्धेयम्। तथा हि। प्राक्तनश्लोकस्य प्रथमतृतीयपादाक्षरैरधोधः क्रमेण पङ्क्तिद्वये कृते गोमूत्रिकया नालिरुत्पद्यते। अनावृत्त्यान्त्यवर्णाभ्या बुध्नम्। तदुपरिष्टाच्च 'तारे' इत्यादिश्लोकपादैरूर्ध्वक्रमेण पङ्क्तिचतुष्टये कृते पादगोमूत्रिकया मुखम्। अन्त्याना वर्णानामनावृत्त्या शरार्पणार्थं द्वारप्रदर्शनम्। इति॥ 'सुमातरक्षयालोकरक्षयात्तमहामनाः। त्व धैर्यजननी पासि जननीतिगुणश्रितीः॥' अक्षयज्ञानरक्षणेन। गृहीत महन्मनो यया। धैर्योत्पादिका। अनियतावयव मध्यादियमकम्॥ 'ख्यातिकल्पनदक्षैका त्व सामग्र्यंजुषामितः। सदा सरक्षसां नुन्नदानवाना-मसुस्थितिः॥' ख्यातिरेकत्र वेदानामन्यत्र दानवाना कल्पनं छेदनमिति। अद्वितीया।

---

१. 'शस्ते' इति देवीशतके. २. 'वित्तव' इति देवीशतके. ३. 'वीतसंज्ञा-अवीतसंज्ञा च साख्यानाम्' इति देवीशतकव्याख्यायां कैयटः. ४. 'सद्भावा येदश देशहे—' इति देवीशतकव्याख्यायां कैयटः. ५. 'तद्वता' इति देवीशतकव्याख्या. ६. 'मुद्यन्ती' इति देवीशतके. ७. 'नुम्' स्यात्.

त्रयाणां वेदानां परिपूर्णत्वभाजामपि। इतोऽस्मिँल्लोके। अस्माज्जगतश्च। सरक्षणाभिनुत्यप्रदा। अकृतकानां वेदविशेषणमिदम्। जीवितरूपा सती। सराक्षसानां प्रधानदैत्यानां दुःखासिका सत्यपि। रेफविवर्तिकोऽयम्। 'र्ग्य' इत्यत्र रेफ उपरिष्टादधश्च परिवृत्तः॥ 'तिता संसत्सु सत्तास्ते स्तुतेस्ते सततं सतः। ततास्तितैति तस्तेतिसूतिः सूतिस्ततोऽस्ति सा॥' हे देवि, यतो निर्मला। सभासु। शोभनता। तिष्ठति। स्तवात्। तव। सदा। साधोः। तथा विस्तीर्णा। विद्यमानता। एति। दीर्घायुर्भवतीत्यर्थः। क्षिप्ता ईतिसूतिरुपद्रवप्रभवो यस्यामस्तितायाम्। ततो हेतोः शोभना ऊतिः सुरक्षा। सा प्रसिद्धा। भवसि त्वम्। द्यक्षरः॥ 'त्वदाज्ञया जगत्सर्वं भासितं मलनुद्यतः। सदा त्वया सगन्धर्वैसमिद्धमरिनुत्तितः॥' हे मलनुत् आवरणनिवारिणि, त्वच्छासनेन त्रैलोक्यं वर्तते। यतो रिपुक्षेपणात्त्वया प्रकाशितम्। अर्धगोमूत्रिकाबन्धः॥ 'यतो याति ततोऽत्येति यया ता तायतां यतेः[3]। मातामितोत्तमतमा तमोतीतां मतिं मम॥' यया मत्या यतो निवर्तते ततो विमुच्यते ता मम मतिं विगततमस्कां तायता पालयताम्। भवतीत्यर्थः। या मतिश्चतुर्थाश्रमस्थस्य जननी। अपरिच्छिन्ना। अत एव प्रकृष्टतमा। त्र्यक्षरः॥ एते षोडश श्लोकाश्चक्रे रेमेरारभ्य नाभिं यावत् अनुलोमतो लिखिताः षोडशाराः। अत एव च नाभेरारभ्य पुनरनुलोमतो लिखिता अन्ये षोडश। इत्थं द्वात्रिंशदराः॥ 'महतां त्व श्रिता दासजनं मोहच्छिदावस। यः[6] शुद्धत्वं गतः पापमन्यस्य प्रसभं जयौ॥' माहात्म्यम्। हे मोहच्छिदज्ञाननाशिनि। आवस अधिष्ठाय। इति द्विविधो हि जनः, अपापः सपापश्च॥ 'त्व साज्ञासु जगन्मातः स्पष्टज्ञाता सुवर्त्मसु। प्रज्ञा मुख्या समुद्भासि तत्पृथुत्व प्रदर्शय॥' हे जगन्मातर्, विविक्त विदिता सती त्व शोभनवर्त्मसु सन्मार्गेषु विषये आज्ञासु निरूपणासु सा मुख्या प्रज्ञा वर्तते। तस्याः प्रज्ञायाः पृथुत्वं समुद्भासनशीलं प्रकटी कुरु। अस्मादेव चेयमार्या प्रादुर्भवति। 'आज्ञासु जगन्मातः स्पष्टज्ञाता सुवर्त्मसु प्रज्ञा। भासि त्व सा मुख्या समुत्पृथुत्वं प्रदर्शय तत्॥' शोभनं वर्त्म येषा तद्विषयासु राजा सः। स्पष्टं समुत्प्रकटमानन्दरूपं महिमानं तस्मात्। शेषं तथैव॥ 'हन्त्र्यो रुषः क्षमा एताः सदक्षोभास्त्वमुन्नतः। सतेहितः सेवते ताः सततं यः स ते हितः॥' क्रोधस्य विनाशिन्यः एताः क्षमाः शोभना अविकाराश्च त्वमसि। अतो हेतोर्य उन्नतः प्रकृष्टः सता शोभनेन मार्गेण ईहितो व्यापारितः सततं ताः सेवते स तेऽनुकूलः॥ 'करोषि तास्त्वमुत्खातमोहस्थाने स्थिरा मतीः। पदं यतिः सुतपसा लभतेऽतः सशुक्लिम॥' हे उन्मूलिताज्ञानपदे यतस्ता मतीर्मैत्रीप्रभृदितादिकाः अचलास्त्वं करोषि, अतो हेतोः यतिर्मुमुक्षुः सह शुक्लिम्ना वर्तते यत्तत्पदम्। तमोमल-

---

१. 'तता'स्यात्. २. 'र्वै समिद्धम–' इति देवीशतके. ३. 'तैः' इति देवीशतके. ४. 'नेमे' स्यात्. ५. 'स्ता' इति देवीशतके. ६. 'यच्छुद्ध–' इति देवीशतके. ७. 'य' इति देवीशतके. ८. 'अधितिष्ठ' इति देवीशतकव्याख्यायाम्. ९. 'ष्टं ज्ञा' इति देवीशतके. १०. [illegible] इति देवीशतके.

च्युतं मात्रार्धमात्राविन्दुवर्णगतत्वेन चतुर्धा ।

तत्र मात्राच्युतकं यथा—

'भूतियोजितभर्तव्यः कृपाणाक्रान्तमण्डलः ।
महापदशुभावास त्वत्समः कुपतिः कुतः ॥'

अत्र कृपणेति । विभूतिर्भस्म च । महापदेति शुभावासेति संबोधने पदद्वयम् । महापदोऽशुभस्यावासेति पदमेकं च ॥

अर्धमात्राच्युतं यथा—

'पयोधरभराक्रान्ते विद्युल्लेखाविराजिते ।
कान्तः सर्वजनाभीष्टो वाले दुःखेन लभ्यते ॥'

अत्र 'न्दु' इत्यत्र नकारो व्यञ्जनं च्युतम् ॥

बिन्दुच्युतं यथा—

'सहंसा नलिनी ताराशारिता गगनावनिः ।
शोभते भूमिपालानां सभा च विबुधाश्रिता ॥'

सह हसेन विकाशेनेत्यपि ॥

हीनमित्यर्थः । चत्वार एते नेमिश्लोकाः । एभ्यश्च प्रथमं प्रथमं त्रीणि त्रीण्यक्षराणि लिख्यन्ते । चतुर्थं चारश्लोकप्रारम्भाक्षरं भवति । इत्थं नेम्यर्धनिमीलनम् । पुनरनुलोमलिखिताच्छ्लोकषोडशकाच्चैवमेवान्त्यमक्षरं त्रिषु लिखितेषु चतुर्थं भवतीति नेमेर्द्वितीयमर्धं मीलितं भवति । एवमेव चान्तर्लिखितैस्तैरेव नेमिश्लोकैर्नाभिनिमीलनं भवति । अत एव चारद्वात्रिंशतो नेमिस्थानान्नाभितो वा तृतीयं तृतीयं चाक्षरमादाय वर्णद्वात्रिंशतः श्लोकोऽयमुत्पद्यते ॥ 'देव्या स्वप्नोद्गमादिष्टदेवीशतकसंज्ञया । देशितानुपमामाधादतो नोणसुतो नुतिम् ॥' देव्या वागीश्वर्या स्वप्नाविर्भावे आदिष्टा या देवी शतकमिति संज्ञा तया देशो निर्देशो विद्यतेऽस्यास्तस्या भावो देशिता तयानुपमां देवीस्तोत्रतया सर्वातिशायिनीं नोणसुतः श्रीमानानन्दवर्धननामा स्तुतिमिमामकार्षीदिति ॥ पद्म यथा—'भासते प्रतिभासार रसाभाताहताविभा । भावितात्मा शुभा वादे देवाभा बत ते सभा ॥' हे प्रज्ञातिशयोत्कृष्ट, वादे रसेन समन्ताद्दीप्ता हता अशोभा यया । एकाग्रीकृतहृदया वादे एव । देवैर्विजिगीषुभिः पण्डितैराभा यस्याः । वतेत्याश्चर्ये निपातः । एषोऽष्टदलपद्मबन्धः । तथा हि—भाशब्दः कर्णिकास्थाने । ततोऽक्षरद्वयेनैकं दिग्दलं निःसरणक्रमेण विदिग्दलं चाक्षरद्वयेन प्रवेशक्रमेण । ततः स एव भाशब्दः । ततोऽक्षरद्वयेन दिग्दलं निर्गमप्रवेशाभ्यां भाशब्दं यावत् । ततोऽक्षरद्वयेन विदिग्दलं निर्गमेण तावतैव दिग्दलं प्रवेशेन भाशब्दं यावत् । पुनर्भाशब्दो निर्गमेण च तदेवाक्षरमित्यादिना क्रमेण दलाष्टकमुत्पाद्यमिति दिग्दलवर्णाना द्विर्भाशब्दस्य चाष्टन्न आवृत्तिः ॥

वर्णच्युतं यथा—

'सितनृशिरःस्रजा रचितमौलिशिरोमणिमौक्तिकैस्तथा
शिखिरुचिरोर्ध्वदृक्पृथुललाटतटे तिलकक्रिया च सा ।
स्फुटविकटाट्टहासललितं वदनं स्मितपेशलं च त-
दभिनवमीश्वरो वहति वेषमहो तुहिनाद्रिजार्चेयुक् ॥'

अत्र गौरीश्वरवर्णने सिद्धिच्छन्दसि प्रतिपादमाद्याक्षरद्वयपातेऽन्त्याक्षरसप्तकच्युतौ चेश्वररूपवर्णनमेव प्रमिताक्षरावृत्तेन । यदि वा आद्याक्षरसप्तकच्युतौ अन्त्याक्षरद्वयपाते च गौरीवर्णनं द्रुतविलम्बितवृत्तेन ॥

गूढं क्रियाकारकसंबन्धपादविषयत्वेन चतुर्धा ।

क्रियागूढं यथा—

'स्तनजघनाभिराममन्दं गमनमिदं मदिरारुणेक्षणायाः ।
कथमिव सहसा विलोकयन्तो मदनशरज्वरजर्जरा युवानः ॥'

'हे युवानः, कथमिव यूयं न स्त' इति क्रियागूढम् ॥

कारकगूढं यथा—

'केनेमौ दुर्विदग्धेन हृदये विनिवेशितौ ।
पिवतस्ते शरावेण वारिकह्लारशीतलम् ॥'

अत्र 'शरौ' इति कर्मणो गूढत्वम् ॥

संबंधगूढं यथा—

'न मया गोरसाभिज्ञं चेतः कस्मात्प्रकुप्यति ।
अस्थानरुदितैरेभिरलमालोहितेक्षणे ॥'

अत्र '[1]मे चेतसागोरसाभिज्ञम्' इति संबन्धगूढम् ॥

पादगूढं यथा—

(२)(१) (३) (४) (६) (५) (७) (८)
'द्युवियद्गामिनीतारसंरावविहतश्रुतिः ।
हैमेषुमाला शुशुभे.................. ॥'

अत्र 'विद्युतामिव संहतिः' इत्यस्य गूढत्वाद्गूढत्वम् ॥

---

१. 'मे, चेतः, आगोरसाभिज्ञम्' स्यात्.

गूढादीत्यादिपदेन प्रश्नोत्तर-प्रहेलिका-दुर्वचकादिपरिग्रहः ॥

एतच्च कष्टकाव्यत्वात्क्रीडामात्रफलत्वाच्च न काव्यरूपतां दधातीति न प्रतन्यते ॥

अर्थभेदभिन्नानां भङ्गाभङ्गाभ्यां युगपदुक्तिः श्लेषः ।

'अर्थभेदाच्छब्दभेदः' इति नयेन वाच्यभेदेन भिन्नानामपि शब्दानां तन्त्रेण युगपदुच्चारणं भिन्नस्वरूपापह्नवनं श्लिष्यन्ति शब्दा अत्रेति श्लेषः । स च वर्णपदलिङ्गभाषाप्रकृतिप्रत्ययवचनविभक्तिरूपाणां शब्दानां भङ्गादभङ्गाच्च द्वेधा भवति ।

यथा—

'अलंकारः शङ्काकरनरकपालं, परिजनो
विशीर्णाङ्गो भृङ्गी, वसु च वृष एको बहुवयाः ।,
अवस्थेयं स्थाणोरपि भवति सर्वामरगुरो-
र्विधौ वक्रे मूर्ध्नि स्थितवति वयं के पुनरमी ॥'

अत्र विधुर्विधिश्चेत्युकारेकारयोर्वर्णयोर्भङ्गः ॥

'ते गच्छन्ति महापदं भुवि पराभूतिः समुत्पद्यते
तेषां तैः समलंकृतं निजकुलं तैरेव लब्धा क्षितिः ।
तेषां द्वारि नदन्ति वाजिनिवहास्ते भूपिता नित्यशो
ये दृष्टाः परमेश्वरेण भवता तुष्टेन रुष्टेन वा ॥'

आदिग्रहणात् हल-शक्ति-शूल-स्वस्तिक-नागपाशादयो ज्ञेयाः ॥ प्रश्नोत्तरेति । तथा चाह—'यस्तु पर्यनुयोगस्य निर्भेदः क्रियते बुधैः । विदग्धगोष्ठ्यां वाक्यैर्वा तद्धि प्रश्नोत्तरं विदुः ॥' यथा—'काहमस्मि गुहा वक्ति प्रश्नेऽमुष्मिन्किमुत्तरम् । कथमुक्तं न जानासि कदर्थयसि यत्सखे ॥' अत्र कदर्थयसीत्येतत् कयवर्णाभ्यां मुक्तं दर्थसीति उत्तरम् ॥ एतच्च अन्तःप्रश्न-बहिःप्रश्न-जातिप्रश्नादिभेदैरनेकप्रकारं प्रकृतानुपयोगात्कविशक्तिख्यापनफलत्वान्न प्रतन्यते ॥ प्रहेलिका यथा—'पयस्विनीनां धेनूनां ब्राह्मणः प्राप्य विंशतिम् । ताभ्योऽष्टादश विक्रीय गृहीत्वैकां गृहं गतः ॥' धेन्वा ऊनाम् ॥ एवमन्येऽपि प्रहेलिकाप्रकारा अभ्यूह्याः ॥ तथा दुर्वचं दुःश्रवं दुर्बोधमपि क्रीडायां न विरुध्यते । यथा—'नांष्ट्रा त्वाष्ट्रारिराष्ट्रे न भाष्ट्रे नादंष्ट्रिणो जनाः । धार्तराष्ट्राः सुराष्ट्रे न महाराष्ट्रे तु नोष्ट्रिणः ॥' नांष्ट्राः राक्षसाः । त्वष्टुरपत्यमिति त्वाष्ट्रो

अत्र महतीमापदं महत्पदं वेत्यादि पदानां भङ्गः ॥

'भक्तिप्रह्वविलोकनप्रणयिनी नीलोत्पलस्पर्धिनी
ध्यानालम्बनतां समाधिनिरतैर्नीते हितप्राप्तये ।
लावण्यस्य महानिधी रसिकतां लक्ष्मीदृशोस्तन्वती
युष्माकं कुरुतां भवार्तिशमिनी नेत्रे तनुर्वो हरेः ॥'

अत्र च 'नीता ईहितप्राप्तये' इति च स्त्रीनपुंसकलिङ्गयोः श्लेषः ॥

'कुरु लालसभूलेहे महिमोहहरे तुहारिविच्छिन्ने ।
हरिणारिसारदेहे वरे वरं हर उमे भावम् ॥'

कश्चिद्युयुत्सुर्ध्योनोनीनां भवानीं स्वकान्तां च संस्कृतप्राकृतया वाचा तुष्टुवे—हे उमे, हरे रुद्रे भावं श्रद्धां विधेहि । अर्थान्मम । कीदृशे हरे । लालसमर्थान्मनस्तद्भुवं कामं लेढि स यस्तत्र । महिम्नैव वितर्कहर्तरि । हरसंनिधौ हि सर्वज्ञानाभिभव इति श्रुतिः । तोहन्त्यर्दन्ति येऽरयस्तैर्विरहिते सिंहवलशरीरे परिणेतरि श्रेष्ठम् । उमाया एव इमानि संबोधनपदानि ॥ प्राकृते तु—हे वरे कान्ते, ते तव संबन्धिनि कुरुलालसभ्रूलेखे महीमोहगृहे हारिणि विच्छिन्ने च तनुमध्यत्वात् । हरिप्रियाप्रधानवपुषि(?) यद्वरं नयनाननस्तनजघनादि तन्मेऽभिलाषं हरतु कामं पूरयतु ॥

एवं भाषान्तरभङ्गेऽप्युदाहार्यम् ॥

वृत्रस्तस्यारिरिन्द्रस्तस्य राष्ट्रे स्वर्गे ॥ भाषान्तरभङ्गेऽपीति । संस्कृतभाषाया मागध्या समावेशो यथा—'कुललालिलावलोले शलिले शे शालशालिलवशूले । कमलाशवलालिवले मालेदि शमन्तके विशमे ॥' कश्चिज्जातसंसारभयो वक्ति—कुललालिनो महापु-

---

१. 'शमन' का० प्र०. २ 'ध्यानोन्नीता' स्यात्. ३. 'कुरु लालसभूलेहे महिमो हहरे तुहारिविच्छिन्ने हरिणारिसारदेहे वरे वरं हरे उमे भावम्' इत्येव संस्कृतपक्षे पदानि.

४. 'कुरुलालसभ्रूलेखे महीमोहगृहे ते हारिविच्छिन्ने ।
हरिनारीसारदेहे वरे वरं हरतु मे भावम् ॥' इति प्राकृतपक्षे छाया.

---

१. 'कुररालिरावलोलं सलिलं तत्सारसालिरवशूरम् ।
कमलासवलालिवर मारयति शाम्यतो विषमम् ॥' इति मागधीच्छाया.

रुपान् लुनातीति । कर्मण्यण् । स चासौ लम्पटश्च तस्मिन् । शलं वज्रं तदुपलक्षितः खड्गो येषां तान् लिशत्यल्पीकरोति यस्तस्मिन् । गृहशालिनां छेदनशूले । लक्ष्म्याः शवानि अस्पृष्टतया दरिद्रास्तल्लालनशीलं वलं यस्य । क्षमारहिते । मलन मालो धारणं क्षमेति यावत् । यमे एवंभूते सति ऐं विष्णौ दिशमविशम् । विष्णुविषयं मार्गमहमास्थित इत्यर्थः । अपरोऽर्थो मागध्याम् । कुररपङ्क्तिरवैर्लोलं व्याप्तम् । रवशब्दस्य प्राकृते दीर्घः । सलिलं तत् । सारसश्रेणिकूजितेन शूरं विरहिणां मारणसमर्थत्वात् । कमलसौधुग्राहकैरलिभिः श्रेष्ठम् । मारयति शाम्यतो मुनीनपीत्यर्थः । विषमं वियोगिभीषणम् । अनेकपक्षिसंकुलं सलिल दृष्ट्वा मुनयोऽपि क्षुभ्यन्ति किमु विरहिण इत्यर्थः ॥ संस्कृतस्य पैशाच्या यथा—'कमनेकतमादानं सुरतनरजतुच्छल तदासीनम् । अप्पतिमान खमते सोगनिकान नरञ्जेतुम् ॥' कस्यचित्केनचित्पौरुषे स्तुतेन्योऽसहमान आह—हे सुरते प्रधानपुरुष, न तु रणे । खमते शून्ययुद्धे स त्वया वर्ण्यमानो राजादिः कं नरं जेतुमजतु गच्छतु । नास्त्येवासौ यं सोऽभिभवति । कीदृशं बहुतमोत्पत्तिस्थानम् । मायां प्रसिद्धामाश्रयमाणम् । अर्थान्तरवृत्तित्वेन सकर्मकता । यद्वा मूर्तच्छद्मरूप लब्धरूपं च । अपां पत्युर्वरुणस्येव मानो यस्य । पर्वतस्येव तिकानः कान्तिर्यस्य । 'कनी दीप्तिकान्तिगतिषु' इति हि पठ्यते । अथ वा न गच्छतीत्यगोऽनश्वरः । अभ्रष्टकान्तिमित्यर्थः । एवंविधा यदा नराः सन्ति तदा स त्वदुक्तः कमिव जयत्विति वाक्यार्थः । अथ वा एवंविधा यदा न सन्ति सर्वं तेन जितमतः स कं नरं जेतुमजत्विति एवात्र । परार्थः पिशाचभाषायाः—'कामे कृतमदाः सुरत्नरजतोच्छलदासीः । अप्रतिमाः क्षमते म गणिका न रञ्जयितुम् ॥' अत्र हि द्वितीयार्थे षष्ठी । केनचिद्वेश्यानामुपचारः कृतः, ताभिस्तु तस्य न कृत इति सोऽत्र वर्ण्यते ॥ संस्कृतस्य सूरसेन्या यथा—'सँवादिसारसपत्ती सदागोरिजयेसुदे । भवसत्तीरदे सत्ते संसारे सुसमानदे ॥' हे देवि प्राणदायिनि, तव संबन्धिन्यौ सत्ते सतो विद्यमानस्य शोभनस्य च भाव इति

---

१. 'यावत्' इत्युत्तरं योग्यम्. २. 'पविष्टौ' क. ३. 'मधु' इति स्यादासवशब्दार्थत्वात्. ४. 'कम् अनेकतमादानम् सुरतनः अजतु छल तदा आसीनम् अप्पतिमान खमते सः अगनिकानं नरं जेतुम् ॥' इति संस्कृतपक्षे पदानि. ५. 'निधुवनपुरुष—' इति रुद्रटव्याख्यायाम्. ६. 'बु' इति रुद्रटव्याख्यायाम्.

७. 'शंवातिसारसप्राप्तिः सदा गौरि जगत्सु ते ।
तपः शक्ती रते सत्त्वे शंसारे सुशमानते ॥' इति शूरसेनीच्छाया.

'सवादिसारसंपत्ती सदागोरिजये असुदे तव सत्तीरदे सत्ते संसारे सुसमानदे' इति संस्कृतपक्षे पदानि.

८. 'तव' इति देवीशतके; 'रव' ख. ९. 'सन्तु' इति देवीशतके.

'आत्मनश्च परेषां च प्रतापस्तव कीर्तिनुत्।
भयकृद्भूपतेर्बाहुर्द्विषां च सुहृदां च ते॥'

अत्र नौतिनुदत्योः करोतिकृन्तत्योश्च प्रकृत्योर्भङ्गः॥

'त्वदुद्धृतामयस्थानरूढव्रणकिणाकृतिः।
विभाति हरिणीभूता शशिनो लाञ्छनच्छविः॥'

हरिणीभूतेति मृगीभूता, श्यामा संपन्नेति च। अत्र च्विङीप्रत्यययोर्भङ्गः॥

द्वौ भावौ विद्यमानतोज्ज्वलतालक्षणौ विद्यमानापराधरिपुजयविषये विज्ञायमाना बलस्य समृद्धिर्ययोः ते तथाविधे वर्तेते इत्यर्थः। अरिविजये जनस्य तव सांनिध्यमौज्ज्वल्यं च लक्ष्यत इति भावः। अन्यत्ते सत्ते भवसागरे शोभनपारप्रदे त्वयि सत्यां त्वत्प्रभावेण संसारसागरादुत्तीर्यत इत्यर्थः। तथा सुसमामनपभ्रशमानं शब्दं यदि वा ब्रह्मस्तम्भपर्यन्तचतुर्दशभूतसर्गे नित्योदिततया सुगमं साधारणत्वेनावस्थितं शब्दब्रह्म दत्तो ये ते तादृश्यौ। अपरोऽर्थः सूरसेन्याः—हे गौरि, जगत्सु सर्वदा देवतपःशक्तिर्वज्रवदतिदृढर्धाचिः। अनपायिनी वर्तत इत्यर्थः। कीदृशि। रदे आसक्ते। क्व। संसारे। सत्ते श्रेयःप्रधाने सत्वे पुंसमश्चित्तोद्रेकजयिभिर्मुमुक्षुभिः प्रणते चित्तजय एव हि मोक्षः। तथा च—'चित्तमेव हि संसारो रागादिक्लेशदूषितम्। तदेव तद्विनिर्मुक्तं मोक्ष इत्यभिधीयते॥' संस्कृतस्यापभ्रंशेन यथा—'आगममणिसुदमहिमसमसंमदकृदपरजस्सु। किर सविभयवदितोसमय उज्जलभावसहस्सु॥' हे देवि, अपरजस्सु विगलितमोहेषु उत्क्रान्तजडतायां सत्यां बलं येषां तेषु पुरुषेष्वनवसरे आगमा एव प्रकाशकत्वान्मणयस्तथा शोभनो दमश्चित्तोपशम एव निर्वापकत्वात् हिमं तयोः संबन्धी योऽसौ समोऽनाकुलो हर्षस्तं कृन्तति यत् तदर्थादज्ञानम् इतः संसारात् किर क्षिप। सविभयवत् यज्विनां भयं यथा किरसि तद्वदज्ञानं किरेत्यर्थः॥ परोऽर्थः—जस्सु पर यस्य केवलमागमाश्चेतसि तथाश्रुतमहिमा शास्त्रावबोधशमादिविषयनिग्रहाः एते च सर्वे साम्यमनाकुलत्वं ददानाः कृताः। किल सापि भगवती तोपमयं निर्मलपदार्थसहस्रं सहस्रशब्दो बाहुल्यार्थे। देवी प्रसादविल-

---

१. 'संप्राप्तिः' इति देवीशतकव्याख्यायाम्. २. 'सुशर्मे' स्यात्.

३. 'आगमा मनसि श्रुतमहिमा शमः साम्यदाः कृताः परं यस्य।
किल सापि भगवती तोपमयमुज्ज्वलभावसहस्रम्॥' इत्यपभ्रंशच्छाया.

'आगममणिसुदमहिमसमसंमदकृत् अपरजस्सु किर सविभयवत् इतः असमये उज्ज्वलभावसहस्सु' इति संस्कृतपक्षे पदानि.

'विषं निजगले येन वक्रे च भुजगप्रभुः।
देहे येनाङ्गजो दध्रे जाया च स जयत्यजः॥'

अत्र गिलितं, निजे गले। दग्धो वपुषि चेति स्यादित्यादिविभक्त्योर्भङ्गः॥

'प्राज्यप्रभावः प्रभवो धर्मस्यास्तरजस्तमाः।
ददतां निर्वृतात्मान आद्योऽन्येऽपि मुदं जिनाः॥'

अत्रैकवचनबहुवचनयोर्भङ्गः॥

एषामेव वर्णादीनामभङ्गाद्यथा—

'असावुदयमारूढः कान्तिमान्रक्तमण्डलः।
राजा हरति लोकस्य हृदयं मृदुभिः करैः॥'

उदयः शक्त्युपचयो गिरिविशेषश्च। रक्तमण्डलोऽनुरक्तप्रकृतिररुणबिम्बश्च। राजा नृपतिश्चन्द्रश्च। मृदुभिरखेदावहैः करैर्दण्डादिभिः किरणैश्चेत्यभङ्गः शब्दश्लेषः॥

अत्र प्रकरणादिनियमाभावात् द्वावप्यर्थौ वाच्यौ॥ न चायमर्थालंकार इति वाच्यम्। अन्वयव्यतिरेकाभ्यां शब्दगतत्वेन प्रतीयमानत्वात्। तथा हि—उदयादिशब्दप्रयोगेऽलंकारः, तदर्थशक्त्युपचयगिर्यादिप्रयोगे तु नेति तद्भावतदभावानुविधायित्वात् शब्दालंकार एवायम्॥

'स्वयं च पल्लवाताम्रभास्वत्करविराजिनी।
प्रभातसंध्येवास्वापफललुब्धेहितप्रदा॥'

इत्यादौ तु संकरत्वमेव युक्तम्। अथ वा न्यायपरीक्षायामुपमात्वमेव। तथा हि—यथा गुणक्रियासाम्ये उपमा, तथा शब्दमात्रसाम्येऽपि दृश्यते—

'सकलकलं पुरमेतज्जातं संप्रति सितांशुबिम्बमिव।'

इत्यादौ। न च तत्र शब्दश्लेषत्वं युक्तम्। पूर्णोपमाया निर्विषयत्वा-

---

सितं तत्तस्येति वाक्यार्थः॥ ननु स्वरितादिगुणभेदाद्भिन्नप्रयत्नोच्चार्याणां तदभेदादभिन्नप्रयत्नोच्चार्याणां च शब्दाना बन्धेऽलंकारान्तरप्रतिभोत्पत्तिहेतुः शब्दश्लेषोऽर्थश्लेषश्चेति द्विविधाप्ययमर्थालंकारमध्ये गणितोऽन्यैरित्याशङ्क्याह—न चायमर्थालंकार इति॥ **स्वयं चेति।** गौरीपक्षे—किसलयवद्दीप्यमानाभ्यां शोभते सुखेनाप्तुं यन्न शक्यं फलं तत्र लुब्धानामीहितं प्रददाति। संध्यापक्षे—उज्ज्वलस्तथा मरीचिभिः शोभिता स्वाप-

---

१. 'कराभ्यां' त्रुटितं स्यात्. २. 'उज्ज्वलसूर्यमरी' स्यात्.

पत्तेः। गुणक्रियासाम्ये सा भविष्यतीति चेत्, न। अर्थश्लेषस्य निर्विषयत्वप्रसङ्गात्। अथ 'दिशः प्रसादयन्नेषः' इत्यादौ वक्ष्यमाण उपमाविरहितोऽर्थश्लेषस्य विषयः कल्प्यते। तदा द्वयोरप्यन्यत्र लब्धसत्ताकयोरेकत्र संनिपाते संकरतैव प्राप्नोति। गुणक्रियासाम्यमुपमा शब्दसाम्यं तु श्लेष इति विशेषस्यानभिधानात् शब्दसाम्यमुपमाया विषयः। श्लेषस्य तूपमया विरहित इति 'स्वयं च पल्लवा—' इत्यादौ उपमैव न्याय्या॥

एवं च—

'अविन्दुसुन्दरी नित्यं गलल्लावण्यविन्दुका।'

इत्यादौ न विरोधप्रतिभोत्पत्तिहेतुः श्लेषः, अपि तु श्लेषप्रतिभोत्पत्तिहेतुर्विरोध एव। अत्र हि श्लेषस्य प्रतिभामात्रं न पुनः प्ररोहः। न च विरोधाभास इव विरोधः श्लेषाभासः श्लेषः। तस्मादेवमादिषु श्लेषप्रतिभोत्पत्तिरलंकारान्तरमेव॥

फले विश्रान्तौ यो न लुब्धस्तद्विषये हितं प्रददाति॥ अलंकारान्तरमिति। समासोक्त्यादिरूपम्, न तु श्लेष इत्यर्थः। तथा च—'अनुरागवती संध्या दिवसस्तत्पुरःसरः। अहो दैवगतिश्चित्रा तथापि न समागमः॥' इत्यत्र समासोक्तित्वम्। तत्पुरःसर इति आगच्छन्त्या इव संध्यायाः कामुक इव दिवसः पुरः संमुखं सरतीति व्याख्येयम्। न तु पदातिन्यायेनाग्रे दिवसो गच्छति संध्या पश्चादिति। एवं हि वर्षशतैरपि समागमो न भवतीति किं चित्रम्॥ 'नालस्यप्रसरः—' इत्यादौ अन्योक्तित्वम्॥ 'यो गोपीजनवल्लभः स्तनतटव्यासङ्गलब्धास्पदश्छायावान्नवरक्तको बहुगुणश्चित्रश्चतुर्हस्तकः। कृष्णः सोऽपि हताशया व्यपहृतः कान्तः कयाप्यद्य मे किं राधे मधुसूदनो नहि नहि प्राणाधिकश्चोलकः॥' इत्यत्र ससंदेहत्वम्॥ यदि वान्योक्तेः सारूप्यादिः, ससंदेहस्य च सादृश्यादिः, श्लेषव्यतिरेकेण विविक्तोऽप्यस्ति विषयस्तदात्रापि श्लेषस्यान्योक्तिससंदेहानुग्राहकत्वेन प्रवृत्तत्वात्संकरत्वं भवतु श्लेषत्वमिति। 'अलौकिकमहालोकप्रकाशितजगत्त्रय। स्तूयते देव सद्वंश मुक्तारत्नं न कैर्भवान्॥' 'आदाय चापमचलं कृत्वाहीनं गुणं विषमदृष्टिः[1]। यश्चित्रमच्युतशरो लक्ष्यमभाङ्क्षीन्नमस्तस्मै॥' अचलं पर्वतं निश्चलं च। अहीनां सर्पाणामिनं स्वामिनं हीनं च। विषमा त्रिरूपा अस्थिरा च। अच्युतः कृष्णः गतिशून्यश्च॥ 'अखण्डमण्डलः श्रीमान्पश्यैष[2] पृथिवीपतिः। न निशाकरवज्जातु कलावैकल्यमागतः॥' इत्यादौ च एकविषयरूपकविरोधव्यतिरेकानुग्राहकः

---

१. 'दृष्टिः' स्यात्. २. 'पश्यैष' का० प्र०.

अर्थैक्ये ब्यादिभाषाणां च ।

द्वित्रिचतुःपञ्चषण्णां भाषाणामर्थाभेदे युगपदुक्तिर्घ्यादिभाषाश्लेपः । तत्र संस्कृतप्राकृतमागधपिशाचशूरसेनापभ्रंशभाषाणां द्वियोगे पञ्चदश, त्रियोगे विंशतिः, चतुर्योगे पञ्चदश, पञ्चयोगे षट्, षड्योगे एकः । सर्वमीलने भाषाश्लेषस्य सप्तपञ्चाशद्भेदाः । एते च पूर्वोक्तभाषाश्लेषे भिन्नार्थत्वेऽपि द्रष्टव्याः ॥

संस्कृतप्राकृतयोर्योगो यथा—

'सरले साहसरागं परिहर रम्भोरु मुञ्च संरम्भम् ।
विरसं विरहायासं वोढुं तव चित्तमसहं मे ॥'

संस्कृतमागध्योर्यथा—

'शूलं शलन्तु शं वा विशन्तु शबला वशं विशङ्का वा ।
अशमदशं दुःशीला दिशन्ति काले खला अशिवम् ॥'

शलन्तु गच्छन्तु । अधिरोहन्त्वित्यर्थः । शं शुभं वा यान्तु । संकीर्णाः पापकारिण इति यावत् । विशङ्काः सन्तो वशं बन्धनं वा विशन्तु । यतोऽविद्यमानोपशमावस्थं यथा भवत्येवमेते खला अकल्याणं दिशन्त्येव ।

संस्कृतपैशाच्योर्यथा—

'चम्पककलिकाकोमलकान्तिकलापाथ दीपिकानङ्गी ।
इच्छति गजपतिगमना चपलायतलोचनालपितुम् ॥'

संस्कृतशूरसेन्योर्यथा—

'अधरदलं ते तरुणा मदिरामदमधुरवाणि सामोदम् ।
साधु पिबन्तु सुपीवरपरिणाहपयोधरारम्भे ॥'

सुपीवरेत्याद्यपि संबोधनपदम् ।

संस्कृतापभ्रंशयोर्यथा—

'क्रीडन्ति प्रसरन्ति मधु कमलप्रणयि लिहन्ति ।
भ्रमरा मित्र सुविभ्रमा मत्ता भूरि रसन्ति ॥'

एवं द्वियोगान्तरे त्रिचतुर्णां च योगेषु चोदाहार्यम् ।

---

१. 'कपोला' रुद्रटे.　२. 'परिणाहि' रुद्रटे.

पद्ययोगो यथा—

'अलोलकमले चित्तललामकमलालये।

पाहि चण्डि महामोहभङ्गभीमबलामले॥'

हे चण्डि देवि, रक्ष। अचपललक्ष्मि, मनःप्रसाधनपद्मालये। महामोहस्य जन्मलक्षाभ्यस्ताया अविद्याया भञ्जने उग्रं यद्बलं तेन अकलङ्के॥

उक्तस्यान्येनान्यथा श्लेषादुक्तिर्वक्रोक्तिः।

अन्येन वक्रान्यथोक्तस्यान्येन प्रतिवक्त्रा श्लेषाद्भङ्गाभङ्गरूपादन्यथाभिधानं वक्रोक्तिः।

भङ्गाद्यथा—

'किं गौरिमां प्रति रुषा, ननु गौरहं किं,

कुप्यामि कां प्रति, मयीत्यनुमानतोऽहम्।

जानाम्यतस्त्वमनुमानत एव सत्य-

मित्थं गिरो गिरिभुवः कुटिला जयन्ति॥'

अभङ्गाद्यथा—

'कोऽयं द्वारि, हरिः, प्रयाह्युपवनं शाखामृगस्यात्र किं,

कृष्णोऽहं दयिते, बिभेमि सुतरां कृष्णादहं वानरात्,।

कान्तेऽहं मधुसूदनो, व्रज लतां तामेव मध्वन्विता-

मित्थं निर्वचनीकृतो दयितया ह्रीतो हरः पातु वः॥'

काकुवक्रोक्तिस्त्वलंकारत्वेन न वाच्या। पाठधर्मत्वात्। तथा च

श्लेष इति संकर एवायम्। एवमन्यत्राप्यूह्यमिति॥ अत इति। अस्मादनुमानात्। न उमा अनुमा अर्थात्संध्या तस्या नत इत्यपि॥ काकुवक्रोक्तिरिति। 'कक लौल्ये' इत्यस्य धातोः काकुशब्दः। तत्र हि साकाङ्क्षनिराकाङ्क्षादिक्रमेण पठ्यमानोऽसौ शब्दः प्रकृतार्थादतिरिक्तमपि वाञ्छतीति लौल्यमस्याभिधीयते। यदि वा ईषदर्थे कुशब्दस्तस्य कादेशः, तेन हृदयस्थवस्तुप्रतीतेरीषद्भूमिः काकुः। काकुर्वा जिह्वा तद्व्यापारसंपाद्यत्वात्काकुः। तद्रूपा वक्रोक्तिः काकुवक्रोक्तिरिति॥ पाठधर्मत्वादिति।

१. 'हरिः' स्यात्. २. 'विस्पष्टं क्रियमाणादक्लिष्टा स्वरविशेषतो भवति। अर्थान्तरप्रतीतिर्यत्रासौ काकुवक्रोक्तिः॥' इति रुद्रटे तल्लक्षणं ज्ञेयम्. ३. 'पाठ्य' स्यात्.

१. 'अनुपमा' इत्येवं कश्चित्पश्चाच्छोधितः पाठः. २. 'पाठ्य' इति स्यात्. अत

अभिप्रायवान् पाठधर्मः काकुः स कथमलंकारी स्यादिति यायावरीयः गुणीभूतव्यङ्ग्यप्रभेद एव चायम्, शब्दस्पृष्टत्वेनार्थान्तरप्रतीतिहेतुत्वात् ।

यदाह ध्वनिकारः—

'अर्थान्तरगतिः काक्वा या चैषा परिदृश्यते ।
सा व्यङ्ग्यस्य गुणीभावे प्रकारमिममाश्रिता ॥'

तथा च भरतः—'सप्त स्वरास्त्रीणि स्थानानि चत्वारो वर्णा द्विविधा काकुः षडलंकाराः षडङ्गानीति पाठ्यगुणाः । तत्र काकौ स्वरा एव वस्तुत उपकारिणः । तत्परिकरभूतं तु स्थानादि । स्वरेषु प्रकृतिभूतेषु काकुरूपता जन्यते । तत्र स्थानशब्देनैषां स्वरूपनिष्पत्तेराश्रयो दर्शितः । उदात्तानुदात्तस्वरितकम्पितरूपतया स्वराणां यद्रक्तप्रधानत्वमनुरणनमयं तत्त्यागेनोच्चनीचमध्यमस्थानस्पर्शित्वमात्रं पाठ्योपयोगीति दर्शितम् । यदि हि स्वरमतारक्तिः पाठ्ये प्राधान्येनावलम्ब्यते तदा गानक्रियासौ स्यात्, न पाठः । अत एव गानवैलक्षण्ये संपन्ने वाच्यार्थसमर्पणेन चित्तवृत्तिसमर्पणया चाभिनयानुभावरूपतालाभाय काकुरर्थरसभेदेनाभिधीयते । तत एव काकुरूपत्वमेव सर्वत्रानुयायि, अभिनयत्वे मुख्यापयोगात्[1] । तथा चोच्चदीप्तायलंकारेष्वपि काकुशब्देनैव मुनिर्व्यवहरति । काकोरेव हि प्रकारसंपादकाः परिपूर्णताधायिनोऽलंकाराः । अलमिति पर्याप्त्यर्थ इह, न भूषणार्थः । अङ्गानि तु विच्छेदादीनि समर्थं शोभादिकं च पोषयितुं काकोरेवोपकारीणीत्येवं[2] परमार्थतः काकुरेवेयं पञ्चमी[3] रूपान्तरै. पूर्णीक्रियते । काक्वा च पठ्यमानस्य स्वोचितचित्तवृत्तिरूपार्थाभिमुख्यनयनेनाभिनयतादीयत इति काकुरेवात्र प्रधानमिति । तत्र च सप्तस्वराः—षड्जऋषभगान्धारमध्यम[4]धैवतनिषादवन्तः[5] । एते रसेषूपपाद्याः—'[6]हास्यशृङ्गारयोः कार्यौ स्वरौ मध्यमपञ्चमौ । षड्जर्षभौ तु कर्तव्यौ वीररौद्राद्भुतेष्व[7]थ ॥ निषादवान् सगान्धारः करुणे सविधीयते[8] । धैवतश्चापि[9] कर्तव्यो बीभत्से सभयानके ॥' त्रीणि स्थानानि—उरः कण्ठः शिर इति । अयमर्थः—शारीर्यां वीणायां केवलमुरःशिरःकण्ठलक्षणेभ्यस्त्रिभ्यः एव स्थानेभ्यो न तु षड्[10]जादि(?), स्वरः परित्यक्तरञ्जनात्मकगानोपयोगिस्वव्यापारः काकुभूतः संप्रवर्तते । वाद्याया हि

---

१. 'पाठ्य' स्यात्.

एव 'पाठ्यगुणानिदानीं वक्ष्यामः' इत्युपक्रम्य 'तद्यथा—सप्त स्वराः तु' इत्याद्यभिधानमुपलभ्यते.

१. 'मुख्योप' क. २. 'रेवाप' क. ३. 'पञ्चमी' स्यात्. ४. 'पञ्चम'पद त्रुटितं भरते. ५. 'निषादाः । त एते' भरते. ६. 'यथा' इत्यपीतः प्राग्भरते. ७. 'षु च' भरते. ८. 'गान्धारश्च निषादश्च कर्तव्यः करुणे रसे' भरते. ९. 'धैवतश्चैव' भरते. १०. 'षड्भ्योऽष्टभ्यः(?)' स्यात्.

वीणायां प्रतिबिम्बात्मिकायां रञ्जनात्मकस्वरस्वरूपव्यतिरेकेण न काकुसंपत्तिः ॥ यदाह—'शरीरमिव वीणायां त्रिभ्यः स्थानेभ्य एव तु । उरसः शिरसः कण्ठात्स्वरः काकुः प्रवर्तते ॥' तत्र उरोनिष्पन्नेन तारेण दूरस्थानामाभाषणविधिः कार्यः । यद्वा मन्द्रस्वरेण पाठमारभ्य क्रमेण तारं गत्वा मध्येन परिसमाप्नुयादित्यभिप्रायः ॥ उदात्तानुदात्तस्वरितकम्पिता वर्णाः । तत्र हास्यशृङ्गारयोः स्वरितोदात्तैर्वर्णैः पाठ्यमुपपाद्यम् । वीररौद्राद्भुतेषूदात्तकम्पितैः । करुणबीभत्सभयानकेष्वनुदात्तकम्पितैरिति ॥ द्विविधा तु काकुः साक्षादत्रैव प्रतिपादयिष्यते ॥ 'उच्चो दीप्तश्च मन्द्रश्च नीचो द्रुतविलम्बितौ । पाठ्यस्यैते ह्यलंकाराः—' इति । उच्चो नाम शिरःस्थानगतस्तारः । स च दूरस्थाभाषणविस्मयोत्तरोत्तरसंजल्पत्रासनावादादिषु ॥ दीप्तो नाम शिरःस्थानगतस्तारतरः । स चाक्षेपकलहविवादामर्षोत्कुष्टाधर्षणशौर्यदर्पतीक्ष्णरूक्षाभिधाननिर्भर्त्सनाक्रन्दादिषु ॥ मन्द्रो नामोरःस्थानस्थः निर्वेदग्लानचिन्तौत्सुक्यदैन्यव्याधिगाढशस्त्रक्षतमूर्छामदादिषु ॥ नीचो नामोरःस्थानस्थो मन्द्रतरः । स स्वभावाभाषणव्याधितपःश्रान्तत्रस्तपतितमूर्छादिषु ॥ द्रुतो नाम कण्ठगतस्त्वरितललमन्मनभयशीतज्वरार्तत्रस्तात्ययिककार्यावेदनादिषु । लल्ल सविलासम् । मन्मनमव्यक्तम् । अहमेव मनो मन्ता यत्रेत्यनेनाश्रूयमाणम् । ललमन्मनं नायिकागतावेव बालविनोदनसान्त्वनादौ । मुञ्च मुञ्चेत्येवंप्रायपराभियोगानङ्गीकरणादौ वेति । आत्ययिकं शीघ्रसंपाद्यं यत्कार्यं तस्यावेदनम् ॥ विलम्बिता नाम कण्ठस्थानस्थो मन्द्रः । शृङ्गारवितर्कविचारामर्षासूयिताव्यक्तार्थप्रवादलज्जाचिन्तातर्जितविस्मितदीर्घरोगनिपीडनादिषु । 'हास्यशृङ्गारकरुणेष्विष्टा काकुर्विलम्बिता । वीररौद्राद्भुतेषूच्चा दीप्ता चापि प्रशस्यते ॥ भयानके सबीभत्से द्रुता नीचा च कीर्तिता । एवं भावरसोपेता काकुः कार्या प्रयोक्तृभिः ॥' अङ्गानि—विच्छेदोऽर्पणं विसर्गोऽनुबन्धो दीपनं प्रशमनमिति ॥ तत्र विच्छेदो नाम विरामकृतः । अर्पणं नाम लीलायमानमधुरवल्गुस्वरेण पूरयतेव रङ्गं यत्पठ्यते । विसर्गो नाम वाक्यन्यासः । अनुबन्धो नाम पदान्तरेष्वविच्छेदोऽनुच्छ्वसनम् । दीपनं नाम त्रिस्थानशोभि वर्धमानस्वरं च । प्रशमनं नाम तारगतानां स्वराणामेवैश्वर्येणावतरणम् ॥ तत्र हास्यशृङ्गारयोरर्पणविच्छेददीपनप्रशमनसंयुक्तम् । करुणे विच्छेदप्रशमनार्पणदीपनानुबन्धबहुलम् । वीररौद्राद्भुतेषु विसर्गविच्छेदार्पणयुक्तम् । बीभत्सभयानकयोरिति । सर्वेषामप्येतेषां मन्द्रमध्यतारकृतः प्रयोगस्त्रिस्थानस्थो भवति । तत्र दूरस्थाभाषणे तारं शिरसा, नातिदूरे मध्यं कण्ठेन, पार्श्वतो मन्द्रमुरसा प्रयोजयेत्पाठ्यमिति ॥ मन्द्रात्तारं गच्छेत्ताराद्वा मन्द्रमिति । तदेवं ध्वनिधर्मविशेषस्य काकोः पाठः । धर्मत्वमवस्थितम् ॥

---

१. 'वात्सल्य' भरते. २. 'हस्व' भरते. ३. 'पाठ्यस्यैते' भरते. ४. 'लक्षण च निबोधत' इत्यस्याग्रे भरते. ५. 'त्रासनार्थं वादेषु' भरते. ६. 'हस्वो' भरते. ७. 'विलम्बितो' भरते. ८. 'त्रिस्थान' भरते. ९. 'भयानकयोर्विसर्गविच्छेदाकाङ्क्षिण(?)-प्रायम्' इति भरते उपलम्भादत्र पाठत्रुटितः प्रतीयते. १०. 'पाठ्यधर्मत्व' स्यात्.

सा च काकुर्द्विधा—साकाङ्क्षा निराकाङ्क्षा च । वाक्यस्य साकाङ्क्षनिराकाङ्क्षत्वात् । यस्माद्वाक्यात् यादृशः संकेतबलेनार्थः प्रतीयते, न तादृश एव, किं तु न्यूनाधिकः प्रमाणबलेन निर्णययोग्यस्तद्वाक्यं साकाङ्क्षम् । तद्विपरीतं निराकाङ्क्षम् । वक्तृगता ह्याकाङ्क्षा वाक्ये उपचर्यते । सा च प्रकरणबलान्निश्चीयते । विशिष्टविषयत्वं च तस्यास्तत एवावसीयते ॥

विषयोऽपि त्रिविधः—अर्थान्तरम्, तदर्थगत एव विशेषः, तदर्थाभावो वा । यथा—

'देशः सोऽयमरातिशोणितजलैर्[1]—'

इति । अत्र साकाङ्क्षकाकुप्रभावात् 'ततोऽभ्यधिकं कुरुते'[2] इत्यर्थान्तरे गतिः ॥

साकाङ्क्षमिति । मन्द्रादितारान्तमपरिसमाप्तवर्णालंकारं कण्ठोरःस्थानगतं यथा भवति तथैतत्पठनीयम् ॥ **तद्विपरीतमिति** । यादृशो वाक्यात्संकेतबलेनार्थः प्रतीयते तादृश एव यत्रान्यूनाधिकः प्रमाणबलेन निर्णययोग्यस्तदिति ॥ **निराकाङ्क्षमिति** । मन्द्रादितारान्तं परिसमाप्तवर्णालंकारं शिरःस्थानगतं यथा भवति तथेदं पठनीयमित्यर्थः ॥ **काकुप्रभावादिति** । उदात्तकम्पितवर्णस्योच्चदीप्तालंकारस्य वासमाप्त्या या काकुपठितिस्तत्प्रभावादित्यर्थः । एवमुत्तरत्रापि साकाङ्क्षकाकूदाहरणद्वये व्याख्येयम् ॥ ननु श्रुतमर्थमनादृत्य कथं काकुरर्थान्तरं प्रतिपादयेत् । तत्रोक्तमन्यैः—'वस्तुस्वभावोऽत्र द्रष्टव्यः, न हि दृष्टेऽनुपपन्नं नाम' इति । वयं तु ब्रूमः—इह येयं प्रयत्नेन सवित्स्यन्देन प्राणोल्लासया वर्णादिरूपविशेषहीना वाग्जन्यते सा नादरूपा सती दर्पोत्कादिचित्तवृत्तिं विधिनिषेधाद्यभिप्रायं वा तत्कार्यं लिङ्गतया तादात्म्येन वा गमयतीति तावत्स्थितम् । तथा च प्राण्यन्तरस्य मृगसारमेयादेरपि नादमाकर्ण्य भयरोषशोकादि प्रतिपद्यते तदयं नादाच्चित्तवृत्त्याद्यवगमोऽनुमानं तावत् । ये त्वेते वर्णविशेषास्ते तन्नादरूपसामान्यात्मकवाक्तन्तुग्रन्थिमया इव प्राच्यप्रयत्नातिरिक्तनिमित्तान्त-

---

१. 'यस्मिन्हदाः पूरिताः

क्षत्रादेव तथाविधः परिभवस्तातस्य केशग्रहात् ।

तान्येवाहितहेतिघस्मरगुरूण्यस्त्राणि भास्वन्ति मे

यद्रामेण कृतं तदेव कुरुते द्रोणात्मजः क्रोधनः ॥'

इति शेषपूरणे संपूर्णः श्लोको वेणीसंहारे. २. 'ततोऽप्यधिकं' स्यात्.

---

१. 'अनियुक्तार्थमनिर्यातितवर्णा' भरते. २. 'तदिति''''' स्यात्. ३. 'नियुक्तार्थं निर्यातित' भरते.

'स यस्य दशकंधरं कृतवतोऽपि कक्षान्तरे
गतः स्फुटमवन्ध्यतामधिपयोधि सांध्यो विधिः ।
तदात्मज इहाङ्गदः प्रहित एष सौमित्रिणा
क स क स दशाननो ननु निवेद्यतां राक्षसाः ॥'

अत्र 'तदात्मज इहाङ्गदः' इति साकाङ्क्षया काका स्वगता वालिपुत्रोचिता विशेषा अर्प्यन्ते ॥

'निर्वाणवैरदहनाः—'[1]

इति । अत्र भवन्तीति[2] साकाङ्क्षाकाकुर्भवनाभावमाह । भवन्तीति[3] वचनोच्चारणं त्वर्थेऽसंभावनां विदधदभावस्य निषेधात्मनो विषयं भवनलक्षणमर्पयति । न भवन्त्येवेत्यर्थः ॥

भिन्ना कृतेः शब्दस्यैकार्थतेव पुनरुक्ताभासः ।

भिन्नरूपाणां सार्थकानर्थकानां शब्दानामेकार्थत्वमिवामुखे, न पुनः परमार्थतः, पुनरुक्तवदाभासनं **पुनरुक्ताभासः** ।

यथा—

'सत्त्वं सम्यक्समुन्मील्य हृदि भासि विराजसे ।
द्विपामरीणां त्वं सेनां वाहिनीमुदकम्पयः ॥'

रापेक्षास्तत एवान्यत्राप्यभिप्रेतेऽन्यथापि प्रयोक्तुं शक्याः । अत एव दृष्टव्यभिचाराः । नादस्तु झटित्युद्भिन्नमुखरागपुलकस्थानीयो नान्यथाकर्तुं पार्यत इत्यन्यथासिद्धोऽन्यथासिद्धं[1] शब्दार्थं बाधत एव वा यथोक्तं भीरुर्नाम भयमिति । अन्यप्रकारतां वा वाक्यार्थस्य विशेषार्पणेन विधत्ते ॥ वचनोच्चारणमिति । वचनस्य भवन्तीति रूपस्य ॥

इत्याचार्यश्रीहेमचन्द्रविरचिते विवेके पञ्चमोऽध्यायः ।

---

१. 'प्रशमादरीणां नन्दन्तु पाण्डुतनयाः सह माधवेन ।
रक्तप्रसाधितभुवः क्षतविग्रहाश्च स्वस्था भवन्तु कुरुराजसुताः सभृत्याः ॥'
इति शेषयोजने संपूर्णश्लोको वेणीसंहारे द्रष्टव्यः.

२.–३. 'भवन्त्विति' स्यात्, नाटके वा 'भवन्ति' इति स्यात्, विवेकसंवादात्.

---

१. 'इत्यनन्यथासिद्धो' स्यात्.

हे देवि, विगतरजोविकारे हृदि सत्त्वाख्यं गुणं प्रकाश्य शोभसे । अरीणामखिन्नां सनायकां चमूमुत्कम्पितवती । अत्र 'भासि'-'विराजसे'-इत्यादिशब्दाः सार्थकाः । 'उदकम्'-'पयः'-शब्दौ निरर्थकौ ॥

इत्याचार्यश्रीहेमचन्द्रविरचितायामलंकारचूडामणिसंज्ञस्वोपज्ञकाव्यानुशासनवृत्तौ शब्दालंकारवर्णनः पञ्चमोऽध्यायः ।

षष्ठोऽध्यायः ।

अथार्थालंकाराणामेकोनत्रिंशतमाह—

हृद्यं साधर्म्यमुपमा ।

कार्यकारणयोरसंभवादुपमानोपमेययोरेव साधर्म्यं भवतीति तयोरेव समानेन धर्मेण संबन्ध उपमा । हृद्यं सहृदयहृदयाह्लादकारि । तेन सत्त्वज्ञेयत्वप्रमेयत्वादिसाधर्म्ये नोपमा । तथा 'कुम्भ इव मुखम्' इत्यादि शृङ्गारादौ । हास्यादौ तु न दोषः । हृद्यग्रहणं च प्रत्यलंकारमुपतिष्ठते । साधर्म्यं च देशादिभिर्भिन्नानां गुणक्रियादिसाधारणधर्मवत्त्वम् । अभेदे ह्येकत्वमेव स्यात् । तेन 'पुरुष इव पुरुषः' इति सत्यपि पुरुषद्वयस्य पुरुषत्वानुगमनलक्षणे साम्ये नोपमा । यदा तु द्वितीयः पुरुषशब्दः शक्तिमूलव्यङ्ग्यपरतयावदातकर्मवचनः, तदानीं भिन्नत्वाद्भवत्येव ।

यथा—

'निघ्नन्नभिमुखः शूरोऽनेकशो बहुशः परान् ।
संग्रामे विचरत्येष पुरुषः पुरुषो यथा ॥'

एवं च यत्रासाधारणताप्रतिपादनार्थमेकस्यापि भेदः कल्प्यते, तत्राप्युपमा भवति ।

एकोनत्रिंशतमिति । उपमोत्प्रेक्षारूपकनिदर्शनदीपकान्योक्तिपर्यायोक्तातिशयोक्त्याक्षेपविरोधसहोक्तिसमासोक्तिजातिव्याजस्तुतिश्लेषव्यतिरेकार्थान्तरन्याससससंदेहापह्नुतिपरिवृत्त्यनुमानस्मृतिभ्रान्तिविषमसमसमुच्चयपरिसंख्याकारणमालासंकरान् ॥ **असाधारणताप्रतिपादनार्थमिति** । एतत्सदृशमन्यं नास्तीत्यसाधारणता तत्प्रतिपादनार्थमित्यर्थः । यथा 'उभौ यदि व्योम्नि पृथक्प्रवाहौ' इत्यादौ कल्पितोपमायामन्यरूपाद्योपमेत्यपरैरतिशयोक्तिरिति च व्यपदेश्यायां वर्णनीयस्य वस्तुनः प्राप्तोत्कर्षस्य

यथा—

'न केवलं भाति नितान्तकान्तिर्नितम्बिनी सैव नितम्बिनीव।
यावद्विलासायुधलासवासास्ते तद्विलासा इव तद्विलासाः॥'

तत्र देशेनोपमानोपमेययोर्भेदो यथा—'मधुरेव पाटलिपुत्रमाढ्यजनपदम्'।

कालेन यथा—'वसन्त इव हेमन्तः कामिनीसुखहेतुः'।

क्रियया यथा—'नृत्यमिव गमनमस्याः सविलासम्'।

गुणेन यथा—'गौरीव श्यामा सुभगा'।

जात्या यथा—'विप्र इव क्षत्रियः श्रोत्रियः'।

द्रव्येण यथा—'तीर्थकर इव गणधरः पूज्यः'।

समवायेन यथा—'विषाणित्वमिव दंष्ट्रित्वं हिंस्रम्'।

अभावेन यथा—'मोक्ष इव समाधौ दुःखाभावः'।

धर्मस्य च साम्यसमन्वयसमुद्भवसातिशयत्वविरहात्सर्वेषां पुराणानां पदार्थानां नूतनमद्भुतं किमपि काल्पनिकमुपमानं धर्मान्तरं वा विवक्षितसातिशयत्वसंपत्तये कवयः समुल्लिखन्ति तथानन्वयेऽपि वर्ण्यमानसौकुमार्यमाहात्म्यात्काल्पनिकमप्युपमानमुपपन्नम्॥ ननु वास्तवस्य द्वित्वस्याविद्यमानत्वात् उभयनिष्ठत्वाच्चोपमानोपमेयभावव्यवस्थितेरुपमया सह लक्षणानन्यत्वमनन्वयस्य न संभवतीत्याशङ्क्याह—**एकस्यापि भेदः कल्प्यत इति**। अयमभिप्रायः—समारोपितरूपस्य द्वित्वस्याभ्युपगमादुपमानोपमेयभावसंबन्धनिबन्धनत्वमुपमाया लक्षणं विद्यत एवेति नान्वयः[1] पृथगलंकारत्वेन वाच्य इति॥ विलासायुधः कामः। अत्र सैव नितम्बिनीवेत्येतत्तद्विलासा इवेत्येतच्चोपमानतया विश्रान्तिमलभमानमन्यव्यावृत्तौ लक्षणयावतिष्ठते॥ **विषाणित्वमिव दंष्ट्रित्वमिति**। अत्र 'समासकृत्तद्धितेषु संबन्धाभिधानम्' इति वचनात्संयोगस्य चाभावादर्थात्समवायस्य संभवादस्य गुणस्य हि भावाद्द्रव्ये शब्दनिवेशस्तदभिधाने 'त्वतलौ' इति त्वप्रत्ययेन समवायस्याभिधानम्। तस्य च सत्यप्येकत्वे उपाधिनिबन्धनं भेदकल्पनं न्याय्यम्। ततश्च विषाणोपाधिकः समवाय उपमानं दंष्ट्रोपाधिकस्तूपमेय इति[2]॥ **मोक्ष इवेति**। मोक्षे दुःखाभाव इव समाधौ दुःखाभाव इति भावः॥ [**नित्यसमास**[3]

---

१. 'नानन्वयः' स्यात्. २. 'इत्यर्थः' ख. ३. अयं कोष्टकान्तर्गतः पाठोऽत्र लेखकप्रमादात्पतितो भवेत्. अग्रे 'नेत्रैरिवो—' इत्येतच्छ्लोकप्रकरणे 'इवेन नित्यसमासः' इत्यस्य व्याख्यारूपो भवेत्.

सोपमानोपमेयधर्मोपमावाचकानामुपादाने पूर्णा वाक्ये वृत्तौ च ।

सेत्युपमा । प्रसिद्धमुपमानमप्रसिद्धमुपमेयम् । प्रसिद्ध्यप्रसिद्धी च कविविवक्षावशादेव । धर्मो मनोज्ञत्वादिः । उपमावाचका इव-वा-यथा-शब्दाः सदृशसंनिभादयश्च । अमीषामुपादाने पूर्णा । सा च वाक्ये वृत्तौ च भवति ।

वाक्ये यथा—

'क्षणं कामज्वरोच्छित्त्यै भूयःसंतापवृद्धये ।
वियोगिनामभूच्चान्द्री चन्द्रिका वदनं यथा ॥'

परार्थाभिधानं वृत्तिः । सा च यद्यपि समासतद्धितनामधातुभेदेन त्रिविधा लुप्तायामुदाहरिष्यते, तथापीह समासतद्धितयोरेव संभवति । यथा—

'नेत्रैरिवोत्पलैः पद्मैर्मुखैरिव सरःश्रियः ।
तरुण्य इव भान्ति स्म चक्रवाकैः स्तनैरिव ॥'

अत्रेवेन नित्यसमासः ।

इति । ये त्विवेन समासं नेच्छन्ति, तन्मते वाक्योपमायामिदमुदाहरणम् । समासोपमाया तु—'अवितथमनोरथपथप्रथनेषु प्रगुणगरिमगीतश्रीः । सुरतरुतदृशः स भवानभिलषणीयः क्षितीश्वर न कस्य ॥' इत्युदाहार्यम् ॥] प्रसिद्धमिति । इन्दुमुखी कन्या इत्यादौ प्रसिद्ध चन्द्रादि उपमानम्, प्रसिद्ध तु मुखादुपमेयम् । ननु 'ततः कुमुदनाथेन कामिनीगण्डपाण्डुना । नेत्रानन्देन चन्द्रेण माहेन्द्री दिगलङ्कृता ॥' इत्यादौ कामिनीगण्डादेरुपमानत्वं चन्द्रादेश्चोपमेयत्वमुपलभ्यते, तत्कथमुच्यते प्रसिद्धमुपमानमप्रसिद्धमुपमेयमिति आशङ्क्याह—प्रसिद्ध्यप्रसिद्धी चेति । तथा हि स्त्रीमात्रस्य गण्डपाण्डुतायाः कल्पनानुपपत्तेः । कामयते प्रियतममिति यौगित्वाश्रयणे[1] कामिनीशब्दात्प्रतीयमानहृदयस्थितदुर्लभमनोहारिप्रियतमाया गण्डश्चन्द्रादप्यधिकचमत्कारदायित्वेन प्रधानतया प्रसिद्ध इति कविविवक्षावशादेव प्रसिद्ध्यप्रसिद्धी अङ्गीक्रियेते । न सर्वलोकप्रसिद्ध्येत्यर्थः । यैरपि प्राकरणिकमुपमेयमप्राकरणिकमुपमानमिति पक्षः समाश्रियते, तैरपि कविप्रसिद्धिरवश्यमङ्गीकर्तव्यैव । तथा हि चन्द्रकामिनीगण्डादिना प्रसिद्धगुणेनाप्राकरणिकेन प्राकरणिक मुखचन्द्राद्यप्रसिद्धगुणमुपमीयते । उप समीपे मीयते क्षिप्यते स्वसादृश्यपरिप्रापणादुपमेयं येन तदुपमानम् । यत्तु तेन समीपे क्षिप्यते सौन्दर्यादिगुणयोगित्वेन तत्र प्राकरणिकेऽप्रसिद्ध वदनचन्द्रादि तदुपमे-

---

१. 'यौगिकत्वा' स्यात्.

'गाम्भीर्यमहिमा तस्य सत्यं गङ्गाभुजङ्गवत्।
दुरालोकः स समरे निदाघाम्बररत्नवत् ॥'

अत्रेवार्थे तुल्यार्थे च वतिस्तद्धितः।

एकद्वित्रिलोपे लुप्ता।

उपमानादीनां मध्यादेकस्य द्वयोस्त्रयाणां वा यथासंभवं लोपे लुप्तोपमा। सा च वाक्ये वृत्तौ च।

एकलोपे वाक्यगता यथा—

'अनाधिव्याधिसंबाधममन्दानन्दकारणम्।
न किंचिदन्यदस्तीह समाधेः सदृशं सखे ॥'

अत्र यद्यपि सदृशशब्दाभिधेयस्योत्कृष्टतरगुणत्वेनाप्राप्यताप्रतिपादनादुपमानत्वं बलादायातम्, तथापि तस्य साक्षादनिर्देशादुपमानस्य लोपः।

तथा—

'धन्यस्यानन्यसामान्यसौजन्योत्कर्षशालिनः।
करणीयं वचश्चेतः सत्यं तस्यामृतं यथा ॥'

अत्राह्लादकत्वादिधर्मलोपः। उपमेयोपमावाचकयोस्तु वाक्ये लोपो न संभवति।

द्विलोपे यथा—

'ढुण्ढुल्लिन्तु[1] मरीहिसि कण्टयकलियाइं केयइवणाइं।
मालइकुसुमेण समं भमर भमन्तो न पाविहिसि ॥'[2]

अत्र धर्मोपमानयोर्लोपः।

वृत्तौ एकलोपे यथा—

'अनाधिव्याधिसंबाधममन्दानन्दकारणम्।
न किंचिदन्यदस्तीह समाधिसदृशं सखे ॥'

अत्र समासे उपमानस्यानिर्देशः।

---

१. 'ढुण्ढुन्नन्त' का० प्र०.

२. 'अन्वेषयन्मरिष्यसि कण्टककलितानि केतकीवनानि।
मालतीकुसुमेन समं भ्रमर भ्रमन्नपि न प्राप्स्यसि ॥' [इति च्छाया।]

तथा—

'राजीवमिव ते वक्त्रं नेत्रे नीलोत्पले इव ।
रम्भास्तम्भाविवोरू च करिकुम्भाविव स्तनौ ॥'

अत्रेवेन नित्यसमासे धर्मलोपः ।

तथा—

'शरदिन्दुसुन्दरमुखीकुवलयदलदीर्घलोचना सा मे ।
दहति मनः कथमनिशं रम्भागर्भाभिरामोरूः ॥'

अत्र बहुव्रीहौ उपमावाचकलोपः ।

तथा—

'मृधे निदाघघर्मांशुदर्शं पश्यन्ति ते परे ।
स पुनः पार्थसंचारं संचरत्यवनीपतिः ॥'

अत्र नित्यसमासे 'कर्मकर्त्रोर्णमि' इव-लोपः ।

तथा—

'हंसो ध्वाङ्क्षविरावी स्यादुष्ट्रक्रोशी च कोकिलः ।
खरनादी मयूरोऽपि त्वां[1] चेद्वदसि वाग्मिनि ॥'

अत्र नित्यसमासे कर्तरि णिनि चोपमावाचकलोपः ।

यथा वा—

'पूर्णेन्दुकल्पवदना मृणालीदेश्यदोर्लता ।
चक्रदेशीयजघना सा स्वप्नेऽपि न दृश्यते ॥'

अत्र तद्धितवृत्तौ धर्मलोपः । इवार्थश्च कल्पवादिभिः साक्षादभिहितः । ईषदपरिसमाप्तः पूर्णेन्दुरिति पूर्णेन्दुसदृशमित्यर्थो न तु पूर्णेन्दुरेवेति ईषदपरिसमाप्तिविशिष्टेऽर्थे कल्पवादीनां स्मरणात् । ईषदपरिसमाप्तः पूर्णेन्दुरिति वचनवृत्त्या यद्यपि रूपकच्छायां भजते, तथापि प्रातीतिकेन रूपेणोपमैव ।

यम् ॥ **वचनवृत्त्येति** । सामानाधिकरण्यरूपया । ननु कथमीषदपरिसमाप्तिर्घटते यावता पूर्णेन्दुशब्देन पूर्णेन्दुजातिरुच्यते तदाधारो वा द्रव्यम् । तत्र जातिस्तावदेका

---

१. 'त्व' स्यात्.

तथा ह्यत्र पूर्णेन्दुसदृशं वदनमित्ययमर्थः प्रतीयते, न त्वीषदपरिसमाप्तः पूर्णेन्दुरिति।

यथा वा—

'सूर्यीयति सुधारश्मिमनाथति मृतायते।
मृतस्तु कान्ताविरहे स्वर्गेऽपि नरकीयति॥'

अत्र नामधातुवृत्तौ कर्माधारयोः क्यनि कर्तुः क्विपि क्यङि च इव-लोपः।

द्विलोपे यथा—

'ढुंढुंल्लिन्तु मरीहिसि कण्टयकलियाइं केयइवणाइं।
मालइकुसुमसरित्थं भमर भमन्तो न पाविहिसि॥'

अत्र कुसुमसदृक्षमिति समासे धर्मस्योपमानस्य च लोपः।

तथा—

'परिपन्थिमनोराज्यशतैरपि दुराक्रमः।
संपराये प्रवृत्तोऽसौ राजते राजकुञ्जरः॥'

अत्र समासे धर्मस्येवस्य च लोपः।

निरवयवा चेति सर्वस्मिन्नाश्रये समाप्ता। द्रव्यमपि यत्तया संबद्धं तत्सर्वतः पूर्णत्वात्समाप्तमेव। तस्मादसंभव एवास्याः। सामानाधिकरण्यमपि पूर्णेन्दुकल्पं वदनमिति वदनशब्देन प्राप्नोति तस्यार्थान्तरवाचित्वान्नैष दोषः। इह शब्दादुच्चरितद्वयं प्रतीयते। शब्दार्थौ जातिर्द्रव्यं वा। अभिधेयसंबन्धेन वा अशब्दार्थभूता अपि गुणाः। यत्र चैतदुभयमस्ति तत्र परिसमाप्तिः। यत्र त्वन्यतरन्नास्ति तत्रेषदपरिसमाप्तिः। तत्रेह पूर्णेन्दुशब्दः पूर्णेन्दुजातिहीने आह्लादनादिगुणहीने वा द्रव्ये वर्तत इत्युपपद्यते। ईषदपरिसमाप्तिः। सामानाधिकरण्यमुपपद्यत एव कथं यदा तावत्पूर्णेन्दुजातिहीने केनचित्साधर्म्येण वदनशब्दाभिधेयेऽर्थे वर्तित्वात्पूर्णेन्दुशब्दः कल्पप्प्रत्ययमुत्पादयति तदा वदनशब्देन सामानाधिकरण्यं भवति। उभयोरेकार्थवृत्तित्वात्। यदा तु गुणहीने पूर्णेन्दुजातीय एव पूर्णेन्दुशब्दस्तदापि यथा गौर्वाहीकः इति। सामानाधिकरण्य तथा भवति। गुणहीनो हि पूर्णेन्दुः पूर्णेन्दुकल्पशब्देनोच्यते तेन च तुल्य वदनमिति तदपि

---

१. 'ढुण्ढुल्लन्त' का० प्र०.

२. 'अन्वेषयन्मरिष्यसि कण्टककलितानि केतकीवनानि।
मालतीकुसुमसदृक्षं भ्रमर भ्रमन्नपि न प्राप्स्यसि॥' [इति च्छाया।]

यथा वा—

'अरातिविक्रमालोकविकस्वरविलोचनः ।
कृपणोदग्रदोर्दण्डः स सहस्रायुधीयति ॥'

अत्र नामधातुवृत्तौ सहस्रायुधमिवात्मानमाचरतीत्यात्मा उपमेयः । स चेवादिश्च लुप्तः । आचारलक्षणश्च धर्मः क्यप्प्रत्ययेन साक्षादभिहितः ।

तथा—

'सविता विधवति विधुरपि सवितरति तथा दिनन्ति यामिन्यः ।
यामिनयन्ति दिनान्यपि सुखदुःखवशीकृते मनसि ॥'

अत्र नामधातुवृत्तौ धर्मस्योपमावाचकस्य च लोपः ।

त्रिलोपे यथा—मृगनयनेति ।

मृगस्य नयने इति प्रथमं तत्पुरुषः, ततो मृगनयने इव नयने यस्या इति उष्ट्रमुखादित्वाद्बहुव्रीहिः । अत्र गुणद्योतकोपमानशब्दानां लोपः । यदा तु मृगशब्द एव लक्षणया मृगनयनवृत्तिस्तदा मृग एव नयने यस्या इति रूपकसमासस्यैष विषयः, न त्वस्योपमासमासस्येति नास्ति स्थानमुपमायास्त्रिलोपिन्याः । केचित्तु—अयःशूलेनान्विच्छत्यायःशूलिक इत्यादौ क्रूराचारोपमेयतैक्ष्ण्यधर्मेवादीनां लोपे त्रिलोपिनीमुपमामुदाहरन्ति, तन्न युक्तम् । क्रूरस्याचारस्यार्थान्वेषणोपायादेरयःशूलतयाध्यवसानादतिशयोक्तिरेवायम् ।

एवं दाण्डाजिनिक इत्यादिष्वपि द्रष्टव्यम् ।

पूर्णेन्दुकल्पशब्देनाभिधायिष्यते ॥ क्रूराचारोपमेयेति । तथा ह्यत्रायःशूलमुपमानम्, अर्थान्वेषणोपायः कश्चिदुपमेयः, तीक्ष्णत्वादिः साधारणो धर्मः, उपमानोपमेयभावश्चेति चतुष्टयमवगम्यते तन्मध्याच्च शब्दस्पष्टमुपमानमयःशूलेनेति शिष्टस्य तु त्रितयस्यार्थसामर्थ्यादवगतिरिति ॥ दाण्डाजिनिक इत्यादिष्वपीति । तथा हि दम्भस्य दण्डाजिनतयाध्यवसितस्य जीवनक्रियाकरणत्व दण्डाजिनेनार्थानन्विच्छति दम्भेन जीवतीति दाण्डाजिनिकः । दाम्भिक इत्यर्थः । एवं पार्श्वेनार्थानन्विच्छति । अनृजूपायेन जीवतीति पार्श्वकः । कौसृतिको जालिक इत्यर्थः । तथा शीतक उष्णक इत्यत्राप्यलसत्वशीघ्रत्वयोः शीतोष्णत्वाभ्यामध्यवसितयोः करणक्रिया प्रति विशेषणत्व कर्मत्व च । शीतं करोति शीतकोऽलसः । जड इत्यर्थः । एवमुष्णकः शीघ्रकारी दक्ष इत्यर्थः । तथैव च 'श्वा नुन्-

मालोपमादयस्तूपमाया नातिरिच्यन्ते इति न पृथग्लक्षिताः।

तथा हि—

'[1]सोह व्व लक्खणमुहं वणमाल व्व वियडं हरिवइस्स उरम्।
कित्ति व्व पवणतणयं आण व्व वलाइं से [2]वेलग्गए दिट्ठी॥'

इयमभिन्ने साधारणे धर्मे

'ज्योत्स्नेव नयनानन्दः सुरेव मदकारणम्।
प्रभुतेव समाकृष्टसर्वलोका नितम्बिनी॥'

इति भिन्ने वा तस्मिन्नेकस्यैव बहूपमानोपादाने **मालोपमा**।

तथा—

'याम इव याति दिवसो दिनमिव मासोऽथ मासवद्वर्षम्।
वर्षमिव यौवनमिदं यौवनमिव जीवितं जगतः॥'

'नभ इव विमलं सलिलं सलिलमिवानन्दकारि शशिबिम्बम्।
शशिबिम्बमिव लसद्द्युति तरुणीवदनं शरत्कुरुते॥'

अत्र यथोत्तरमुपमेयस्योपमानत्वे पूर्ववदभिन्नभिन्नधर्मत्वे **रसनोपमा**॥

'अलिवलयैरलकैरिव कुसुमस्तबकैः स्तनैरिव वसन्ते।
भान्ति लता ललना इव पाणिभिरिव किसलयैः सपदि॥'

तथा—

'कमलदलैरधरैरिव दशनैरिव केसरैर्विराजन्ते।
अलिवलयैरलकैरिव कमलैर्वदनैरिव नलिन्यः॥'

पंति,' 'अश्मा लुठ्ठठिपते,' 'कूल पिपतिपति' इत्यादि॥ भाष्यकारस्यापि चैवमादावतिशयोक्तिभेदत्वमेवेष्टम्। यदाह—'न तिङन्तेनोपमानमस्ति'। आख्यातं नोपमानं भवतीत्यर्थः। एवं वर्तमानसामीप्यादावतिशयोक्तिभेदत्वं यथाप्रतीति योज्यम्। तथा च—'वर्तमानसामीप्ये वर्तमानवद्वा' इति वर्तमानसमीपे भूते भविष्यति च वर्तमानवत्प्रत्यया भवन्ति। कदा देवदत्त आगतोऽसि। अयमागच्छामि। आगच्छन्तमेव मा विद्धि। अयमागमम्। एषोऽस्म्यागतः। कदा देवदत्त, गमिष्यसि। एष गच्छामि। गच्छन्तमेव मां विद्धि। एष गमिष्यामि। एष गन्तास्मि। एवमन्यदपि। हरिपतेः सुग्रीवस्य। से इति

---

१. 'शोभेव लक्ष्मणमुखं वनमालेव विकटं हरिपतेरुरः।
कीर्तिरिव पवनतनयमाज्ञेव बलान्यस्य विलगति दृष्टिः॥' [इति च्छाया।]

२. 'विलग्गइ' सेतुबन्धे.

अत्रोपमानोपमेययोरवयविनोः **समस्तविषया**, अवयवानां **चैकदेशविषया** ॥

'तवाननमिवाम्भोजमम्भोजमिव ते मुखम् ।
निलीनां नलिनीखण्डे कथं तु त्वां लभेमहि ॥'

अत्रोभयोरुपमेयत्वे उपमानत्वे **चोपमेयोपमा** ॥

'त्वन्मुखं त्वन्मुखमिव त्वद्दृशौ त्वद्दृशाविव ।
त्वन्मूर्तिरिव मूर्तिस्ते त्वमिव त्वं कृशोदरि ॥'

अत्रैकस्येवोपमानोपमेयत्वेऽनन्वयः ॥

'उभौ यदि व्योम्नि पृथक्प्रवाहावाकाशगङ्गापयसः पतेताम् ।
तेनोपमीयेत तमालनीलमामुक्तमुक्तालतमस्य वक्षः ॥'

अत्रासद्भूतस्योपमानसंभावनादुत्पाद्योपमा ॥

'तासां तु पश्चात्कनकप्रभाणां काली कपालाभरणा चकाशे ।
बलाकिनीनीलपयोदराजिः पुरः परिक्षिप्तशतह्रदेव ॥'

अत्र यथेष्टं विशेषणैरुपमेयं परिकल्प्य तादृशमेव सिद्धमुपमानमुपात्तमिति **कल्पितोपमेत्यादि** । आसा हि पृथग्लक्षणकरणे एवंविधवैचित्र्यसहस्रसंभवादतिप्रसङ्गः स्यादिति ॥

असद्धर्मसंभावनमिवादिद्योत्योत्प्रेक्षा ।

प्राकरणिकेऽर्थे ये धर्मा गुणक्रियालक्षणास्तदभावलक्षणा वा तेषां संभावनं तद्योगोत्प्रेक्षणमुत्प्रेक्षा । सा चेव-मन्ये-शङ्के-ध्रुवं-प्रायो-नूनमित्यादिभिः शब्दैर्द्योत्यते ।

रामस्य ॥ **तदभावलक्षणेति** । गुणक्रियाभावलक्षणः । **तद्योगोत्प्रेक्षणमिति** । अन्यधर्माणां स्वधर्मीभूताद्वस्तुन उत्कलितानां रसभावाद्यभिव्यक्त्यनुगुणतया वस्त्वन्तराध्यस्तत्वेन लब्धप्रकर्षाणामीक्षणमित्यर्थः । हृद्यग्रहणानुवृत्तेर्लोकातिक्रान्तगोचरत्वमस्या अभ्यनुज्ञातमेव। तेन यत्र कुतश्चिन्निमित्ताल्लौकिक्येव धर्माणां संभावना, न तत्रोत्प्रेक्षा। न हि 'भारं वहतीव पुगवः', पयो ददातीव स्त्रीगवी' इत्युत्प्रेक्षा प्रवर्तते, लोकातिक्रान्त-

यथा—

'बलं जगध्वंसनरक्षणक्षमं क्षमा च किं संगमके कृतागसि ।
इतीव संचिन्त्य विमुच्य मानसं रुषेव रोषस्तव नाथ निर्ययौ ॥'

अत्र रोषलक्षणस्य गुणस्योत्प्रेक्षा ॥

'असंतोषादिवाकृष्टकर्णयोः प्राप्तशासनः ।
स्वधाम कामिनीनेत्रे प्रसारयति मन्मथः ॥'

अत्र संतोषगुणाभावस्य ॥

'वियति विसर्पतीव कुमुदेषु बहूभवतीव योषितां
प्रतिफलतीव जरठशरकाण्डविपाण्डुषु गण्डभित्तिषु ।
अम्भसि विकसतीव हसतीव सुधाधवलेषु धामसु
ध्वजपटपल्लवेषु ललतीव समीरचलेषु चन्द्रिका ॥'

अत्र क्रियायाः ॥

'कपोलफलकावस्याः कष्टं भूत्वा तथाविधौ ।
अपश्यन्ताविवान्योन्यमीदृक्षां क्षामतां गतौ ॥'

अत्र दर्शनक्रियाभावस्य ॥

एवं च—

'हिरण्मयी सा ललनेव जङ्गमाच्युता दिवः स्थास्नुरिवाचिरप्रभा ।
शशाङ्ककान्तेरधिदेवताकृतिः सुता ददे तस्य सुताय मैथिली ॥'

तथा—

'अकालसंध्यामिव धातुमत्ताम्' ।

तथा—

'आवर्जिता किंचिदिव स्तनाभ्यां वासो वसाना तरुणार्करागम् ।
सुजातपुष्पस्तबकावनम्रा संचारिणी पल्लविनी लतेव ॥'

तथा—

'अचिराभामिव विघनां ज्योत्स्नामिव कुमुदबन्धुना विकलाम् ।
[1]रतिमिषमन्मथरहितां श्रियमिव हरिवक्षसः पतिताम् ॥'

---

१. 'रतिमिव मन्म०' स्यात्.

तथा—

'स्थितः पृथिव्या इव मानदण्डः।'

इत्यादावुत्प्रेक्षाबुद्धिर्न विधेया ॥

यद्यप्येषु स्वरूपतो विशेषणतश्चोपपाद्य(?) कल्पितम्, तथाप्युपमैव। उपमानोपमेययोः साधर्म्यस्य तद्वाचकानां प्रतीयमानत्वात् ॥

सादृश्ये भेदेनारोपो रूपकमेकानेकविषयम्।

सादृश्ये निमित्ते सति भेदेन विषयविषयिणोर्निर्देशेन आरोपोऽतथाभूतेऽपि तथात्वेनाध्यवसायो रूपयत्येकतां नयतीति रूपकम्। आरोप्यमाणरूपेणारोपविषयस्य रूपवतः क्रियमाणत्वात्। सादृश्यग्रहणं कार्यकारणभावादिनिमित्तान्तरव्युदासार्थम्। तेन 'आयुर्घृतम्' इत्यादौ न रूपकम्। भेदग्रहणमभेदारोपनिरासार्थम्। तत्र ह्यतिशयोक्तिर्वक्ष्यते। तच्च एकमनेकं चारोपस्य विषयो यत्र तत्तथा ॥

तत्रैकविषयं यथा—

'कुरङ्गीवाङ्गानि स्तिमितयति गीतध्वनिषु य-
त्सखीः[1] कान्तोदन्तं श्रुतमपि पुनः प्रश्नयति यत्।

गोचराया एव संभावनाया उत्प्रेक्षागोचरत्वात् ॥ विषयविषयिणोरिति। अर्थादुपमानोपमेययोः ॥ तथात्वेनाध्यवसाय इति। 'मुखं चन्द्रः' इत्यादौ गौणीवृत्तिविषयतयेत्यर्थः। तथा हि उपमेयशब्दो धर्मिवाची। द्वितीयेनोपमानशब्देन तथाभूतेनानुपपद्यमानसामानाधिकरण्यस्तस्यैवोपमानपदस्य स्वाभिधेयाविनाभूतगुणवृत्तितां नियमयति। ततश्च सामानाधिकरण्यमप्युपपद्यते। अत एव च भेदेऽप्यभेदप्रतीतिरियं नापन्यायः। तथा ह्यज्ञाते भेदे किलाभेदप्रतीतिरेव यत्र, तन्मिथ्याज्ञानम्। यथा शुक्तिकायां रजतप्रतीतिः। तथा भेदे ज्ञातेऽपि यत्राभेदप्रतीतिरिव सोपमा। भेदे ज्ञातेऽप्यामुख्ये किलाभेदप्रतीतौ संजातायामपि पश्चादत्रैवविधे विशिष्टे सादृश्ये विश्रान्तिस्तद्रूपकम्। अन्यथा भेदेऽप्यभेदप्रतीतावन्याय एव स्यात्। ततश्च मिथ्याज्ञानसालंकाररूपत्व कथमुच्यते। अत्र च केचिच्छब्दारोपपूर्वकमर्थारोप ब्रुवते। अपरे विपर्ययम्। अन्ये यौगपद्येनोभयम्। एष एव च युक्तः पक्ष इत्याहुः। तथा हि—'शब्दापचारात्ताद्रूप्य रूपके कैश्चिदुच्यते। ताद्रूप्यारोपतस्त्वन्यैः शब्दारोपोऽत्र कथ्यते ॥ उपमानगुणैस्त्वन्यानुपमेयगुणान्गुणान्। पश्यतां युगपद्भाति तत्र तच्छब्दरूपता ॥' तत्रेत्युपमेये। तच्छ-

1. 'सखी' का० प्र०.

'[1]विनिद्रं यच्चान्तः स्वपिति तदहो वेद्म्यभिनवां
प्रवृत्तोऽस्याः सेक्तुं हृदि मनसिजः प्रेमलतिकाम् ॥'

यत्र चैकस्मिन्विषयेऽनेकान्यारोप्याणि, तदप्येकविषयम्।

यथा—

'सौन्दर्यस्य तरङ्गिणी तरुणिमोत्कर्षस्य हर्षोद्गमः
कान्तेः कार्मणकर्म नर्मरहसामुल्लासनावासभूः।
विद्या वक्रगिरां विधेरनवधिप्रावीण्यसाक्षात्क्रिया
प्राणाः पञ्चशिलीमुखस्य ललनाचूडामणिः सा प्रिया ॥'

यत्र चैकत्र विषये आरोप्यं श्रौतं विषयान्तरे तु गम्यं तदप्येकविषयम्।

द्वेति। उपमानशब्दारोप उपमानरूपारोपश्च ॥ प्रेमलतिकेति। प्रेमैव लतिकेति। मयूरव्यंसकादित्वादेवशब्दलोपी समासः ॥ ननु व्याघ्रादिद्वारेण इवशब्दलोपी समासो लुप्तोपमाया दृश्यते। ततश्चोभयप्राप्तेरवश्यंभाविनीत्वाद्वक्ष्यमाणसंदेहसंकरः प्राप्नोति। उच्यते—यत्रान्यतरपरिग्रहे साधकप्रमाणाभावस्तदितरस्य वा परिहारे न स्याद्बाधकं प्रमाणं तत्रैवोभयप्रसक्तिरनिवार्येति स एव संदेहसंकरोऽलंकारस्य विषयो वक्ष्यते। इह तु लतायाः सेवनमानुकूल्यादारोपितधर्म एवेति रूपकपरिग्रहे साधकमस्ति तत्संकरशङ्का न कार्या। एवं बाधकेनापि प्रमाणेन संदेहांशापवर्तनादपरांशप्रतिष्ठायां निरवकाशतैव संदेहस्य। यथा—'मधुसुरभिणि षट्पदेन पुष्पे मुख इव साललतावधूरिव। ....' '......... मुख इव पुष्पे मधुकरेण चुम्ब्यते स्म' इति विवक्षायामिवशब्दद्वयेन वाक्यार्थासंगतिर्बाधकं प्रमाण समासे लुप्तोपमायाः, न तु 'साललतावधूगुणयोगिनी मुख इव षट्पदेन चुचुम्बे' इति रूपकस्य। तथा हि मुख इव पुष्प इत्यत्र सदृशस्य पुष्पस्य प्रतिपत्तौ मुखाधीयमानविशेषता पुष्पाश्रिता पूर्वमेव प्रतीतौरस्यतयोपारोहति। तेन मुखसामर्थ्याक्षिप्तया वध्वा कयापि भवितव्यमिति। सात्र लताभिधीयते। तस्माल्लतैव वधूरित्याञ्जसी रूपके प्रतिपत्तिः। उपमाप्रतिपत्तेस्त्वनाञ्जसत्वं मुखोपमितिसामर्थ्याक्षिप्तपुष्पगतरूपविशेषानुपयोगित्वात्। तथा चात्रोपमेये पुष्पविशेषे मुखोपमितिसामर्थ्याक्षिप्ते चुम्बनाधारत्वादौ न [1]साललताया उपयोगोऽस्ति, वध्वा एव तत्रोपयोगित्वात्। तेन वधूरत्र प्रधानम्, तदुपयोगिनी तु साललता साललतैव वधूरित्यनया रूपकच्छायया संगतिः प्रतिपद्यत इति। तस्माद्यत्र विशेषावसाये निमित्तमस्ति, तत्र रूपकं समासाभिहितोपमा वान्यत्र सकर इति ॥ सौन्दर्यस्येति। अत्र तरङ्गि-

---

१. 'अनिद्र' का० प्र०.

---

१. 'शाललताया' स्यात्.

यथा—

'जस्स रणन्तेउरए करे कुणन्तस्स मण्डलग्गलयम् ।
रससंमुही वि सहसा परम्मुही होइ रिउसेणा ॥'

अत्र रणस्यान्तःपुरत्वारोपः श्रौतो मण्डलाग्रलताया नायिकात्वं रिपुसेनायाश्च प्रतिनायिकात्वमर्थसामर्थ्यादवसीयते ।

अनेकविषयं यथा—

'यस्या बीजमहंकृतिर्गुरुतरो मूलं ममेति ग्रहो
नित्यत्वस्मृतिरङ्कुरः सुतसुहृज्ज्ञात्यादयः पल्लवाः ।
स्कन्धो दारपरिग्रहः परिभवः पुष्पं फलं दुर्गतिः
सा मे त्वच्चरणार्हणापरशुना तृष्णालता लूयताम् ॥'

यथा वा—

'इन्द्रस्त्वं तव बाहू जयलक्ष्मीद्वारतोरणस्तम्भौ ।
खड्गः कृतान्तरसना रसना च सरस्वती राजन् ॥'

एवं च येऽन्ये रूपकप्रभेदा वर्ण्यन्ते ।

यथा—

'ललनाः सरोरुहिण्यः कमलानि मुखानि केसरैर्दशनैः ।
अधरैर्दलैश्च तासां नवबिसनालानि बाहुलताः ॥'

इदं सहजावयवं रूपकम् ।

'गजो नगः कुथा मेघाः शृङ्खलाः पन्नगा अपि ।
यन्ता सिंहोऽपि शोभन्ते भ्रमरा हरिणास्तथा ॥'

इदमाहार्यावयवं च ।

'अलिकुलकुन्तलभाराः सरसिजवदनाश्च चक्रवाककुचाः ।
राजन्ति हंसवसनाः संप्रति वापीविलासिन्यः ॥'

---

१. 'यस्य रणान्तःपुरे करे कुर्वतो मण्डलाग्रलताम् ।
रससंमुख्यपि सहसा पराङ्मुखी भवति रिपुसेना ॥' [इति च्छाया ।]

२. 'जिह्वा' रुद्रटे.

इदमुभयावयवमित्यादि ॥ ते न लक्षिताः, उक्तग्रहणेनैव संगृहीतत्वात् । एवंविधवैचित्र्यसहस्रसंभवाच्चातिप्रसङ्गः स्यात् ।

यदाह—

'न पर्यन्तो विकल्पानां रूपकोपमयोरतः ।
दिङ्मात्रं दर्शितं धीरैरनुक्तमनुमीयताम् ॥'

इति ।

इष्टार्थसिद्धौ दृष्टान्तो निदर्शनम् ।

इष्टस्य सामान्यरूपस्य विशेषरूपस्य वा प्राकरणिकस्यार्थस्य सिद्धौ यो दृष्टान्तः स निर्दिश्यते प्राकरणिकोऽर्थोऽत्रेति निदर्शनम् ।

यथा—

'[1]होइ न गुणाणुराओ जडाण णवरं पसिद्धिसरणाण ।
किरपण्हुवइ ससिमणी चन्दे पियामुहे दिट्ठे ॥'

यथा वा—

'उपरि घनं घनपटलं दूरे दयिता तदेतदापतितम् ।
हिमवति दिव्यौषधयः कोपाविष्टः फणी शिरसि ॥'

ष्यादेरारोप्यस्य प्रियालक्षण एक एव विषयः । रहसामिति हास्यानाम् ॥ इष्टस्येति । उत्तरत्र विशेषस्य सामान्येन समर्थनेऽर्थान्तरन्यासत्वं वक्ष्यत इत्यत्रार्थादर्थस्य सामान्यरूपस्य विशेषरूपस्य चेति लभ्यते । ननु चार्थान्तरन्यासोऽपि निदर्शनलक्षणे[1] संग्रहिष्यते । किं तस्य पृथग्लक्षणकरणेनेत्याशङ्क्याह—यो दृष्टान्त इति । दृष्टोऽन्तो निश्चयो यत्र स दृष्टान्तः । निश्चयश्च विशेषादेव संभवतीति विशेषरूप एवासौ । तेन 'यत्र सामान्यस्य विशेषस्य वा विशेषेण समर्थनं तन्निदर्शनम् । यत्र तु विशेषस्य सामान्येन समर्थनं सोऽर्थान्तरन्यासः' इति विवेक उत्पद्यते ॥ होइ न गुणाणुराओ इति । अत्र सामान्यं विशेषेण साध्यते ॥ उपरीति । अत्र विशेषो विशेषे

---

१. 'भवति न गुणानुरागो जडाना केवलं प्रसिद्धिशरणानाम् ।
.... शशिमणिश्चन्द्रे प्रियामुखे दृष्टे ॥' [इति च्छाया ।]

---

१. 'संग्रही' स्यात्.

यथा वा—

'देवीभावं गमिता परिवारपदं कथं भजत्येषा ।
न खलु परिभोगयोग्यं दैवतरूपाङ्कितं रत्नम् ॥'

यथा वा—

'क सूर्यप्रभवो वंशः क चाल्पविषया मतिः ।
तितीर्षुर्दुस्तरं मोहादुडुपेनास्मि सागरम् ॥'

यथा वा—

'अत्युच्चपदाध्यासः पतनायेत्यर्थशालिनां शंसत् ।
आपाण्डु पतति पत्रं तरोरिदं बन्धनग्रन्थेः ॥'

एते साधर्म्येण निदर्शनप्रकाराः ॥

वैधर्म्येणापि यथा—

'गुणानामेव दौरात्म्याद्धुरि धुर्यो नियुज्यते ।
असंजातकिणस्कन्धः सुखं जीवति गौर्गलिः ॥'

'तवाहवे साहसकर्मनर्मणः[1] पाणिं कृपाणान्तिकमानिनीषतः ।
भटाः परेषां विशरारुतामगुर्दधत्यवाते स्थिरतां हि पांसवः ॥'

इति ॥

साध्यते ॥ देवीभावमिति, क सूर्येति, अत्युच्चपदाध्यास इति । उदाहरणत्रयस्यायमभिप्रायः । यथा कैश्चित्प्रतिवस्तूपमा, प्रकारद्वयेन निदर्शना च पृथक् लक्षिता तथा न लक्ष्यत इत्यर्थः । निदर्शनलक्षणेनैव व्याप्तत्वात् । तथा हि 'देवीभाव–' इति 'क सूर्य–' इत्युदाहरणद्वये विशेष एव दृष्टान्तेन साध्यमान उपलभ्यते ॥ ननु प्रतिवस्तूपमान्तर्भवतु निदर्शने । निदर्शनाविशेषस्तु कथमन्तर्भविष्यति । तस्य 'अभवद्वस्तुसंबन्ध उपमापरिकल्पकः' इत्येव लक्षणत्वात् । अत्रोच्यते—क सूर्येत्यादौ दार्ष्टान्तिके वस्तुसंबन्धस्य असंभवः, दृष्टान्ते वा, अल्पविषयमत्या सूर्यवंशस्य वर्णनमसंभवदिति दार्ष्टान्तिके वस्तुसंबन्धस्यासंभव इति चेत्, न । यत्र वाक्येऽसंभवन्नेवार्थः प्रतिपद्यते, तत्र कथमभवद्वस्तुसंबन्धता । स्यादेवं यदि प्रतिपद्यमानस्यार्थस्य वाक्ये कश्चिदसंबन्धः स्यात् । तस्मान्न दार्ष्टान्तिके वस्तुसंबन्धस्यासंभवः दार्ष्टान्तिकप्रतिबि-

---

१. 'शर्मणः' का० प्र०. 'साहसकर्मणा शर्म सुखं यस्येति विग्रहः' इत्युदाहरणचन्द्रिका.

प्रकृताप्रकृतानां धर्मैक्यं दीपकम्।

बहुवचनं समस्तव्यस्तपरिग्रहार्थम्। तेन प्रकृताप्रकृतानां प्राकरणिकाप्राकरणिकानामर्थादुपमानोपमेयत्वेन प्रकृतानामप्रकृतानां च केवलानां धर्मः क्रियादिर्यदेक एव प्रयुज्यते तदा दीपवदेकस्थानस्थमनेकदीपनाद्दीपकम्।

यथा—

'चन्दमऊएहि निसा णलिणी कमलेहिं कुसुमगुच्छेहिं लया।
हंसेहिं सरयसोहा कव्वकहा सज्जणेहिं कीरइ गरुई॥'

अत्र काव्यकथा प्रकृता शेषाण्यप्रकृतानि। गुरुकीकरणमेका क्रिया।

स्वरूपत्वाच्च दृष्टान्तस्य दृष्टान्तेऽप्ययमेव न्यायः। 'उदयति विततोर्ध्वरश्मिरज्जौ—' इत्यादौ तु अतिशयोक्तिभेदत्वं वक्ष्यते। 'अत्युच्चपदाध्यासः' इत्यत्र तु सामान्यं दृष्टान्तेन समर्थ्यते। साक्षात्क्रियापि तदर्थान्वयख्यापन कुर्वतीति न दृष्टान्तात्प्रच्यवत इति॥ चन्दमऊएहिं इति। चन्द्रमयूखादीनामपि न निशादिना विना कोऽपि परभागलाभः। सज्जनानामपि काव्यकथां विना कीदृशी साधुजनता। चन्द्रमयूखैश्च निशाया गुरुकीकरण भास्वरत्वसेव्यतादि यत्क्रियते, कमलैर्नलिन्याः शोभा परिमललक्ष्म्यादि, कुसुमगुच्छैर्लताया अभिगम्यत्वमनोहरत्वादि, हंसैः शारदशोभायाः श्रुतिसुखाकरत्वमनोहरत्वादि, तत्सर्वं काव्यकथायाः सज्जनैरित्येतावानयमर्थो गुरुकी क्रियते इत्येतद्दीपकबलाच्चकास्ति। कथाशब्द इदमाह—आसतां तावत्काव्यस्य केचन सूक्ष्मा विशेषाः, सज्जनैर्विना काव्यकथा काव्यमित्येष शब्दोऽपि विध्वंसते। तेषु तु सत्सु आस्तां सुभगं काव्यं काव्यशब्दस्य व्यपदेशभागपि शब्दसंदर्भमात्रं तथा तथा तैः क्रियते यथादरणीयता प्रतिपद्यते॥ ननु यदि क्रियापदोपनिबन्धो दीपकम्, तर्हि न तदलंकारः। क्रियापदे हि सति वाक्यपरिसमाप्तिः प्रतीयते, न पुनरर्थातिशयः, विना क्रियापदं वाक्यमेव किंचिन्नास्ति यदवोचाम। 'सविशेषणमाख्यात वाक्यम्' इति आख्यातशब्देन चात्राख्यातान्तं पदमुच्यते, तस्यैव क्रियावाचकत्वात्। तेनात्र कुतः कस्यातिशयः, शास्त्रारम्भवैयर्थ्याच्च। तथा हि—अलंकारशून्यं काव्यं मा भूदिति कवीनामलङ्कारव्युत्पत्तिः क्रियते। क्रियापदस्य च दीपकत्वे सर्वं काव्यं सालंकारमिति नार्थोऽनेन ग्रन्थेन। अलंकारभेदप्रज्ञापनार्थोऽयं ग्रन्थ इति चेत्, तेनैव तावज्ज्ञापितेन कोऽर्थः सर्वथा सालंकार काव्यं विधेयम्। तत्र यद्यलङ्कारान्तरं काकतालीयेन

---

१. 'चन्द्रमयूखैर्निशा नलिनी कमलैः कुसुमगुच्छैर्लता।
हंसैः शारदशोभा काव्यकथा सज्जनैः क्रियते गुरुकी॥' [इति च्छाया।]

यथा वा—

'मदो जनयति प्रीतिं सानङ्गं मानभङ्गुरम् ।
स प्रियासंगमोत्कण्ठां सासह्यां मनसः शुचम् ॥'

अत्र मदादौ यत्प्राकरणिकतया विवक्ष्यते तदुपमेयं शेषाण्युपमानानि। न च क्रमैकत्वमुपमां रुणद्धीति वाच्यम् ।

'राम इव दशरथोऽभूद्दशरथ इव रघुरजोऽपि रघुसदृशः ।
अज इव दिलीपवंशश्चित्रं रामस्य कीर्तिरियम् ॥'

इत्यादौ क्रमैकत्वेऽप्युपमादर्शनात् ।

प्रकृतानां धर्मैक्यं यथा—

'पाण्डुक्षामं वदनम्—' इति ।

यथा वा—

'[1]हंसाण सरेहिं सिरी सारिज्जइ अह सराण हंसेहिं ।
अण्णोण्णं विय एए अप्पाणं णवर गरुअन्ति ॥'

भवति तदा शोभनमेव, नो चेद्दीपकमवस्थितमेव । किं च संकरस्योच्छेदप्रसङ्गाश्च क्रियापदं दीपकालंकारः । पृथक् पृथक् लब्धात्मनामलंकाराणामेकवाक्यसंसर्गे संकरः । न च क्रियापदस्य दीपकत्वे रूपकादयोऽलंकारा दीपकात्पृथगात्मानं लब्धुमुत्सहन्ते । तस्मान्न क्रियापदं दीपकम् । सत्यम् । न क्रियापदमात्रमस्माकं दीपकम् । किं तु बहुभिः समानजातीयैः कारकविशेषैरभिसंबध्यमानम् । तस्य चानेकेष्वर्थेष्वभिसंबध्यमानस्यार्थादन्वयिरूपं यत्तत्साम्यमुच्यते । प्राकरणिकाप्राकरणिकत्वाभ्यां च तेषामर्थानामुपमानोपमेयभावो गम्यमानो न श्रौतः । अत एव दीपकमुपमातो भिद्यते । यत्रापि प्राकरणिका एव अप्राकरणिका एव वा पदार्था एकधर्मानुगता वर्ण्यन्ते, तत्रापि तेषां परस्परं किंचित्साम्यं विज्ञेयमेव ॥ ननु रुद्रटप्रभृतिभिर्वास्तवभेदतयापि दीपकं प्रतिपादितम्, तत्र च कथमौपम्यं स्यादित्याशङ्क्य निदर्शयति—मद इति । मदः सुरादिपानविकारविशेषः । मानभङ्गुरं मानभञ्जनशीलम् । यद्वा मानो भङ्गुरो यत्रेति समासः ॥ क्रियादेर्धर्मस्यैकस्यैव वाक्यार्थेष्वनेकेष्वपि साधारणतयोपादीयमानत्वादत्रौपम्यं बलादापतति । तत्रापि यद्विवक्षितं तदुपमेयमितरस्तूपमानमिति । अत एव रुद्रटोक्त औपम्यसमुच्चयोऽपि दीपकमेव तुल्यस्वभावत्वादिति ॥ हंसाणेति । अत्र हंसाना श्रीः स-

---

१. 'हंसाना सरोभिः श्रीः सार्यतेऽथ सरसां हंसैः ।
अन्योन्यमेवैते आत्मानं केवलं गुरूकुर्वन्ति ॥' [इति च्छाया ।]

अप्रकृतानां यथा—

'कुमुदकमलनीलनीरजालिर्ललितविलासजुषोर्दृशोः पुरः का।
अमृतममृतरश्मिरम्बुजन्म प्रतिहतमेकपदे त्वदाननस्य॥'

'स्विद्यति कूणति वेल्लति विचलति निमिषति विलोकयति तिर्यक्।
अन्तर्नन्दति चुम्बितुमिच्छति नवपरिणया वधूः शयने॥'

इत्यादौ जातेरेव चमत्कारो न दीपकस्येति कारकदीपकं न लक्ष्यते।

सामान्यविशेषे कार्ये कारणे प्रस्तुते तदन्यस्य तुल्ये तुल्यस्य चोक्तिरन्योक्तिः।

सामान्ये प्रस्तुते तदन्यस्य विशेषस्य, विशेषे सामान्यस्य, कार्ये कारणस्य, कारणे कार्यस्य, सदृशे सदृशस्य चान्यस्याप्रस्तुतस्योक्तिरभिधानमन्योक्तिः। अप्राकरणिकस्याभिधानेन प्राकरणिकस्याक्षेप इत्यर्थः।

रोभिः सरसां च हंसैः सार्यत इति साधारणक्रियया एकयैव हंससरसोः प्राकरणिकयोः संबन्ध इति अन्योन्यनामालंकारो न दीपकतामतिक्रामति॥ यथा वा—'कण्ठस्य तस्यास्तनुबन्धुरस्य मुक्ताकलापस्य च निस्तलस्य। अन्योन्यशोभाजननाद्बभूव साधारणो भूषणभूष्यभावः॥' इति। अत्र कण्ठमुक्ताकलापयोः प्राकरणिकयोरन्योन्यं भूष्यभूषणभाव इति॥ **कुमुदेति**। अत्र कुमुदादीनि अमृतादीनि चाप्राकरणिकानि दृशोराननस्य च प्रकृतस्य वर्ण्यमानत्वात्। यथा वा—'यैर्दृष्टा सा नवा दृष्टा मुषिताः सममेव ते। हृत हृदयमेकेषामन्येषां जन्मनः फलम्॥' अत्र प्रियतमां प्राकरणिकीं प्रति अवलोकयितॄणामनवलोकयितॄणां च प्राकरणिकाना मुषितत्वमेको धर्म इति। एव च तुल्ययोगिता पृथङ् न वाच्या इति। ननु कारकदीपकमन्यैरुक्तं तत्कि नोच्यते इत्याशङ्कयाह—**स्विद्यतीत्यादि**॥ **अप्रस्तुतस्येति**। उपवर्णनावसरादपेतत्वादप्राकरणिकस्येत्यर्थः। **अभिधानमिति**। स्तुतिनिन्दोभयानुभयरूपम्॥ ननु चाप्रस्तुतपदार्थस्वरूपोक्तावसंबद्धभापिता नालंकारगन्धोऽपि। तथा हि। पर्वतोपवर्णनायां कः समुद्रस्वरूपमुपवर्णयेत्। उपवर्णने वा शिष्टविगर्हणमवश्यं भावीत्याशङ्कय, अन्योक्तिशब्दार्थं प्रकटीचिकीर्षुराह—**अप्राकरणिकस्याभिधानेनेत्यादि**। सान्तरेण शब्दव्यापारेण गोचरीक्रियमाणः प्राकरणिको योऽर्थस्तेन सहाप्रस्तुतस्य कार्यकारणभावादौ संबन्धे सति सहृदयहृदयावर्जकमलंकाररूपत्वमेतस्या इत्यर्थः। तुल्ये प्रस्तुते यत्र तुल्यस्याप्रस्तुतस्याभिधान तत्र विशेषो विशेषेण प्रतीयत इति पूर्वान्यो भेदः।

---

१. 'तदा' का० प्र०.

यथा—

'ऐरावणं स्पृशति मन्त्रयते मरुद्भि-
र्वज्रं परामृशति पश्यति योधसार्थान् ।
मेरोस्तटानि विषमीकुरुते महेन्द्र-
स्त्वच्छङ्कया निशि न याति नरेन्द्र निद्राम् ॥'

अत्र त्वय्युद्युक्ते न कश्चित्सुखं शेते इति सामान्ये प्रस्तुते विशेष उक्तः।

'अहो संसारनैर्घृण्यमहो दौरात्म्यमापदाम् ।
अहो निसर्गजिह्मस्य दुरन्ता गतयो विधेः ॥'

अत्र क्वापि वस्तुनि विनष्टे विशेषात्मनि प्रस्तुते दैवस्वातन्त्र्यं सर्वत्र सामान्यरूपमप्रस्तुतं वर्णितम् ।

'ये यान्त्यभ्युदये प्रीतिं नोज्झन्ति व्यसनेषु च ।
ते बान्धवास्ते सुहृदो लोकः स्वार्थपरोऽपरः ॥'

अत्र जरासंधः कार्यरूपां श्रद्धेयवचनतां प्रस्तुतामात्मनोऽभिव्यक्तुं सुहृद्बान्धवरूपत्वमप्रस्तुतं कारणं वर्णयति ।

'सग्गं अप्परियायं कुच्छुहलच्छिविरहियं महुमहस्स उरम् ।
सुमरामि महणपुरओ अमुद्धयन्दं व हरजटापब्भारम् ॥'

अत्र जाम्बवान् वृद्धसेवाचिरजीवित्वव्यवहारकौशलादौ मन्त्रिताकारणे प्रस्तुते कौस्तुभलक्ष्मीविरहितहरिवक्षःस्मरणादिकमप्रस्तुतं कार्यं वर्णयति ।

तुल्ये प्रस्तुते तुल्यस्याभिधाने द्वौ प्रकारौ । श्लिष्टविशेषणता, सादृश्यमात्रं वा तुल्यान्तरस्याक्षेपहेतुः ।

अन्योक्तौ च यद्वाच्यं तस्य कदाचिद्विवक्षितत्वं कदाचिदविवक्षितत्वं कदाचिद्विवक्षिताविवक्षितत्वमिति त्रयी बन्धच्छाया । तत्र विवक्षितत्व यथा—'परार्थे यः पीडामनुभवति भङ्गेऽपि मधुरो यदीयः सर्वेषामिह खलु विकारोऽप्यभिमतः । न सम्प्राप्तो वृद्धि

---

१. 'स्वर्गमपारिजातं कौस्तुभलक्ष्मीविरहितं मधुमथनस्योरः ।
स्मरामि मथनपुरतोऽमुग्धचन्द्रं च हरजटाप्राग्भारम् ॥'[इति च्छाया ।]

२. 'अपारिजाअं कौत्थुह' सेतौ.

---

१. 'अप्रस्तुतप्रशसाया' ध्वन्यालोके.

यथा—

'नालस्यप्रसरो जडेष्वपि कृतावासस्य कोशे रुचि-
दण्डे कर्कशता मुखे च मृदुता मित्रे महान्प्रश्रयः ।
आमूलं गुणसंग्रहव्यसनिता द्वेषश्च दोषाकरे
यस्यैषा स्थितिरम्बुजस्य वसतिर्युक्तैव तत्र श्रियः ॥'

अत्राप्रस्तुतेनाम्बुजेन तुल्यविशेषणबलात्तुल्यः सत्पुरुष आक्षिप्यते ॥

'आदाय वारि परितः सरितां मुखेभ्यः
किं तावदर्जितमनेन दुरर्णवेन ।
क्षारीकृतं च वडवावदने हुतं च
पातालकुक्षिकुहरे विनिवेशितं च ॥'

अत्रार्णवस्य गर्हणयान्यायोपार्जितधनत्वादिप्रतीयमानसादृश्यः कश्चित्पुरुषविशेष आक्षिप्यते ॥

यदि स भृशमक्षेत्रपतितः किमिक्षोर्दोषोऽसौ न पुनरगुणाया मरुभुवः ॥' इक्षौ पीडनं पीडा, सत्पुरुषे तु परार्थोद्यते तदर्थं क्लेशः । भङ्गोऽपीक्षौ ग्रन्थित्रोटनम्, सत्पुरुषे तु धनाभावनिमित्तो विप्लवः । इक्षोर्माधुर्यमास्वाद्यलक्षणो गुणः, सत्पुरुषे त्वनुल्बणत्वम् । इक्षोर्विकारः शर्करागुडखण्डादि, सत्पुरुषे तु चित्तविक्रिया । न हि सत्पुरुषा विकृत्यवस्थायामप्यसेव्याः । उल्बणत्वाभावात् । इक्षोरक्षेत्रमूषरम्, सत्पुरुषे निर्विवेकस्वाम्यादिस्थानम् ॥ यथा वा—'अमी ये दृश्यन्ते ननु सुभगरूपाः सफलता भवत्येषां यस्य क्षणमुपगतानां विषयताम् । निरालोके देशे कथमिदमहो चक्षुरधुना समं जातं सर्वैर्न सममथ वान्यैरवयवैः ॥' नन्विति । यैर्जगदिदं भूषितमित्यर्थः । यस्य चक्षुषो विषयतां क्षणं गतानामेषां सफलता भवति तदिदं चक्षुरिति संबन्धः । आलोको विवेकोऽपि । न सममिति । हस्तो हि वरं स्पर्शादानादावप्युपयोगी । अवयवैरिति । अतितुच्छप्रायैरित्यर्थः । अत्र अविचारकजनाकुले काले कश्चिन्महापुरुषः कुत्सितैरितरजनसमसत्कारतया ततोऽपि चाप्रयोजनया न्यूनसत्कारतया खलीक्रियमाणः प्रस्तुतः ॥ यथा च—'प्राणा येन समर्पितास्तव बलाद्येन त्वमुत्थापितः स्कन्धे यस्य चिरं स्थितोऽसि विदधे यस्ते सपर्यां पुरः । तस्यास्य स्मितमात्रकेण जनयञ्जीवाप-

---

१. 'शतेभ्यः' प्राग्लिखितम्. २. 'दहने' का० प्र०.

---

१. 'न सममित्यर्थः' ख.

विशेष्यश्लिष्टता तु अन्योक्तिप्रयोजकतया न वाच्या।

यथा—

'पुंस्त्वादपि प्रविचलेद्यदि यद्यधोऽपि
यायाद्यदि प्रणयनेन महानपि स्यात्।
अभ्युद्धरेत्तदपि विश्वमितीदृशीयं
केनापि दिक्प्रकटिता पुरुषोत्तमेन॥'

हारक्रियां भ्रातः प्रत्युपकारिणा धुरि परं वेतालीलायसे॥' अत्र यद्यपि सारूप्यवशेन कृतघ्नः कश्चिदन्यः प्रस्तुत आक्षिप्यते, तथाप्यप्रस्तुतस्य वेतालवृत्तान्तस्यापि चमत्कारकारित्वं न ह्यचेतनोपालम्भवदसंभाव्यमानोऽयमर्थ इति। एषु वाच्य विवक्षितस्वरूपमेव, न तु प्रस्तुतम्। आद्ययोर्द्वयोर्महागुणस्याविषयपतितत्वादप्राप्तपरभागस्य, तृतीये च कृतघ्नस्य कस्यचित्स्वरूप वर्णयितु तात्पर्येण स्तुतमिति॥ अविवक्षितत्व यथा—'कस्त्व भोः कथयामि दैवहतक मा विद्धि शाखोटक वैराग्यादिव वक्षि साधु विदितं कस्मादिदं कथ्यसे। वामेनात्र वटस्तमध्वगजनः सर्वात्मना सेवते न च्छायापि परोपकारकरणे मार्गस्थितस्यापि मे॥' कथयामीत्यादि प्रत्युक्तिः। अनेन पदेनेदमाह—'अकथनीयमेतत्, श्रूयमाणं हि निर्वेदाय भवति, तथापि तु यद्यनुबन्धस्तत्कथयामि'। वैराग्यादिति। काक्वा दैवहतकमित्यादिना च सूचित ते वैराग्यमिति यावत्। साधु विदितमित्युत्तरम्। कस्मादिति वैराग्ये हेतुप्रश्नः। इद कथ्यत इत्यादि सनिर्वेदस्मरणोपक्रमं कथं कथमपि निरूपणीयतयोत्तरम्। वामेनेति। अनुचितेन कुलादिनोपलक्षित इत्यर्थः। वट इति। छायामात्रकरणादेव फलदानशून्यादुद्धरकन्धर इत्यर्थः। छायापीति। शाखोटको हि श्मशानाग्निज्वालालीढलतापल्लवादिस्तरुविशेषः। न हि वृक्षविशेषेण सहोक्तिप्रत्युक्ती संभवत इति अविवक्षिताभिधेयेनैवानेन श्लोकेन समृद्धासत्पुरुषसमीपे वासिनो निर्धनस्य कस्यचिन्मनस्विनः परिदेवितं तात्पर्येण वाक्यार्थीकृतमिति प्रतीयते॥ विवक्षिताविवक्षितत्व यथा—'उप्पहजायाए असोहिणीए फलकुसुमपत्तरहिआए। बोरीए वइ दन्तो पामर हो हो हसिज्जिहसि॥' अत्र वाच्योऽर्थो नात्यन्तं संभवी न वासंभवीति वा न वक्तु शक्यम्, व्यङ्ग्यस्यापि भावात्।

---

१. 'लेदपि' का० प्र०.

---

१. 'यदि निर्बन्ध' ध्वन्यालोकलोचने. २. 'फलदानादिशून्या' ध्वन्यालोकलोचने.

३. 'उत्पथजाताया अशोभिन्याः फलकुसुमपत्ररहितायाः।
वदर्या वृत्तिं ददत्पामर भो भो हसिष्यते॥' [इति च्छाया।]

४. 'हो ओहसिज्जिहसि' ध्वन्यालोके. ५. 'वाच्य एव नियमो नास्तीति' ध्वन्यालोकलोचने.

अत्र पुरुषोत्तमशब्दस्यार्थद्वयवाचकत्वेऽपि सत्पुरुषचरितस्य प्रस्तुतत्वादभिधा एकत्र नियन्त्रितेति सत्पुरुष एव वाच्यो न विष्णुः, तच्चरितस्याप्रकृतत्वात्। तत्प्रतीतिस्तु शब्दशक्तिमूलात् ध्वनेरेव। यद्यपि च सत्पुरु-

---

तथा हि—उत्पथजाताया इति न तथा कुलोद्गतायाः[1]। अशोभनाया इति लावण्यरहितायाः। फलकुसुमपत्ररहिताया इति। एवंभूतापि काचित्पुत्रिणी वा भ्रात्रादिपक्षपरिपूर्णतया संबन्धिवर्गपोषिका वा परिरक्ष्यते। बदर्या वृत्तिं ददत्पामर भो भो हसिष्यसे। सकललोकैरिति भावः॥ यथा वा—'सोऽपूर्वो रसनाविपर्ययविधिस्तत्कर्णयोश्चापलं दृष्टिः सा मदविस्मृतस्वपरदिक्किं भूयसोक्तेन वा। सर्वं विस्मृतवानसि भ्रमर हे यद्वारणोऽद्याप्यसावन्तःशून्यकरो निषेव्यत इति भ्रातः क एष ग्रहः॥' रसनाविपर्ययोऽसत्यभाषित्वमपि। चापलमश्रोतव्यश्रवणमपि। मदो गर्वोऽपि। शून्यकरत्वमपि। अत्र रसनाविपर्यासः शून्यकरत्वं च भ्रमरस्यासेवने न हेतुः कर्णचापलं तु हेतुः मदः प्रत्युत सेवने निमित्तमिति॥ ननु यत्राप्रस्तुतं वस्तु प्रस्तुतार्थानुबन्धि कथ्यते, तत्र यद्यन्योक्तित्वमभिधीयते, तदा सहस्रमायप्रयाणे भटीनां प्रियविरहोत्कण्ठितानामनेकविधव्यापारोपवर्णने भूतकालसंबन्धिनि प्रस्तुते 'औत्सुक्यगर्भा भ्रमतीव दृष्टिः पर्याकुला क्वापि मतिः प्रयाति। निरत्ययप्रेमनिबन्धनं च वियोगकाले द्रवतीव चेतः॥' इत्यप्रस्तुतार्थाभिधायिनि श्लोकान्तरे। तथा समुद्रेण रामं प्रति—'त्वयैव मह्यमियं स्थितिर्दत्ता। यामनुपालयता मया भवान्विष्णुरारोपितः' इति प्रस्तुतस्योपन्यस्ते 'विअसन्तरअक्सउरं मअरन्दरसुद्धुमायमुहलमहुअरम्[2]। उउणा[3] दुमाण दिज्जन्ति[4] हीरइ न उणा अप्पण चिअ[5] कुसुमम्॥' इत्यप्रस्तुतार्थप्रतिपादके छन्दोन्तरे च अन्योक्तित्वप्रसङ्गः। अत्र हि तद्द्वये[6] उपवर्ण्यमानेनाप्रस्तुतेनार्थेन वृत्तान्तरोपनिबद्धः प्रस्तुतोऽर्थोऽनुसंबध्य[7] मेवम्। यत्र हि तस्मिन्नेव वाक्येऽभिधीयमानेनाप्रस्तुतेनार्थेन शब्दानुरूपारूढस्यापि प्रस्तुतस्यार्थस्य सारूप्यादिभिराक्षेपः सोऽन्योक्तेर्विषयः, यत्र त्वेकस्मिन्नेव वाक्ये वाक्यद्वये वा समर्थ्यसमर्थकतया बिम्बप्रतिबिम्बभावेन वा प्रस्तुताप्रस्तुतयोरभिधयैव संस्पर्शो वाक्यैकवाक्यता च सोऽर्थान्तरन्यासस्य निदर्शनस्य वा विषयः। एवं च 'औत्सुक्यगर्भा—' इत्यादौ यद्यपि श्लोकान्तरे समर्थस्य वस्तुन उपक्रान्तत्वात् श्लोकान्तरेण तथाभूतमप्रस्तुतमेव प्रस्तुतार्थाभिसंबन्धि वस्तूपनिबध्यते, तथापि नान्यो-

---

१. 'कुलोद्गता' ध्वन्यालोकलोचने.

२. 'विकसद्रजःकलुषं मकरन्दरसाध्मातमुखरमधुकरम्।
ऋतुना द्रुमाणां दीयते ह्रियते न पुनस्तदात्मनैव कुसुमम्॥' [इति च्छाया।] (आ० ६ श्लो० ११) सेतुटीकानुसारेण. ३. 'उडुणा' सेतौ. ४. 'दिज्जइ' सेतौ. ५ 'तणो तमप्पण' सेतौ. ६. 'वृत्तद्वये' स्यात्. ७. 'वध्यमेवेति चेत्। मैवम्' स्यात्.

षस्य विष्णोरिव विश्वोद्धरणशक्तिर्नास्ति, तथापि गुणवृत्त्या संभवतीति न दोषः ॥

अन्योक्तिश्च क्वचित्स्तुतिरूपा ।

यथा—'नालस्य प्रसर—' इति ।

क्वचिन्निन्दारूपा ।

यथा—'आदाय वारि—' इति ।

क्तिरिति वक्तव्यम् । अपि त्वर्थान्तरन्यास एवासौ । अत्र हि वृत्तान्तरेणोपक्षिप्तो योऽसौ भटीनां वियोगजनितो व्यापारो भूतकालसंबन्धी विशेषभूतः स कालमात्रसंबन्धिना सकलवियोगिनीव्यापारेण सामान्यरूपेण समर्थितः ॥ यद्यप्युत्प्रेक्षाप्यत्रास्ते, तथापि प्रधानेन व्यपदेशा भवन्तीति न्यायोऽत्रानुसर्तव्यः । यद्वा संकर एवास्तु, न तावदन्योक्तिरियम् । तथा 'वियसन्तरअरकेउर'[1] इत्यत्रापि वृत्तान्तरोपनिबन्धनोपक्षिप्तेऽर्थे रामसमुद्रव्यापाररूपे वृत्तान्तरेण ऋतुद्रुमव्यापारात्मनस्तत्प्रतिबिम्बस्य निदर्शितत्वान्निदर्शनालंकारतैव । 'विकसद्रजःकर्बुर मकरन्दे[2]साध्मातमुखरमधुकरम् । ऋतुद्रु[3]माणां दीयते ह्रियते न पुनरात्मनैव कुसुमम् ॥' इत्यर्थः । ऋतुरत्र वसन्तः । कुसुममिति जातावेकवचनम् ॥ अथात्र कोऽलंकारः—'लावण्यद्रविणव्ययो न गणितः क्लेशो महान्स्वीकृतः स्व[4]च्छन्दस्य सु[5]ख जनस्य व[6]सतश्चिन्तानलो दीपितः । एषापि स्वयमेव तुल्यरमणाभावाद्वराकी हता कोऽर्थश्चेतसि वेधसा विनिहितस्तन्व्यास्तनु तन्वता ॥' द्रविणशब्देन सर्वस्वप्रायत्वमनेकस्वकृत्योपयोगित्वमुक्तम् । गणित इति । चिरेण हि [7]यो व्ययः संपद्यते न तु विद्युदिव झटिति, तत्रावश्यं गणनया भवितव्यम् । अनन्तकालनिर्माणकारिणोऽपि (तु) विधेर्न विवेकलेशोऽप्युदभूदिति परमस्या[8]प्रेक्षावत्त्वम् । अत एवाह—क्लेशो महानिति । अनेन प्रत्युतानर्थप्राप्तिरुक्ता । एवमपि यदि परस्योपकारः स्यात्तदा को दोष इत्याशङ्क्याह—स्वच्छन्दस्येति । परार्थोऽपि न कश्चित् । यतो विश्रृङ्खलस्य । जनस्यैतदभिलापजननेन प्रथमेऽभिलाषो द्वितीये चिन्तनमिति । चिन्तानलो दीपितः । येन सर्वमन्यत्परित्यज्यैतत्प्राप्त्युपायान्वेषणपरः संजातः । न चाप्यस्याः कश्चित्स्वार्थोऽनर्थलावण्यसुन्दरतरतनुलतानिर्माणे प्रत्युत समुचितवल्लभलाभाभावादसंप्राप्तसंभोगविफलमनोरथवञ्चितैवेयं वराकीत्याह—एषापीति । यत्स्वयं निर्मीयते तदेव

---

१. 'क्खउरं' सेतौ. २. 'न्दरसा' स्यात्. ३. 'ऋतुना' स्यात्. ४. 'सच्छन्दं चरतो' ध्वन्यालोके. ५. 'सखीजनस्य' ध्वन्यालोके. ६. 'हृदये चिन्ताज्वरो निर्मितः' ध्वन्यालोके. ७. 'योग्यो यः' ध्वन्यालोकलोचने. ८. 'मस्य प्रेक्षा,' 'नस्योत्प्रेक्षा॰' ध्वन्यालोकलोचने.

क्वचिदुभयरूपा ।

यथा—

'निष्कन्दामरविन्दिनीं स्थपुटितोद्देशां कशेरुस्थलीं
जम्बालाविलमम्बु कर्तुमितरा सूते वराही सुतान् ।
दंष्ट्रायां चतुरर्णवोर्मिपटलैराप्लावितायामियं
यस्या एव शिशोः स्थिता वसुमती सा पुत्रिणी पोत्रिणी ॥'

अत्र पूर्वार्धे निन्दा, अपरार्धे तु स्तुतिः ॥

च निहन्यत इति महद्द्वेशसमपिशब्देनैवकारेण चोक्तम् । कोऽर्थ इति । न स्वात्मनो न लोकस्य न निर्मितस्येत्यर्थः ॥ निन्दाद्वारिका स्तुतिरत्र प्रतीयत इति व्याजस्तुतिरिति केचित् । तच्च न चतुरस्रम् । यतोऽस्याभिधेयस्यैतदलंकारस्वरूपमात्रपर्यवसायित्वेन सुश्लिष्टता । तथा हि—न तावदय रागिणः कस्यचिद्विकल्पस्तस्य एपापि इत्येवंविधोक्त्यनुपपत्तेः । रागिणो हि वराकी हता इति कृपालिङ्गितममङ्गलोपहतं चानुचित वचनम् । तुल्यरमणाभावादिति स्वात्मन्यत्यन्तमनुचितम् । आत्मन्यपि हि तद्रूपासंभावनाया रागितायां च पशुप्रायत्वं स्यात् । नापि नीरागस्य तस्यैवंविधविकल्पपरिहारैकव्यापारत्वात् । ननु च रागिणोऽपि कुतश्चित्कारणात् परिगृहीतकतिपयकालव्रतस्य वा, रावणप्रायस्य वा सीतादिविषये, दुष्यन्तप्रायस्य वा निर्ज्ञातजातिविशेषे कुन्तलादौ किमियं स्वसौभाग्याभिमानगर्भा तत्स्तुतिगर्भा चोक्तिर्न भवति । वीतरागस्यापि वानादिकालाभ्यस्तरागवासनादिवासिततयामध्यस्थत्वेनापि तां वस्तुतस्तथा पश्यतो नेयमुक्तिर्न संभाव्या । न हि वीतरागो विपर्यस्तान् भावान् पश्यति । न ह्यस्य वीणाक्वणितं काकरटितकल्पं भाति । तस्मात्प्रस्तुतानुसारेण उभयस्यापीयमुक्तिरुपपद्यते । अन्योक्तावपि ह्यप्रस्तुतः संभवन्नेवार्थो वक्तव्यः । न हि तेजसीत्थमन्योक्तिर्भवति—'अहो धिक् ते कार्ष्ण्यम्' इति । स परंप्रस्तुतपरतयेति नात्रासंभवः, किं तर्हि सुश्लिष्टतैवेति । सत्यमेतत् । किंतु न ह्ययं श्लोकः क्वचित्प्रबन्ध इति श्रूयते, येन तत्प्रकरणानुगुणार्थतास्य परिकल्प्यते तस्मादन्योक्तिरेवेयम् । यस्मादनेन वाच्येन गुणीकृतात्मना निःसामान्यगुणावलेपाध्मातस्य निजमहिमोत्कर्षजनितसमत्सरजनज्वरस्य विशेषज्ञमात्मनो न किंचिदेवापर पश्यतः परिदेवितमेतदिति प्रकाश्यते । निःसामान्येनेति निजमहिमेति विशेष-

---

१. 'न' नास्ति लोचने. २. 'च' ध्वन्यालोके नास्ति. ३. 'शकुन्तलादौ' ध्वन्यालोकलोचने. ४. 'उत स्तुतिगर्भोक्ति' ध्वन्यालोकलोचने. ५. 'न' लोचने तु नास्ति. ६. 'प्रतिभाति' लोचने. ७. 'अप्रस्तुतप्रशंसायामपि' लोचने. ८. 'सा' लोचने. ९ 'दप्रस्तुतप्रशंसेय' ध्वन्यालोके. १०. 'न्येति' लोचने.

क्वचिदनुभयरूपा ।

यथा—

'इतो वसति केशवः पुरमितस्तदीयद्विपा-
मितोऽपि शरणागताः शिखरिपक्षिणः शेरते ।
इतोऽपि वडवानलः सह समस्तसंवर्तकै-
रहो विततमूर्जितं भरसहं च सिन्धोर्वपुः ॥'

अत्र निन्दा स्तुतिर्वा विस्मयोक्तावेवास्तमयत इत्यनुभयरूपा ॥

व्यङ्ग्यस्योक्तिः पर्यायोक्तम् ।

व्यङ्ग्यस्य प्रतीयमानस्यार्थस्य अभिधानं यत्पर्यायेण भङ्ग्यन्तरेण कथनं **पर्यायोक्तम्** । अत एव चान्योक्तेरस्य भेदः । न हि तत्र गम्यमानस्यार्थस्य भङ्ग्यन्तरेणाभिधानम्, अपि त्वप्रस्तुतद्वारेण तस्याक्षेप इति ।

शमिति परिदेवितमिति अमीषां चतुर्णां वाक्यखण्डानामर्थस्य क्रमेण पादचतुष्टयतात्पर्यतया प्रतीयमानत्वात् । तथा चायं विनिश्चयवृत्त्यन्ते धर्मकीर्त्याचार्यस्य श्लोक इति प्रसिद्धिः । एतदर्थसंसूचकश्चापरो हि स्फुट एव तस्य श्लोको विद्वद्भिः परिपठ्यते । यथा—'अनध्यवसितावगाहनमनल्पधीशक्तिनाप्यदृष्टपरमार्थतत्त्वमधिकाभियोगैरपि। मतं मम जगत्यलब्धसदृशप्रतिग्राहकं प्रयास्यति पयोनिधेः पय इव स्वदेहे जराम् ॥' अवगाहनमध्यवसितमपि न यत्र, आस्तां तस्य संपादनम् । परम यदर्थतत्त्व कौस्तुभादिभ्योऽप्युत्तमम् । अलब्धं प्रयत्नपरीक्षितमपि न प्राप्तम् सदृशमस्य तथाभूत प्रतिग्राहम् एकैको ग्राहो जलचरः प्राणी ऐरावणोच्चैःश्रवो धन्वन्तरिप्रायो यत्र तदलब्धसदृशप्रतिग्राहकम् । इयति चार्थे साम्यादुपमालंकारोऽनन्तर तु स्वात्मनि विस्मयधामतयात्र्त्ते विश्रान्तिः, परस्य च श्रोतृजनस्याल्पादरास्पदतया प्रयत्नप्राप्यतया चोत्साहजननेनैवं भूतमत्यन्तोपादेयं सत्कतिपयसमुचितजनानुग्राहक कृतमिति स्वात्मनि कुशलकारिताप्रदर्शनया धर्मवीरस्पर्शनेन वीररसे विश्रान्तिरिति मन्तव्यम् । अन्यथा परिदेवितमात्रेण किं कृतं स्यात् । अप्रेक्षापूर्वकारित्वमात्मन्यावेदित चेत्किं ततः स्वार्थपरार्थासंभवादिति । तदनेन निर्विवादतदीयश्लोकेनैव तदभिप्रायस्य परिदेवितविषयस्य संवेद्यमानत्वात्पूर्वत्राप्यन्योक्तिरेव संभाव्यते । तत्रापि चाद्भुतास्वादपुरःसरा वीररसविश्रान्तिपर-

---

१. 'अप्रस्तुतप्रशंसोपमालक्षणमलंकारद्वयम्' लोचने. २. 'नैवंभूत' लोचने. ३. 'उत्प्रेक्षा' लोचने.

यथा—

'शत्रुच्छेददृढेच्छस्य मुनेरुत्पथगामिनः।
रामस्यानेन धनुषा देशिता धर्मदेशना॥'

अत्र 'भीष्मेण भार्गवो जितः' इति व्यङ्ग्यस्य 'देशिता धर्मदेशना' इत्यनया भङ्ग्या भणनम्॥

विशेषविवक्षया भेदाभेदयोगायोगव्यत्ययोऽतिशयोक्तिः।

प्रकृतस्यार्थस्य विशेषवर्णनेच्छया भेदस्य व्यत्ययोऽभेदाभिधानं यत्तदतिशयाभिधानादेकातिशयोक्तिः।

यथा—

'सुधाबद्धग्रासैरुपवनचकोरैरनुसृतां
किरञ्ज्योत्स्नामच्छां लवलफलपाकप्रणयिनीम्।
उपप्राकाराग्रं प्रहिणु नयने तर्कय मना-
गनाकाशे कोऽयं गलितहरिणः शीतकिरणः॥'

अत्र मुखचन्द्रयोर्भेदेऽप्यभेदः॥

तानुसंधेयेति। तर्हि यत्र प्रकरणमेव किंचिन्नास्ति तत्र कोऽलंकारः। यथा—'निरतण्ड? दुरारोहम्–' इति। उच्यते। तत्रोभयोरलंकारयोरन्यतरपरिग्रहेण दोषः, नापि साधकं प्रमाणम्, तत्र संकरालंकारो वक्ष्यते। अत्र च शठतरपोटापाटलयोरन्यतरस्याः प्राकरणिकत्वाभावान्न ज्ञायते। किमियं समासोक्तिरुतान्योक्तिरिति संकरालंकार एव। अन्ये त्वाहुः—यत एव प्रकरणापरिज्ञानमत एवात्र प्राधान्येन पाटलोपवर्णने क इव वस्तुपरिपोष इत्यन्यपरत्वे प्रवृत्तिनिवृत्ती प्रत्युपदेशाय शास्त्रमिव श्लोकाः कल्पन्त इति समासोक्तिपरिग्रहे कुतो दोषाभावः। तस्मादन्योक्तिरेवेयमिति॥ **व्यङ्ग्यस्येति** योग्यतया निर्देशः। **अनया भङ्ग्या भणनमिति**। देशिताधर्मदेशनेति भङ्ग्यन्तररचितशब्दैरित्यर्थः। तेन यद्भङ्ग्यन्तरेणोच्यते तद्व्यङ्ग्यम्। यथाप्येकघनरूपतात्मकप्रकारेण व्यङ्ग्यं प्रतीयते, न तथा वक्तुं शक्यते। क्रमभाविविकल्पप्रभवानां शब्दानां तथाभिधानशक्तेरभावात्। यथा गवि शुक्ले चलति दृष्टे गौः शुक्लश्चल इति विकल्पो यदेव दृष्टमभ्यासपाटवापेक्षी तदेव विकल्पयति न तु यथादृष्टम्। अशेषविशेषावच्छिन्नस्वलक्षणाकारतयानुभवस्योत्पत्तेः। तथा अभिन्नासंसृष्टत्वेन दृष्टं भेदसंसर्गाभ्यां विकल्पयति। निरंशस्य वस्तुनो भेदसंसर्गयोरभावात्। तौ हि विकल्पस्यैव व्यापारः। स ह्यभिन्नमपि वस्तु गौः शुक्लश्चल इत्येवं भिनत्ति। भिन्नमपि पदार्थजातमय गौरयमपि गौरित्येवं संसृजति॥ **अभेदाभिधानमिति**। गौण्या वृत्त्येत्यर्थः॥

यथा वा—

'अयि[1] दियर[2] किं न पेच्छसि आयासं कि मुहा पलोएसि।
जायाएँ वाहुमूलम्मि अद्धयन्दाण परिवाडिम्॥'

अत्र नखार्धचन्द्राणाम्॥

अभेदस्य व्यत्ययो भेदो द्वितीया।

यथा—

'अणणं[3] लडहत्तणयं अण्ण[4] च्चिअ कावि वत्तणच्छाया।
सामा सामण्णपयावइस्स[5] रेह च्चिय न होइ॥'

अत्र लटभत्वादेरभिन्नस्यैव भेदेनाभिधानम्॥

योगस्य संवन्धस्य व्यत्ययोऽसंवन्धस्तृतीया।

यथा—

'मल्लिकामालभारिण्यः सर्वाङ्गीणार्द्रचन्दनाः।
क्षौमवत्यो न लक्ष्यन्ते ज्योत्स्नायामभिसारिकाः॥'

अत्राभिसारिकाणां लक्षणक्रियायोगेऽपि ज्योत्स्नावाहुल्योत्कर्षविवक्षयायोग उक्तः।

यथा वा—

'अपाङ्गतरले दृशौ मधुरवक्रवर्णा गिरो
विलासभरमन्थरा गतिरतीव कान्तं मुखम्।
इति स्फुरितमङ्गके मृगदृशां स्वतो लीलया
तदत्र न मदोदयः कृतपदोऽपि संलक्ष्यते॥'

अत्र मदोदयस्य लक्षणेऽपि स्वाभाविकविभ्रमाणामुत्कर्षविवक्षया लक्षणस्यायोग उक्तः॥

---

१. 'अयि देवर किं न प्रेक्षसे आकाश (आयास वा) किं मुधा प्रलोकयसि।
जायाया वाहुमूलेऽर्धचन्द्राणां परिपाटीम्॥' [इति संस्कृतम्।]

२. 'अइ दिअर कि ण' गाथासप्तशत्याम्.

३. 'अन्यत्सौकुमार्यमन्यैव कापि वर्त्तनच्छाया।
श्यामा सामान्यप्रजापते रेखैव न भवति॥' [इति संस्कृतम्।]

४. 'अण्णा' का० प्र०. ५. 'पआवइणो' का० प्र०.

एवम्—

'एसो वि ण सच्चविओ जीसे पसरन्तपल्लवारुणराओ ।

मज्जणतम्बेसु भओ तह मदातम्बेसु लोयणेसु शमरिशो ॥'

इति ।

अयोगस्य व्यत्ययो योगश्चतुर्थो ।

यथा—

'पश्चात्पर्यस्य किरणामुदीर्णं चन्द्रमण्डलम् ।

प्रायोऽत्र हरिणाक्षीणामुदीर्णो रागसागरः ॥'

अत्रानुद्गते चन्द्रे रागसागरवृद्धेरयोगेऽपि चन्द्रस्योद्दीपनविभावनातिशयप्रतिपादनार्थं योग उक्तः ।

यथा वा—

'पुराणि यस्यां सवराङ्गनानि वराङ्गना रूपपुरस्कृताङ्ग्यः ।

रूपं समुन्मीलितसद्विलासमस्त्रं विलासाः कुसुमायुधस्य ॥'

तथा—

'न तज्जलं यन्न सुचारुपङ्कजं न पङ्कजं तद्यदलीनपट्पदम् ।

न षट्पदोऽसौ कलगुञ्जितो न यो न गुञ्जितं तन्न जहार यन्मनः ॥'

अत्र वराङ्गनादीनां पङ्कजादीनां च निःशेषतया पुरजलादिव्याप्तेरयोगेऽपि योग उक्तः ।

यथा वा—

'उदयति विततोर्ध्वरश्मिरज्जावहिमरुचौ हिमधाम्नि याति चास्तम् ।

वहति गिरिरयं विलम्बिघण्टाद्वयपरिवारितवारणेन्द्रलीलाम् ॥'

अत्र वारणेन्द्रलीलां गिरिर्वहतीत्यसंबन्धेऽपि संबन्धः । यद्वा गिरिवारणेन्द्रगतयोर्लीलयोर्भेदेऽप्यैक्यमध्यवसितम् ।

एवमिति । मज्जनाताम्रयोर्लोचनयोर्मदरागे मदाताम्रयोः कोपोपरागे च

1. 'एषोऽपि न ······यस्याः प्रसरत्पल्लवारुणरागः ।
मज्जनताम्रेषु भवस्तथा मदाताम्रेषु लोचनेषु ······ ॥' [इति संस्कृतम् ।]

2. 'किरणानुदीर्णं' स्यात्.

यथा वा—

'दिवमप्युपयातानामाकल्पमनल्पगुणगणा येषाम् ।
रमयन्ति जगन्ति चिरं कथमिव कवयो न ते वन्द्याः ॥'

अत्र दिवंगतकविगुणानां रमणायोगेऽपि योग उक्तः ।

तथा—

'हृदये चक्षुषि वाचि च तव सैवाभिनवयौवना वसति ।
वयमत्र निरवकाशा विरम कृतं पादपतनेन ॥'

अत्रैकस्य युगपदनेकवृत्तित्वायोगेऽपि योग उक्तः ॥ एवंविधे च सर्वत्र विषयेऽतिशयोक्तिरेव प्राणत्वेनावतिष्ठते । तां विना प्रायेणालंकरणत्वायोगादिति न सामान्यमीलितैकावलीनिदर्शनाविशेषाद्यलंकारोपन्यासः श्रेयान् ॥

विवक्षितस्य निषेध इवोपमानस्याक्षेपश्चाक्षेपः ।

विशेषविवक्षयेत्यनुवर्तते । वक्तुमिष्टस्य प्राकरणिकत्वात्प्रधानस्याशक्यवक्तव्यत्वमतिसिद्धत्वं वा विशेषं वक्तुं निषेध इव न तु निषेध एव । निषेधमुखेन विशेष एव तात्पर्यादित्येक आक्षेपः । उपमानस्य च य आक्षेपस्तिरस्कारः सोऽन्यः ।

लक्ष्यमाणेऽपि लक्षणायोगो दर्शनीयः ॥ **अलंकरणत्वायोगादिति** । तथा चाह— 'सैषा सर्वैव वक्रोक्तिरनयार्थो विभाव्यते । यत्नोऽस्यां कविना कार्यः कोऽलंकारोऽनया विना ॥' इति ॥ **सामान्येति** । 'मल्लिका–' इत्यादौ सामान्यम्, 'अपाङ्गतरले' इति 'ऐन्तोन्ति' इत्यनयोर्मीलितम्, 'पुराणि' इति 'न तज्जलम्' इत्यनयोरेकावली, 'उदयति–' इत्यादौ निदर्शना, 'दिवमप्युपयातानाम्' इति 'हृदये चक्षुषी' इत्यनयोर्विशेषश्चालंकारो यथान्यैः प्रदर्शितस्तथा न दर्शनीय इति ॥ **अशक्यवक्तव्यत्वमिति** । वक्ष्यमाणविषयतामाह । **अतिसिद्धत्वमिति** । अतिप्रसिद्धत्वम् । अनेन उप-

---

१. 'गिरः कथमिह' रुद्रटे. २. 'अतिप्रसिद्धत्व' का० प्र०.

---

१. 'सर्वत्र' ध्वन्यालोके. 'यातिशयोक्तिर्लक्षिता सैव सर्वा' लोचने व्याख्योपलम्भात् 'सैव सर्वात्र' इति पाठो भवेत्. २. 'एषो' मूले.

निषेधो यथा—

'अहं त्वा यदि नेक्षेय क्षणमप्युत्सुका ततः।
इयदेवास्त्वतोऽन्येन किमुक्तेनाप्रियेण ते॥'

अयं वक्ष्यमाणप्रकरणहृदयो निषेधात्माक्षेपः।

उक्तविषयोऽपि यथा—

'ज्योत्स्ना मौक्तिकदाम चन्दनरसः शीतांशुकान्तद्रवः
कर्पूरं कदली मृणालवलयान्यम्भोजिनीपल्लवाः।
अन्तर्मानसमास्त्वया प्रभवता तस्याः स्फुलिङ्गोत्कर-
व्यापाराय भवन्ति हन्त किमनेनोक्तेन न ब्रूमहे॥'

उपमानाक्षेपो यथा—

'तस्यास्तन्मुखमस्ति सौम्य सुभगं किं पार्वणेनेन्दुना
सौन्दर्यस्य पदं दृशौ च यदि ते[3] किं नाम नीलोत्पलैः।
किंवा कोमलकान्तिभिः किसलयैः सत्येव तत्राधरे
ही धातुः पुनरुक्तवस्तुरचनारम्भेष्वपूर्वो ग्रहः॥'

यथा वा—

'गर्वमसंवाह्यमिमं लोचनयुगलेन वहसि किं भद्रे।
सन्तीदृशानि दिशि दिशि सरःसु ननु नीलनलिनानि॥'

अत्र लोचनयुगलस्योपमानीकृतस्याक्षेपः।

यथा वा—

'अहमेव गुरुः सुदारुणानामिति हालाहल तात मा स्म दृप्यः।
ननु सन्ति भवादृशानि भूयो भुवनेऽस्मिन्वचनानि दुर्जनानाम्॥'

अत्र हालाहलस्योपमानस्याक्षेप इति न प्रतीपमलंकारान्तरम्॥

विप्रयतामाह। 'विमुक्तेनाप्रियेण ते' इति त्वददर्शनात्तास्ता अवस्था या वक्तुमपि न शक्यत इत्यस्यार्थस्य प्रतिपत्तये॥ किमनेनेति। त्वदप्राप्तौ ज्योत्स्नादयः स्फुलिङ्गव्या-

---

१. 'मरण' स्यात्. २. 'थे' वामनकाव्यालंकारे. ३. 'चेत्' वामनालंकारवृत्तौ. ४. 'भद्रे' रुद्रटे.

---

१. 'किमुक्तं' मूले. २. 'नात्तास्ता' स्यात्.

अर्थानां विरोधाभासो विरोधः।

जातिगुणक्रियाद्रव्यरूपाणां पदार्थाना सजातीयेन विजातीयेन वा वस्तुवृत्त्या विरोधेऽपि परस्परप्रतिबन्धलक्षणो व्याघातलक्षणो वाचो विरोधस्तद्वदाभासमानो विरोधः।

तत्र जातेर्जात्या यथा—

'एकस्यामेव तनौ बिभर्ति युगपन्नरत्वसिंहत्वे।
मनुजत्ववराहत्वे तथैव यो विभुरसौ जयति॥'

गुणेन यथा—

'द्रोणाश्वत्थामयमेषु श्रुत्वा श्रुत्वा द्वयं स्थितम्।
ब्राह्मण्यमथ शौर्यं वा को नु चित्रीयते पुमान्॥'

क्रियया यथा—'सिंहोऽपि परिभूयते।'

द्रव्येण यथा—

'सृजति च जगदिदमवति च संहरति च हेलयैव यो नियतम्।
अवसरवशतः शफरो जनार्दनः सोऽपि चित्रमिदम्॥'

गुणस्य गुणेन यथा—

'सत्यं त्वमेव सरलो जगति जराजनितकुब्जभावोऽपि।
ब्रह्मन्परमसि विमलो वितताध्वरधूममलिनोऽपि॥'

क्रियया यथा—

'पेशलमपि खलवचनं दहतितरां मानसं सतत्त्वविदाम्।
परुषमपि सुजनवाक्यं मलयजरसवत्प्रमोदयति॥'

पारहेतवस्तस्या भवन्तीत्यतिप्रसिद्धोऽयमर्थ इत्यस्य प्रतिपादनाय॥ व्याघात इति। एकतरप्रतिबन्धरूपः॥ **तद्वदाभासमान इति**। अय भाव.—[illegible] प्यनुवर्तमानत्वात्, यत्र भावान्तरेभ्यो वैशिष्ट्य स्थापयितुमानुचे विरोधप्रतीतिरार्थे न तु विरोधपर्यवसायि वचस्तत्राय विरोधालकार:, यत्र पुन. परिहारान्[illegible] व्याहत दोष इति॥ **सत्यं त्वमेवेति**। अत्र सरलविमलशब्दयोरे[illegible] न समस्तीति संकराशङ्का न कार्या। चेतसो हि [illegible] सोऽपि [illegible]

---

१. 'रामेषु स्यात्' २. 'महदिद' का० प्र०. ३ 'पेलव' का० प्र० ४. 'सतत्त्व[illegible] पर्यायौ' का० प्र० टी०.

द्रव्येण यथा—

'क्रौञ्चाद्रिरुद्दामदृषद्दृढोऽसौ यन्मार्गणानर्गलशातपाते।
अभून्नवाम्भोजदलाभिजातः स भार्गवः सत्यमपूर्वसर्गः॥'

क्रियायाः क्रियया यथा—

'बालमृगलोचनायाश्चरितमिदं चित्रमत्र यदसौ माम्।
जडयति संतापयति च दूरे हृदये च मे वसति॥'

द्रव्येण यथा—

'सीतां ददाह नैवाग्निर्हिमं दहति भूरुहः।
ताप्यन्ते शशिना चित्रं विरहे कामिनो भृशम्॥'

द्रव्यस्य द्रव्येण यथा—

'समदमतङ्गजमदजलनिःसङ्ग[1]तरङ्गिणीपरिष्वङ्गात्।
क्षितितिलक त्वयि जटजुषि शंकरजूटापगापि कालिन्दी॥'

एवं दश भेदाः। एषु परस्परप्रतिबन्धो विरोधः।

व्याघातो यथा—

'अप्यसज्जनसांगत्ये न वसत्येव वैकृतम्।
अक्षालितविशुद्धेषु हृदयेषु मनीषिणाम्॥

अत्र क्षालनाभावे विशुद्धिर्व्याहन्यते।

यथा वा—

'महर्धिनि कुले जन्म रूपं स्मरसुहृद्वयः।
तथापि न सुखप्राप्तिः कस्य चित्रीयते न धीः॥'

तथा—

'स एकस्त्रीणि जयति जगन्ति कुसुमायुधः।
हरतापि तनुं यस्य शंभुना न हृतं बलम्॥'

विमलः॥ विभावनेति। 'अप्यसज्जनसांगत्ये' इत्यादौ विभावना, 'महर्धिनि' इति

---

१. 'निस्पन्द' का० प्र०.

तथा—

'कर्पूर इव दग्धोऽपि शक्तिमान्यो जने जने ।
नमोऽस्त्ववार्यवीर्याय तस्मै कुसुमधन्वने[1] ॥'

एषु कारणसामग्र्ये फलाभावो व्याहन्यते ।

यथा वा—

'सा बाला वयमप्रगल्भमनसः सा स्त्री वयं कातराः
सा [2]पीनं परिणाहिनं स्तनभरं धत्ते सखेदा वयम् ।
साक्रान्ता जघनस्थलेन गुरुणा गन्तुं न शक्ता वयं
दोषैरन्यजनाश्रितैरपटवो जाताः स इत्यद्भुतम् ॥'

अत्रान्यदेशस्थितेन कारणेनान्यदेशस्थकार्योत्पादो व्याहन्यते ।

यथा वा—

'दिशामलीकालकभङ्गतां गतस्त्रयीवधूकर्णतमालपल्लवः ।
चकार यस्याध्वरधूमसंचयो मलीमसः शुक्लतरं निजं यशः ॥'

अत्र मलीमसेन शुक्लतरीकरणं व्याहन्यते ।

तथा—

'आनन्दममन्दमिमं कुवलयदललोचने ददासि त्वम् ।
विरहस्त्वयैव जनितस्तापयतितरां शरीरं मे ॥'

अत्रानन्ददानं शरीरतापेन व्याहन्यते ।

'शिरीषादपि मृद्वङ्गी के[3]यमायतलोचना ।
अयं क्व च कुकूलाग्निकर्कशो मदनानलः[4] ॥'

अत्र मार्दवं कार्कश्येन व्याहन्यते ।

'स एकः' इति 'कर्पूर इव' इति च त्रिषु विशेषोक्तिः, 'सा बाला' इत्यादावसंगतिः, 'दिशामलीकालक' इति 'शिरीषादपि' इति 'आनन्दममन्दमिमम्' इति 'विपुलेन' इति

---

१. 'मकरकेतवे' का० प्र०. २. 'पीतोन्नतिनतपयोधरयुग' वामनवृत्तौ ३. 'क्वेयं' का० प्र०. ४ 'दुःसहो मलयानिलः' का० प्र०.

तथा—

'विपुलेन सागरशयस्य कुक्षिणा भुवनानि यस्य पपिरे युगक्षये ।
मदविभ्रमासकलया पपे पुनः स पुरस्त्रियैकतमयैकया दृशा ॥'

अत्र हीनेन गुरुकार्यकरणं व्याहन्यते ।

'किं ददातु किमश्नातु भर्तव्यभरणाकुलः ।
उदारमतिरास्तेऽपि जगत्त्रितयमात्रके ॥'

अत्राधिकेन स्वल्पकार्याकरणं व्याहन्यते ।

यथा वा—

'अहो विशालं भूपाल भुवनत्रितयोदरम् ।
माति मातुमशक्योऽपि यशोराशिर्यदत्र ते ॥'

अत्र मानाशक्यत्वेन मानं व्याहन्यते ।

तथा—

'भवत्संभावनोत्थाय परितोषाय मूर्छते ।
अपि व्याप्तदिगन्तानि नाङ्गानि प्रभवन्ति मे ॥'

अत्राङ्गानामतिविपुलतया परितोषाभानं व्याहन्यते ।

यथा वा—

'दृशा दग्धं मनसिजं जीवयन्ति दृशैव याः ।
विरूपाक्षस्य जयिनीस्ताः स्तुवे वामलोचनाः ॥'

अत्र दृशैव दाहो जीवनं च व्याहन्यते ।

यथा वा—

धवलोसि जइ वि सुन्दर तह वि तए मज्झ रञ्जियं हिययम् ।
रायभरिए वि हियए सुहय निहित्तो न रत्तोसि ॥

अत्र धवलेन रञ्जनं रागभृतहृदयेनारञ्जनं च व्याहन्यते ॥ एवं च विभावनाविशेषोक्त्यसंगतिविषमाधिकव्याघातातद्गुणाः पृथगलंकार-

---

'किं ददातु' इति च पद्यस्तु विषमम्, 'अहो विशालम्' इति 'भवत्संभावनोत्थाय' इति च द्वयोरधिकम्, 'दृशा दग्धम्' इति व्याघातः, 'धवलोऽसि' इत्यत्रातद्गुणश्चेति पृथगलंकारा न

---

१. 'धवलोऽसि यद्यपि सुन्दर तथापि त्वया मम रञ्जितं हृदयम् ।
रागभरितेऽपि हृदये सुभग निहितो न रक्तोऽसि ॥' [इति संस्कृतम् ।]

त्वेन न वाच्याः । विरोध एवान्तर्भावात् । उक्तिवैचित्र्यमात्राद्भेदे च लक्षणकरणेऽलंकारानन्त्यप्रसङ्गः ॥

सहार्थबलाद्धर्मस्यान्वयः सहोक्तिः ।

धर्मस्य क्रियागुणलक्षणस्य सहार्थसामर्थ्याद्योऽन्वयः प्रतिपाद्यतेऽर्थादनेकेषु वस्तुषु सा सहोक्तिः ।

क्रियालक्षणा यथा—

'रघुर्भृशं वक्षसि तेन ताडितः पपात भूमौ सह सैनिकाश्रुभिः ।
निमेषमात्रादवधूय तद्व्यथां सहोत्थितः सैनिकहर्षनिःस्वनैः ॥'

गुणलक्षणा यथा—

'सह दीर्घा मम श्वासैरिमाः संप्रति रात्रयः ।
पाण्डुराश्च ममैवाङ्गैः सार्धं ताश्चन्द्रभूषणाः ॥'

श्लिष्टविशेषणैरुपमानधीः समासोक्तिः ।

श्लेषवद्भिरुपमेयविशेषणैर्योपमानस्य प्रतीतिः सा समासेन संक्षेपेणार्थद्वयकथनात्समासोक्तिः ।

वाच्या इति ॥ **रघुर्भृशमिति** । अत्र रघुगता पतनक्रिया शाब्दी । अश्रुगता तु सहार्थसामर्थ्यादवसीयते ॥ एवं गुणोदाहरणेऽप्यूह्यम् । अत्राभिधाव्यापाराद्धर्मा नोभयान्वयिनः प्रतीयन्ते, प्राकरणिकत्वाप्राकरणिकत्वाभ्यां चोपमानोपमेयभावः, तेनास्याः सहोक्तेर्नोपमादावन्तर्भावः । तथा ह्युपमायामुभयोरुपमानोपमेययोरनुयायित्व धर्माणामिव वत्याद्यभिधाव्यापारात्प्रतीयते, इह तु तादृशोऽभिधाव्यापारो नोपलभ्यते तेनात्रोपमात्वाभावः ॥ कश्चित्तु—'समासोक्तिः सहोक्तिश्च नालङ्कारतया मता । अलंकारान्तरत्वेन शोभाशून्यतया तथा ॥' इति सहोक्तिरलङ्कारो न भवतीति प्रतिपादयति । तत्र शोभाशून्यत्व हृद्यत्वं तत्र चोपमादयोऽप्यलंकारा न भवन्तीति सर्वसंमतमेव । अहृद्यत्वे च शिष्येण सहोपाध्यायः पठति, पुत्रेण सह पिता तिष्ठतीत्यादौ सहोक्तिर्मा भवतु । 'सह दिअसनिसाहि दीहरा सासदण्डा सह मणिवलएहि बाहधारा गलन्ति । तुह सुहअ विओए तीए उव्विग्गिरीए सह य तनुलदाए दुब्बला जीविदासा ॥' इत्यादौ तु हृद्यत्वे किमिति नेष्यते ॥ अथ तत्र परस्परसाम्यसमन्वयो मनोहारितानिबन्धनमिति प-

---

१. 'सह दिवसनिशाभिर्दीर्घाः श्वासदण्डाः सह मणिवलयैर्बाष्पधारा गलन्ति । तव सुभग वियोगे तस्या उद्वेगशीलायाः सह च तनुलतया दुर्बला जीविताशा ॥' [इति च्छाया].

२. 'तीअ उव्विग्गिरीए' का० प्र०

यथा—

'उपोढरागेण विलोलतारकं तथा गृहीतं शशिना निशामुखम् ।
यथा समस्तं तिमिरांशुकं तया पुरोऽपि रागाद्गलितं न लक्षितम् ॥'

अत्र निशाशशिनोरुपमेययोरुपोढरागादिसंश्लिष्टविशेषणवलान्नायकयोरुपमानयोः प्रतीतिः ॥

तीयमानोपमास्वरूप नातिवर्तत इत्युपमैवेष्यते । हन्त तर्हि रूपकापह्नुत्यप्रस्तुतप्रशंसादयोऽपि पृथङ्न वक्तव्या. । तत्राप्युपमानोपमेयभावप्रतीतेरुपमैवैकालकारो वाच्यो नालकारान्तरम् । यदाह वामनः—'प्रतिवस्तुप्रभृतिरुपमाप्रपञ्च.' इति ॥ अथ रूपकादिषु तत्त्वारोपादिलक्षण विशेषमङ्गीकृत्य रूपकादिव्यवहार. प्रवर्त्यते । तर्हि सहोक्त्यादावपि सहार्थसामर्थ्यावसितसाम्यसमन्वयो विशेष. समस्तीति सहोक्त्यादिभि किमपराद्धमित्यल बहुना ॥ **उपोढरागेणेति** । उपोढो धृतो राग साध्योऽरुणिमा, प्रेम च येन । विलोलास्तारका ज्योर्तीपि, नेत्रविभागाश्च यत्र । तथेति झटित्येव, प्रेमरभसेन च । गृहीतमाभासितम , परिचुम्बितुमाक्रान्त च । निशाया मुख प्रारम्भ , वदनकोकनद च । **यथेति** । यथा झटितिग्रहणेन, प्रेमरभसेन च । तिमिर च अंशुकाश्च सूक्ष्मा अंशवस्तिमिरांशुक रश्मिसवलीकृत तम.पटलम्, तिमिर वांशुक नीलजालिका नवोढा प्रौढवधूचित्ता । नतु तिमिरमेवांशुकमिति व्याख्येयम् । एकविषयरूपकलापत्ते. । रागाद्रक्तत्वात्संध्याकृतात्, तदनन्तर प्रेमरूपाच्च हेतो. । पुरोऽपि पूर्वस्या दिशि, अग्रे च । गलितं प्रशान्तम्, पतित च । तया रात्र्या करणभूतया । समस्तं मिश्रितमुपलक्षणत्वेन वा । न लक्षित रात्रिप्रारम्भोऽसौ इति न ज्ञातम् । तिमिरसवलितांशुदर्शने हि रात्रिमुखमिति लोकेन लक्ष्यते, न तु स्फुटे आलोके । नायिकापक्षे तु तयेति कर्तृपद रात्रिपक्षेऽपिशब्दो लक्षितमित्यस्यानन्तरम् । अत्र च नायकेन पश्चाद्गतेन चुम्बनोपक्रमे पुरो नीलांशुकस्य गलन पतनम् । यदि वा पुरोऽग्रे तथा गृहीत नायकेन मुखमिति संबन्धः । एतस्याश्च समासोक्तेर्न श्लेषमन्तरेण विविक्तविषयता उपलभ्यते इति श्लेषेण सह संकराशङ्का न कार्या । येषां ह्यलंकाराणा विविक्तविषयतयाप्यात्मलाभ. संभवति तेषामेव परस्परसंकीर्यमाणतायां संकरता युक्ता । यथा विरोधव्यतिरेकयो. श्लेषस्य च । श्लेषाभावेऽपि हि 'एकस्यामेव तनौ—' इत्यादौ विरोधो 'यस्यावर्जयतो नित्यम्' इत्यादौ व्यतिरेकश्च दृश्यते । विरोधव्यतिरेकाभावे च 'असावुदयमारूढ.' इत्यादौ श्लेषश्चेति । भवतु विरोधश्लेषयोः श्लेषव्यतिरेकयोश्च संकरत्वम् । समासोक्तिस्तु समानविशेषणाभिधायिभिः श्लेषपदैरेवात्मान प्रतिलभत इति नास्या विविक्तो विषय उपलभ्यते । श्लेषापवादेनैवास्याः प्रवृत्तेरिति ॥ **नायकयोरिति** ।

---

१. 'लितांशु' इति स्यान; 'सवलितांशु' ध्वन्यालोकलोचने.

स्वभावाख्यानं जातिः।

अर्थस्य तादवस्थ्यं स्वभावः। स च संस्थानस्थानकव्यापारादिस्तस्य वर्णनं जातिः।

तत्र संस्थानं यथा—

'पर्याणस्खलितस्फिजः करतलोत्क्षिप्तोत्तरीयां वला
वल्गद्भिस्तुरगैर्गता विधुरतामज्ञातवल्गाग्रहाः।
नेपथ्यैः कथयन्ति भूपतनयाद्दुःश्लिष्टसंपादितै-
र्निर्लक्ष्यार्पितचक्षुषः परिचयोपात्तां श्रियं श्रोत्रियाः॥'

स्थानकं यथा—

'स दक्षिणापाङ्गनिविष्टमुष्टिं नतांसमाकुञ्चितसव्यपादम्।
ददर्श चक्रीकृतचारुचापं प्रहर्तुमभ्युद्यतमात्मयोनिम्॥'

व्यापारो यथा—

'ऋजुतां नयतः स्मरामि ते शरमुत्सङ्गनिषण्णधन्वनः।
मधुना सह संमिताः कथा नयनोपान्तविलोकितं च तत्॥'

नायकश्च नायिका चेत्येकशेषः॥ **तादवस्थ्यमिति**। सा अनुभवैकगोचरा अवस्था यस्य स इत्यस्य भावस्तादवस्थ्यमिति। अयमर्थः—कविप्रतिभया निर्विकल्पकप्रत्यक्षकल्पतया विषयीकृता वस्तुस्वभावा यत्रोपवर्ण्यन्ते स जातेर्विषयः। एवं च 'अलंकारकृतां येषां स्वभावोक्तिरलंकृतिः। अलंकार्यतया तेषां किमन्यदवशिष्यते॥' इति यत्कैश्चिदभिहितम्, तन्निरस्तमेव। वस्तुनो हि सामान्यस्वभावो लौकिकोऽर्थोऽलंकार्यः। कविप्रतिभासंरम्भविशेषविषयस्तु लोकोत्तरार्थोऽलंकरणमिति॥ तथा चाह—'उभयं वस्तुनस्तावद्द्विरूप्यमिह विद्यते। तत्रैकमन्यसामान्यं यद्विकल्पैकगोचरः॥ स एव सर्वशब्दानां विषयः परिकीर्तितः। अत एवाभिधीयन्ते श्यामलं बोधयन्त्यलम्॥ विशिष्टमस्य यद्रूपं तत्प्रत्यक्षस्य गोचरः। स एव सत्कविगिरां गोचरः प्रतिभाभुवाम्॥' यतः 'रसानुगुणशब्दार्थचिन्तास्तिमितचेतसः। क्षणं स्वरूपस्पर्शोत्था प्रज्ञैव प्रतिभा कवेः॥ सा हि चक्षुर्भगवतस्तृतीयमिति गीयते। येन साक्षात्करोत्येष भावांस्त्रैकाल्यवर्तिनः॥ अस्य स्वभावस्योक्तिर्या सालंकारतया मता। यतः साक्षादिवाभान्ति तत्रार्थाः प्रतिभार्पिताः॥' यथा। **ऋजुतामि-त्यादि**। 'सामान्यस्तु स्वभावो यः सोऽन्यालंकारगोचरः। श्लिष्टमर्थमलंकर्तुमन्यथा को हि शक्नुयात्॥ वस्तुमात्रानुवादस्तु पूर्णैकफलो हि यः। अर्थदोषः स दोषः स्फुट इति सं-

१ 'यान्तला' स्यात्. २. 'तनया दु'—' इति स्यात्

स्तुतिनिन्दयोरन्यतरपरता व्याजस्तुतिः ।

स्तुतेर्निन्दापरता निन्दायाश्च स्तुतिपरता यत्रोच्यते सा व्याजरूपा व्याजेन वा स्तुतिः व्याजस्तुतिः ।

यथा—

'दिनमवसितं विश्रान्ताः स्मस्त्वया मरुकूप हे
परमुपकृतं शेषं वक्तुं ह्रिया वयमक्षमाः ।
भवतु सुकृतैरध्वन्यानामशेषजलो भवा-
नियमपि घनच्छाया भूयात्तवोपतटं शमी ॥'

'किं वृत्तान्तैः परगृहगतैः किं तु नाहं समर्थ-
स्तूष्णीं स्थातुं प्रकृतिमुखरो दाक्षिणात्यस्वभावः ।
गेहे गेहे विपणिषु तथा चत्वरे पानगोष्ठ्या-
मुन्मत्तेव भ्रमति भवतो वल्लभा हन्त कीर्तिः ॥'

वाक्यस्यानेकार्थता श्लेषः ।

पदानामेकार्थत्वेऽपि यत्र वाक्यस्यानेकार्थता स श्लेषः ।

यथा—

'दिशः प्रसादयन्नेष तेजोभिः प्रसृतैः सदा ।
न कस्यानन्दमसमं विदधाति विभाकरः ॥'

अत्राभिधाया अनियन्त्रणात् द्वावप्यर्कभूपौ वाच्यौ ॥

यतं ॥' **व्याजरूपेति** । छद्मरूपा निन्दाद्वारिकेत्यर्थः ॥ **व्याजेनेति** । परमार्थेन तु निन्दैवेत्यर्थः । यत्तु निन्दापूर्विकाया स्तुतौ केनचिदुदाहृतम्—'आसीन्नाथ पितामही तव मही माता ततोऽनन्तरं जाता संप्रति साम्बुराशिरशना जाया कुलोद्भूतये । पूर्णे वर्षशते भविष्यति पुनः सैवानवद्या स्नुषा युक्तं नाम समग्रनीतिविदुषां किं भूपतीनां कुले ॥' इति, तदस्माकं ग्राम्यं प्रतिभाति । अत्यन्तासभ्यस्मृतिहेतुत्वात् । का चानेन स्तुतिः प्रकृता त्व वंशक्रमेण राजेति हि कियदिदमित्येवप्राया व्याजस्तुतिः सहृदयगोष्ठीषु निन्दितेत्युपेक्ष्यैव ॥ **अनेकार्थतेति** । विभां करोतीत्येकमेव हि यौगिकमर्थं प्रतिपादयन् विभाकरशब्दः साधारणार्कभूपलक्षणार्थद्वयप्रतिपादको भवतीति दिगादिशब्दा अप्येकार्थप्रतिपादका एव सन्तोऽनेकार्थाः । तथाहि—दिग्लक्षण एक एवार्थ एकत्र, ककुभोऽन्यत्र तत्स्थाः प्रजा । प्रसादनं प्रकाशनम्, हर्षाधानं च । तेजो ज्योतिः, प्रतापश्च ॥ **अभिधाया अनि-**

उत्कर्षापकर्षहेत्वोः साम्यस्य चोक्तावनुक्तौ चोपमेयस्याधिक्यं व्यतिरेकः ।

उपमेयस्य प्राकरणिकस्य यदाधिक्यमर्थादुपमानात्स व्यतिरेकः । स चोत्कर्षापकर्षहेत्वोः क्रमेण युगपद्वोपादाने त्रिविधायामुक्तौ युगपदनुक्तौ चैकविधायां चतुर्विधः । पुनश्च साम्यवाचकस्योक्तावनुक्तौ वाष्टभेदः ।

यथा—

'यस्यावर्जयतो नित्यं रिपूनप्युज्ज्वलैर्गुणैः ।
लक्ष्यते नेतरस्येव गाम्भीर्यैकनिधेः स्मयः ॥'

अत्र गाम्भीर्यैकनिधित्वमुपमेयोत्कर्षहेतुरुक्तः ।

'तुच्छस्यान्यजनस्येव न स्मयो हन्त लक्ष्यते'

इत्यत्रैव पाठे तुच्छत्वमुपमानापकर्षहेतुर्भवति ।

'असिमात्रसहायोऽयं प्रभूतारिपराभवे ।
नैवान्यतुच्छजनवत्सगर्वोऽयं धृतेर्निधिः ॥'

अत्रोपमानोपमेयगतौ युगपदुत्कर्षापकर्षहेतू उक्तौ ।

'शीर्णपर्णाम्बुवाताशा कष्टेऽपि तपसि स्थिता ।
समुद्वहन्ती नापूर्वं गर्वमन्यतपस्विवत् ॥'

अत्रोत्कर्षापकर्षहेत्वोर्द्वयोरप्यनुक्तिः । एवं साम्योक्तौ चत्वारो भेदाः ।

साम्यानुक्तौ यथा—

'नवीनविभ्रमोद्भेदतरङ्गितगतिः सदा ।
मुखेन स्मितमुग्धेन जयत्येषा सरोरुहम् ॥'

अत्रोपमेयोत्कर्षः । इवादिपदविरहात्तु साम्यस्यानुक्तिः । अत्रैव

यन्त्रणादिति । द्वयोरप्यर्थयोः प्राकरणिकतया विवक्षितत्वादिति भावः ॥ **उपमेयस्याधिक्यमिति** । न तूपमानस्य ॥ यत्तु—'क्षीणः क्षीणोऽपि शशी भूयो भूयोऽभिवर्धते सत्यम् । विरम प्रसीद सुन्दरि यौवनमनिवर्ति यातं तु ॥' इत्यादावुपमानस्योपमेयादाधिक्यमिति केनचिदुक्तम्, तदयुक्तम् । यौवनगतास्थैर्यस्य हि अत्राधिक्यं विवक्षितमिति

---

१. 'महाधृतिः' का० प्र०.

---

१. 'नितराम्' का० प्र०; 'नित्यम्' सा० द०.

'विडम्बयति वक्त्रेण निश्येव सितमम्बुजम्'

इति पाठपरिणामे उपमानापकर्षः ।

'आननेनाकलङ्केन जयतीन्दुं कलङ्कितम्'

अत्र युगपदुत्कर्षापकर्षौ ।

'अहो विडम्बयत्येषा वदनेन सरोरुहम्'

अत्रोत्कर्षापकर्षहेत्वोरनुक्तिः । साम्यं त्वाक्षेपात्सर्वत्र प्रतीयते । श्लेषव्यतिरेकस्तु संकरालंकारविषय इति तत्रैवोदाहरिष्यते ॥

विशेषस्य सामान्येन साधर्म्यवैधर्म्याभ्यां समर्थनमर्थान्तरन्यासः।

साधर्म्येण वैधर्म्येण वा विशेषो यत्र सामान्येन समर्थ्यते सोऽर्थान्तरस्येव न्यसनमर्थान्तरन्यासः ।

तत्र साधर्म्येण यथा—

'रथस्थमालोक्य रथाङ्गपाणिं स्थाने स्थिता श्रीरिति सोऽभिदध्यौ ।
वैराणि कार्योपनिबन्धनानि निर्मत्सरा एव गुणेषु सन्तः ॥'

वैधर्म्येण यथा—

'अन्ययान्यवनितागतचित्तं चित्तनाथमभिशङ्कितवत्या ।
पीतभूरिसुरयापि न मेदे निर्वृत्तिर्हि मनसो मदहेतुः ॥'

यथोक्तमेव ज्ञेयः ॥ **संकरालंकारविषयतीति** । श्लेषव्यतिरेकयोरन्यत्रापि लब्धसत्ताकत्वादिति भावः । ततश्च तद्भेदा अत्र न प्रदर्शयितुमुचिता । 'यद्यप्यनुपमचरितस्तथापि तव नाच्युतस्तुलां लभते । स हरिर्नाम्ना देव स हरिर्वारस्तुरगनिवहेन ॥' इत्यादयस्तु श्लिष्टोक्तियोग्यस्य पृथगुपादाने ये भेदाः संभवन्ति उक्तलक्षणेनैव संगृहीताः, तत्र हि एकस्य पदस्य द्विरुपादानान्न श्लेषः । उपमानात्तूपमेयस्याधिक्यमस्तीति व्यतिरेको भवत्येव ॥ **अर्थान्तरस्येवेति** । यत्र हेतोर्हेतुमता सह व्याप्तिर्गूढत्वात्कथंचित्प्रतीयते, न तु स्फुटमवभासते, तत्रार्थान्तरस्येवासमानजातीयस्य वस्तुनो यन्न्यसनमसावर्थान्तरन्यासः । न तु यद्यत्कृतकं तदनित्यमित्येवप्रायमित्यर्थः ॥ नन्वन्योक्तिनिदर्शनाभ्यां नायं भिद्यते । तथा हि—'ऐरावणं स्पृशति—' इत्यादावन्योक्तौ विशेषेण महेन्द्रवृत्तान्तेन वाच्येन त्वद्युक्तेन रक्षिन्पुरः शेते इति सामान्यं गम्यमानं समर्थ्यते । तथा 'होइ न गुणाणुराओ' इत्यादौ

१ 'निन्दतीन्दुं कलङ्किनम्' का० प्र०

१ 'पयःशर्मानि' स्यात्

स्तुत्यै संशयोक्तिः ससंदेहः ।

स्तुत्यै अलंकारान्तरगर्भीकारेण प्रस्तुतवस्तुवर्णनार्थं संशयस्योक्तिर्निर्णयान्ता अनिर्णयान्ता वा भेदकस्यानुक्तावुक्तौ वा ससंदेहः ।

निदर्शने दृष्टान्तेन दार्ष्टान्तिक समर्थ्यते, नेनास्य लक्षणस्यातिव्याप्तिः । सत्यम् । इतरत्रापि तत्र समर्थ्यसमर्थकभावो गम्यते किं तु यथार्थान्तरन्यासे न तथा तयोः । अर्थान्तरन्यासे हि समर्थ्यस्य स्वकण्ठेनोपात्तस्य समर्थनम् । अन्योक्तौ तु न तत्तथा । निदर्शने च यद्यपि स्वकण्ठेनोपादान समर्थ्यस्य तथापि न तत्र विशेष प्रति सामान्यस्य समर्थकभावः । अपि तु सामान्यविशेषौ प्रति विशेषस्य । यतो दृष्टान्तस्य विशेषस्य वस्तुनः प्रतिबिम्बभाव सगच्छत इति पृथगवस्थित एवायम् ॥ स्तुत्यै इति । स्तुतये यत्संशयवद्वच प्रयुज्यते तत्र सदेहालकारसज्ञा । सह सदेहेन अनिश्चयेन वर्तत इति कृत्वा । त्रिधा खलु सदेहवद्वचो भवति । सदेहस्य प्रतिपादकत्वेन अलकारान्तरच्छाया गर्भीकारेणासंदेहेऽपि संदेहस्येव जननेन चेति । सशयश्च शुद्धसकीर्णमृटभेदात्त्रेधा । तत्र शुद्धः प्रतिपाद्यो यथा—'वामेक्षणे स्फुरति धीः पुरुषस्य कष्ट स्याद्वा न वेति सिद्ध्यानि गतागतानि । नार्याः पुन प्रमदनिर्भररूपमास्ते तन्नास्ति यद्विनिमयादशुभ शुभ वा ॥' अत्र संदेहनिष्ठत्वमेवेति शुद्धः संदेह । सकीर्णो यथा—'गिरिरयममरेन्द्रेणाय निर्मूलपक्षः स्तनगरुडगुरुर्वा किं कुतो वैनतेयः । अपरमिह मनो मे य पितुः प्राणभूतः किमुत यत न एष ज्ञानतायुर्जटायुः ॥' अत्र स्थाणुर्वा पुरुषो वेतिवत्पश्चात्पारमार्थिकेऽपि वस्तुनि परामर्श उत्तीर्णानि सकीर्णः सदेहः । यथा किमेष जटायुरिति । पूर्वत्र तु कष्टस्य भविष्यत्त्वेन भावाभावावुभावपि संदिग्धौ । कदाचन तृतीयस्याप्युपेक्षणीयन्यायेन मध्यस्थस्य प्रादुर्भावसंभावनमिति तयोर्विवेक । मूढो यथा—'स्पन्दते दक्षिण चक्षु फलाकाङ्क्षा न मे क्वचित् । न च मिथ्या मुनिवच कथयिष्यति किं त्विदम् ॥' अत्र न सदेहनिष्ठता नापि विद्यमानस्य वस्तुनोऽन्येन परामर्श इति मूढः सदेहः । यथा ह्यगृहीतसकेतस्यापूर्वपदार्थदर्शने सति किमिदं स्यादिति पदार्थानध्यवसानमित्येवरूप इत्यर्थः । तदेव प्रतिपाद्यः संदेहो निदर्शितः ॥ उत्थाप्यो यथा—'व्यालवन्तो दुरारोहा रत्नवन्त फलान्विता । विषमा भूभृतस्तेभ्यो भयमस्तु प्रमादिनाम् ॥' व्याला सर्पाः, दुर्जनाश्च । दुरारोहा दुःखोत्कलनीया, चित्तकलत्रानलिप्ताश्च । रत्नान्युपलविशेषा, गुणवन्तश्च । भूभृतः पर्वता, राजानश्च । इत्येतस्मादत्र प्रतिपत्तुः पर्वतराजविषय सदेह उपजायते । अलकारान्तरच्छायागर्भीकारेण जन्यस्तु 'नगोजसर्द-' इत्यादिना उदाहृत । एतेषु सदेहवत्सु वचनेषु बहुधा प्रवृत्तेषु प्रथमस्य प्रतिपाद्यत्वेऽपि पक्षस्य रसभावतदाभासालकारेष्वन्तर्भाव । वितर्कस्य हि व्यभिचारिण सद्भावादयस्य प्रतिपाद्यत्वेऽसौ ता भवत्यत एव रसादिसद्भावेनान्तरीयकत्वेन तदाभासतापि भवतीति । द्वितीयस्य तु

---

१. 'ससदेहा' स्यात्

यथा—

'सरोजपत्रे परिलीनषट्पदे विशालदृष्टेः स्विदमू विलोचने ।
शिरोरुहाः स्विन्नतपक्ष्मसंततेर्द्विरेफवृन्दं नु निशब्दनिश्चलम् ॥
अगूढहासस्फुटदन्तकेसरं मुखं स्विदेतद्विकचं नु पङ्कजम् ।
इति प्रलीनां नलिनीवने सखीं विदांबभूवुः सुचिरेण योषितः ॥'

अत्र रूपकगर्भीकारेण निर्णयान्तः संशयः ।

यथा वा—

'अथ जयाय नु मेरुमहीभृतो रभसया नु दिगन्तदिदृक्षया ।
अभिययौ स हिमाचलमुच्छ्रितं समुदितं नु विलङ्घयितुं नभः ॥'

अत्रातिशयोक्तिगर्भीकारेणानिर्णयान्तः ।

यथा वा—

'अयं मार्तण्डः किं स खलु तुरगैः सप्तभिरितः
कृशानुः किं सर्वाः प्रसरति दिशो नैष[1] नियतम् ।

जन्यसंदेहपक्षस्य प्रतिनियतप्रकरणाभावात्प्रकृतस्य कस्यचिदभावात्कस्य स्तुतिरुत्कर्षाभिधायिकेति संदेहो दोष एवेति दोषस्पतेति । तृतीयस्तु जन्यसंदेहाभासलक्षणः पक्षोऽस्य ससंदेहालंकारस्य विषयोऽवगन्तव्य. ॥ **सरोजपत्रे** इत्यादि । अत्र प्रकृत विलोचनादि वक्त्रा निश्चितमेव यदि परं रूपकालंकारापादनमाहात्म्यात्संदेहस्येवशब्देन रूपेणावगतिः । तात्पर्यपर्यालोचनावशेन तूपमायामेव विश्रान्ति. । संदेहवर्णनभङ्ग्या तु तस्यैवालंकारता ॥ **अथ जयायेति** । प्रतिकोट्न्यायेन मेरुजयसंभावना ॥ **रसभयेति**[1] । त्वरितया । अन्यथा दिग्विजयेनोत्तरकाल सर्वदिगवलोकनमर्जुनस्य भविष्यत्येव । **हिमाचलमिति** । हिमाचलैकदेशमिन्द्रप्रस्थाख्य तपोर्थमिति तात्पर्यम् । **समुदितमिति** । पिण्डीभूतम् । अत्र(२)जयादिव्यापारकर्तृत्व हिमाचलस्य व्याख्येयम् ॥ **अतिशयोक्तिगर्भीकारेणेति** । तथा हि योऽसौ पौरुषेयव्यापारतिरस्कारेण नुशब्दत्रितयावद्योत्यमानतया कोटित्रयोल्लेखेनात्मैव संशयः प्रतिपादित स स्वसिद्धिनिर्वाहाय तथाविधोत्कटोच्छ्रायशून्येऽपि पर्वते मेरुजयादिव्यापारत्रयसंपादनक्षमतयोच्छ्रायातिशयमाक्षिपन्नसंबन्धेऽपि संबन्धात्मिकामतिशयोक्तिमवगमयति ॥ **अयं मार्तण्डः किमिति** । अत्रोपमेयस्य तद्भावमुपमानेनोक्त्वा

---

१. 'नैष' का० प्र०.

---

१ 'रभसयेति' स्यात् मूलानुरोधात्　　२ 'अत्र जयादि' स्यात्

. कृतान्तः किं साक्षान्महिषवहनोऽसाविति चिरं
समालोक्याजौ त्वां विदधति विकल्पान्प्रतिभटाः ॥'

अत्र रूपकगर्भीकारेण भेदस्योक्तौ[1] संशयः ॥

प्रकृताप्रकृताभ्यां प्रकृतापलापोऽपह्नुतिः ।

प्रकृतेन प्रकृतस्यापलाप एका अपह्नुतिः । अप्रकृतेन प्रकृतस्यापलापोऽन्या ।

तत्राद्या यथा—

'शैलेन्द्रप्रतिपाद्यमानगिरिजाहस्तोपगूढोल्लस-
द्रोमाञ्चादिविसंस्थुलाखिलविधिव्यासङ्गभङ्गाकुलः ।
हा शैत्यं तुहिनाचलस्य करयोरित्यूचिवान्सस्मितं
शैलान्तःपुरमातृमण्डलगणैर्दृष्टोऽवताद्वः शिवः ॥'

अत्र गिरिजाकरस्पर्शकारणौ पुलकवेपथू सात्त्विकरूपौ प्रकृतौ प्रकृतेनैव तुहिनाचलशैत्येनापह्नुतौ ।

द्वितीया यथा—

'नेयं विरौति भृङ्गाली मदेन मुखरा मुहुः ।
अयमाकृष्यमाणस्य कन्दर्पधनुषो ध्वनिः ॥'

पश्चाद्भेदे उच्यमाने यद्यप्यामुखे रूपकावभासः पश्चाद्व्यतिरेकाकारता, तथापि नालङ्कारद्वयविश्रान्तिः । अपि तु किमित्यादिशब्दोपादानात्संदेह एव वाक्यार्थतया पर्यवस्यति । तस्य परिकरबन्धार्थं रूपकव्यतिरेकावामुखे प्रतिभासेते इति तद्रूपकशङ्का न कार्या ॥ **भेदकस्योक्ताविति** । पूर्वोदाहरणद्वये तु भेदकस्यानुक्तिरित्यर्थः ॥ **अप्रकृतेन प्रकृतस्यापलापोऽन्येति** । अत्र पारमार्थिकस्यासत्यकरणमपारमार्थिकस्य सत्यतया स्थापनं स्थूलदृष्ट्या बोद्धव्यम् । तात्पर्यं तु वाक्यस्य सादृश्ये एव । तथा ह्यत्र पदार्थान्वयनिरसनो-सोऽभिधीयते । न च तत्र स्वेच्छया पुरुषाणां सामर्थ्यमस्ति तेनोल्लसितकल्पना. प्रस्तुत सौन्दर्यशालितया सहृदयचमत्कारिता भवति । सोऽयं वाक्यार्थोऽसत्यापह्नवरूपो लाक्षणिकार्थपरिग्रहः । उपमेयस्यापह्नुतत्वात् न स्फुटेन रूपेणोपमानोपमेयभावस्याभावान्नात्र रूपकाशङ्का न कार्या ॥ व्यासङ्गो निरोधस्तस्माद्भङ्गो भ्रंशम् ॥ **नेयं विरौतीति** ।

---

1. 'भेदकस्योक्तौ' स्यात्.

यथा—

'विलसदमरनारीनेत्रनीलाब्जखण्डा-
न्यधिवसति सदा यः संयमाधःकृतानि ।
न तु ललितकलापे वर्तते यो मयूरे
वितरतु स कुमारो ब्रह्मचर्यश्रियं वः ॥'

यथा वा—'इदं ते केन—' इति । एवमियं भङ्ग्यन्तरैरप्यूह्या ॥

पर्यायविनिमयौ परावृत्तिः ।

एकस्यानेकत्रानेकस्य चैकत्र क्रमेण वृत्तिः पर्यायः । समेन समस्योत्कृष्टेन निकृष्टस्य निकृष्टेनोत्कृष्टस्य वा व्यतिहारो विनिमयः । तावेतौ परावृत्तिः ।

यथा—

'[1]जो तीएँ अहरराओ रत्तिं उव्वासिओ पिययमेण ।
सो च्चिय दीसइ गोसे सवत्तिनयणेसु संकन्तो ॥'

अत्रैकस्यानेकत्र वृत्तिः । रागस्य च वस्तुतो भेदेऽपि एकतयाध्यवसितत्वादेकत्वमविरुद्धम् ॥

'तद्गेहं नतभित्ति—' इति । अत्रानेकं गृहाद्येकत्र द्विजे वर्तते ।

विनिमयः समेन समस्य यथा—

'आदाय कर्णकिसलयमियमस्मादत्र चरणमर्पयति ।
उभयोः सदृशविनिमयादन्योन्यमवञ्चितं मन्ये ॥'

अत्र मदमुखमधुकरावलीविरुत विरहिणा हृदयं भेदिला विशेषेण कामकार्मुकक्रेङ्कृतेन समानमध्यवसाय तदैक्यारोपेण तेनैवापह्नूयत इति ॥ जो तीए इति । अत्र स एवेति ताम्बूलादिजनितरागकोपनिर्वृत्तरागयोरभेदोपचारः ॥ यथा वा—'नै लाश्रयस्थितिरियं तव कालकूट केनोत्तरोत्तरविशिष्टपदोपदिष्टा । प्रागर्णवस्य हृदये वृषलक्ष्मणोऽथ कण्ठेऽधुना

---

१ 'यन्नम्या अधररागो रात्रावुद्वासितः प्रियतमेन ।
न एव दृश्यते प्रातः सपत्नीनयनेषु सक्रान्तः ॥' [इति संस्कृतम्.]

२. 'मन्मे चरणमरुणमर्पयति' वामनवृत्तौ

---

१. 'हृदयभेदिलाविशेषेण' स्यात्. २. 'नन्वा' का० प्र०.

'यो बलौ व्याप्तभूसीम्नि मखेन द्यां जिगीषति ।
अभयं स्वर्गसद्मभ्यो दत्त्वा जग्राह खर्वताम् ॥'

अत्रोत्कृष्टेनाभयेन निकृष्टस्य खर्वत्वस्य ।

'तस्य च प्रवयसो जटायुषः स्वर्गिणः किमिव शोच्यतेऽधुना ।
येन जर्जरकलेवरव्ययात्क्रीतमिन्दुकिरणोज्ज्वलं यशः ॥'

अत्र निकृष्टेनोत्कृष्टस्य ॥

हेतोः साध्यावगमोऽनुमानम् ।

अन्यथानुपपत्त्यैकलक्षणाद्धेतोः साध्यस्य जिज्ञासितार्थस्य प्रतीतिर्यत्र वर्ण्यते तदनुमानम् ।

यथा—

'सानुज्ञमागमिष्यन्नूनं पतितोऽसि पादयोस्तस्याः ।
कथमन्यथा ललाटे यावकरसतिलकपङ्क्तिरियम् ॥'

यथा वा—

'निर्णेतुं शक्यमस्तीति मध्यं तव नितम्बिनि ।
अन्यथानुपपत्त्यैव पयोधरभरस्थितेः ॥'

यथा वा—

'संकेतकालमनसं विटं ज्ञात्वा विदग्धया ।
हसन्नेत्रार्पिताकूतं लीलापद्मं निमीलितम् ॥'

अत्र कमलिनीमीलनेन[1] निशासमयः प्रतिपाद्यत इत्यनुमानमेवेदम् ॥

वससि वाचि पुनः खलानाम् ॥' **खर्वतामिति** । वामनताम् ॥ **स्वर्गिण इति** । [illegible] शेषतां गतस्येत्यर्थः ॥ **अर्थस्येति** । भावरूपस्याभावरूपस्य वा । तत्र भावरूपसाध्यार्थ-प्रतीतिः 'सानुज्ञम्–' इत्यत्र निदर्शिता । अभावरूपसाध्यार्थप्रतीतिस्तु यथा—'[illegible] अव्वअच्छसि सव्व विअ सो तएण सव्व विओ । णहु होन्ति तम्मि दिट्ठे ·········[illegible] वच्छाई ॥' अत्रादर्शन साध्यते ॥ **निर्णेतुं शक्यमस्तीति** । अत्र [illegible] मध्य नोपलभ्यते, स्तनभरावस्थान च दृश्यते, तत्रेय पयोधरभरस्थितिः [illegible]-द्यमानाधारक मध्यमनुपलभ्यमान बोधयति । उदाहरणान्तरस्य [illegible] । यथा केनचिदर्थापत्तिलक्षणोऽलंकारः पृथग्लक्षितस्तथा न [illegible]-दनुमानस्येति । **अनुमानमेवेदमिति** । न तु सूक्ष्मम्, अनुमानान्तर्भूतत्वात् [illegible]

---

१. 'कमलनिमीलनेन' इति स्यात्

सदृशदर्शनात्स्मरणं स्मृतिः ।

पूर्वोपलब्धस्यार्थस्य तादृशदर्शनात्संस्कारोद्बोधे सति यत्स्मरणं सा स्मृतिः ।

यथा—

'अदृश्यन्त पुरस्तेन खेलाः खञ्जनपङ्क्तयः ।
अस्मर्यन्त च निःश्वस्य प्रियानयनविभ्रमाः ॥'

विपर्ययो भ्रान्तिः ।

सदृशदर्शनाद्विपर्ययज्ञानं भ्रान्तिः ।

यथा—

'नीलेन्दीवरशङ्कया नयनयोर्बन्धूकबुद्ध्याधरे
पाणौ पद्मधिया मधूककुसुमभ्रान्त्या तथा गण्डयोः ।
लीयन्ते कबरीषु बान्धवकुलव्यामोहजातस्पृहा
दुर्वारा मधुपाः कियन्ति भवती स्थानानि रक्षिष्यति ॥'

न चैतद्रूपकं प्रथमा वातिशयोक्तिः । तत्र वस्तुतो भ्रमस्याभावात् ॥

क्रियाफलाभावोऽनर्थश्च विषमम् ।

न केवलं क्रियाफलाभावोऽर्थात्कर्तुर्यावदनर्थश्च भवति यत्र तद्विषमम् ।

यथा—

'उत्कण्ठा परितापो रणरणको जागरस्तनोस्तनुता ।
फलमिदमहो मयाप्तं सुखाय मृगलोचनां दृष्ट्वा ॥'

अत्र मृगलोचनादर्शनेन न केवलं सुखं न प्राप्तम्, यावद्विच्छेदे उत्कण्ठादिरनर्थः प्राप्तः ॥

योग्यतया योगः समम् ।

उत्कृष्टमुत्कृष्टस्य निकृष्टं निकृष्टस्य योग्यमिति योग्यतया योगः समम् ।

यथा—

'धातुः शिल्पातिशयनिकषस्थानमेषा मृगाक्षी
देवो रूपेऽप्ययमनुपमे दत्तपत्रः स्मरस्य ।

१. 'रूपो देवो' का० प्र०. २. 'पमो' का० प्र०.

जातं दैवादुचितमनयोः संगतं यत्र तस्मि-
न्श्रृङ्गारस्योपनतमधुना राज्यमेकातपत्रम् ॥'

यथा वा—

'चित्रं चित्रं बत बत महच्चित्रमेतद्विचित्रं
जातो दैवादुचितरचनासंविधाता विधाता।
यन्निम्बानां परिणतफलस्फातिरास्वादनीया
यच्चैतस्याः कवलनकलाकोविदः काकलोकः ॥'

हेतौ कार्ये चैकत्र हेतुकार्यान्तरोक्तिर्युगपद्गुणक्रियाश्च समुच्चयः।

कस्यचित्कार्यस्य एकस्मिन्हेतौ साधके सति हेत्वन्तराभिधानम्, कार्ये चैकस्मिन्प्रस्तुते कुतश्चिन्निमित्तात्कार्यान्तराभिधानं च समुच्चयः। युगपद्गुणौ च क्रिये च गुणक्रिये च समुच्चयः। वहुवचनं व्याप्त्यर्थम्।

हेतौ हेत्वन्तरं यथा—

'दुर्वाराः स्मरमार्गणाः प्रियतमो दूरे मनोऽत्युत्सुकं
गाढं प्रेम नवं वयोऽतिकठिनाः प्राणाः कुलं निर्मलम्।

भावः ॥ **समुच्चय इति** । अतुल्यकक्ष्यतामनपेक्ष्यैव समुच्चयन समुच्चय इति सामान्येन व्युत्पत्तिः करणीया । एव हि **'समाधिः सुकरं कार्यं कारणान्तरयोगतः'** इत्येव लक्षणलक्षित' समाधिरपि समुच्चय एवान्तर्भवति । अन्यथा 'मानमस्या निराक- र्तुम्' इत्युदाहरिष्यमाणे तुल्यकक्ष्यत्वाभावान्न समुच्चयः स्यादिति । एप एव च समुच्चय. सद्योगे असद्योगे सदसद्योगे च पर्यवस्यतीति न पृथग्लक्ष्यते। तथा हि—'कुलममलिन भद्रा मूर्तिर्मतिः श्रुतशालिनी भुजबलमल स्फीता लक्ष्मी प्रभुत्वमखण्डितम् ।प्रकृतिसुभगा ह्येते भावा अमीभिरय जनो व्रजति सुतरा दर्प राजस्त एव तवाङ्कुशा. ॥' अत्र सतां योग । 'दुर्वाराः' इत्यादौ त्वसतां योगः । नववय-प्रभृतिर्हि सत्यपि शोभनत्वे सर्वेपामप्यशोभ- नत्वकथनम्, अशोभनत्वेनैव विरहिण्या भावितत्वात् । 'शशी दिवसधूसरो गलितयौवना कामिनी सरो विगतवारिज मुखमनक्षर स्वाकृते । प्रभुर्धनपरायणः सततदुर्गत. सज्जनो नृपाङ्गणगतः खलो मनसि सप्त शल्यानि मे ॥' अत्र शशिनि धूसरे शल्ये शल्यान्तराणीति शोभनाशोभनयोगः । तथा हि—शशिन. शोभनत्व प्रकृतिसौन्दर्यात्, अशोभनत्व धूस-

---

१ 'यत्तदेतच्छ' का० प्र०

---

१. 'श्रुति' का० प्र०.

शीतं धैर्यविरोधि मन्मथसुहृत्कालः कृतान्तोऽक्षमी
नो सख्यश्चतुराः कथं नु विरहः सोढव्य इत्थं मया ॥'

अत्र विरहासहत्वं स्मरमार्गणा एव कुर्वन्ति, तेषु सत्सु प्रियतमदूरस्थित्याद्युपात्तम्।

यथा वा—

'मानमस्या निराकर्तुं पादयोर्मे पतिष्यतः।
उपकाराय दिष्ट्येदमुदीर्णं घनगर्जितम् ॥'

कार्ये कार्यान्तरं यथा—

'स्फुरदद्भुतरूपमुत्प्रतापज्वलनं त्वां सृजतानवद्यविद्यम्।
विधिना ससृजे नवो मनोभूर्भुवि सत्यं सविता बृहस्पतिश्च ॥'

अत्र त्वां सृजतेत्येकस्मिन्कार्ये प्रस्तुते मनोभवादीनां कार्यान्तराणामुपनिबन्धः।

युगपद्गुणौ यथा—

'विदलितसकलारिकुलं तव बलमिदमभवदाशु विमलं च।
प्रखलमुखानि नराधिप मलिनानि च तानि जातानि ॥'

क्रिये यथा—

'प्रतिग्रहीतुं प्रणयिप्रियत्वात्त्रिलोचनस्तामुपचक्रमे च।
संमोहनं नाम च पुष्पधन्वा धनुष्यमोघं समधत्त बाणम् ॥'

गुणक्रिये यथा—

'कलुषं च तवाहितेष्वकस्मात्सितपङ्केरुहसोदरश्रि चक्षुः।
पतितं च महीपतीन्द्र तेषां वपुषि प्रस्फुटमापदां कटाक्षैः ॥'

पृष्टेऽपृष्टे वान्यापोहपरोक्तिः परिसंख्या।

पृष्टेऽपृष्टे वा सत्यन्यव्यवच्छेदपरा योक्तिः सा परिसंख्यानात्परिसंख्या। उभयत्रोपमानस्य वाच्यत्वं प्रतीयमानता वेति चत्वारोऽस्या भेदाः।

न्योन्यादान्। एवं चास्य सदसद्रूपस्य तादृशेनैवापरेण योगादिह सदसद्योगः। गुणक्रियाश्लेषत्र यथा रुद्रटेन 'व्यधिकरणे वा यस्मिन्' (७।२७) इत्यादिना व्यधिकरणे दर्शनं परस्मिन्नेव इति च प्रतिपादितम्, न तथा प्रतिपादनीयम्। 'धुनोति चासिं तनुते च कीर्तिम्' इत्यादेः 'कृपाणपाणिश्च भवान्रणक्षितौ ससाधुवादाश्च सुराः सुरालये'

---

१ 'दृष्टौ' का० प्र०. २ 'शठः' का० प्र०.

पृष्टे यथा—

'कोऽलंकारः सतां शीलं न तु काञ्चननिर्मितम् ।
किमादेयं प्रयत्नेन धर्मो न तु धनादिकम् ॥'

'[1]का विसमा दिव्वगई किं लद्धं जं जणो गुणग्गाही ।
किं सोक्खं सुकलत्तं किं [2]दुग्गे जं खलो लोओ ॥'

अत्र दैवगतिरेव विषमेत्यादिरन्यापोहः प्रतीयते ।

अपृष्टे यथा—

'धेहि धर्मे धनधियं मा धनेषु कदाचन ।
सेवस्व सद्गुरूपज्ञां शिक्षां मा तु नितम्बिनीम् ॥'

'कौटिल्यं कचनिचये करचरणाधरदलेषु रागस्ते ।
काठिन्यं कुचयुगले तरलत्वं नयनयोर्वसति ॥'

यथा वा—

'राज्ये सारं वसुधा वसुंधरायां पुरं पुरे सौधम् ।
सौधे तल्पं तल्पे वराङ्गनानङ्गसर्वस्वम् ॥'

'दानं वित्ताद्दृतं वाचः कीर्तिधर्मौ तथायुषः ।
परोपकरणं कायादसारात्सारमुद्धरेत् ॥'

'[3]पोढमहिलाण जं सुट्ठु सिक्खियं तं रएसु होवेइ ।
जं जं असिक्खियं नववहूण तं तं दिहिं देई ॥'

एषु कौटिल्यं कचनिचये एवेत्यादि, राज्ये सारं च वसुधैवेत्यादि,

इत्यादेश्चान्यथापि दर्शनादिति ॥ **राज्ये सारमिति** । अत्र सारालङ्कारः कैश्चिदुक्तः, स चान्यापोहमन्तरेण न चमत्कारकारीति परिसंख्यैव युक्तोऽलङ्कारः ॥ **दानं वित्तादिति. पोढमहिलाणेत्यत्रापि** केनचित्सारालङ्कार उक्तस्तत्रापि अन्यापोहकृत चारुत्वमितो-

---

१ 'का विषमा दैवगतिः किं लब्ध यज्जनो गुणग्राही ।
किं सौख्यं सुकलत्रं किं दुःखं यत्खलो लोकः ॥' [इति छाया]

२. 'दुक्खं' का० प्रदी०.

३ 'प्रौढमहिलानां यत्सुष्ठु शिक्षितं तद्रतेषु भवति ।
यद्यदशिक्षितं नववधूनां तत्तत्......ददाति ॥' [इति छाया.]

वित्तात्सारं दानमेवेत्यादि, प्रौढमहिलानां सुशिक्षितमेवेत्याद्यपोह्यमानस्य प्रतीयमानत्वमन्यापोहाभावे प्रश्नोत्तरोक्तौ न वैचित्र्यं किंचिदिति नोत्तरं पृथग्लक्षितम् ॥ उत्तरात्प्रश्नादिप्रतिपत्तिस्त्वनुमानमेव।

यथा—

'[1]वाणियय हत्थिदन्ता कुत्तो अम्हाण वग्घकित्तीआ।
जाव लुलियालयमुही घरम्मि परिसप्पते सोण्हा॥'

अत्र विशिष्टोत्तरान्यथानुपपत्त्या प्रश्नानुमानम्।

तथा—

'[2]जं भणह तं सहीओ [3]आम करेहामि तं तहा सव्वम्।
जइ सरहरुं संभिउं मे धीरं संमुहागए तम्मि॥'

तत्र भ्रुकुट्यादिभिर्मानं कुर्विति सख्याः पूर्ववाक्यमनुमीयते॥

यथोत्तरं पूर्वस्य हेतुत्वे कारणमाला।

उत्तरमुत्तरं प्रति पूर्वस्य पूर्वस्य कारणत्वे कारणमाला।

यथा—

'निर्द्रव्यो ह्रियमेति ह्रीपरिगतः प्रभ्रश्यते तेजसो
निस्तेजाः परिभूयते परिभवान्निर्वेदमायाति च।
निर्विण्णः शुचमेति शोकविवशो बुद्ध्या परित्यज्यते
निर्बुद्धिः क्षयमेत्यहो निधनता सर्वापदामास्पदम्॥'

कारणमात्रं तु न वैचित्र्यमिति न हेतुरलंकारान्तरम्॥

तत्रापि परिसंख्यैव युक्तेति॥ अनुमानमेवेति। न तु रुद्रटोक्तः—'प्रश्नादप्युत्तरं यत्र–' (७।९३) इत्युत्तरालंकारः॥ एवं जं भणहेत्यत्रापि वाच्यम्॥ कारणमात्रं

---

1. 'वाणिजक हस्तिदन्ताः कुतोऽस्माकं व्याघ्रकृत्तयश्च।
यावल्लुलितालकमुखी गृहे परिसर्पते स्नुषा॥' [इति छाया]

2. एतस्य शुद्धेर्गुद्धावनागेरान्यस्फुनमशादिश्च न स्मर्यते, तथापि समन्वयवाक्यानुसारेण तु—
'यद्भणिष्यथ सख्यः सत्यं करिष्यामि तत्तथा सर्वम्।
यदि ······· ·· ··मे धैर्यं संमुखागते तस्मिन्॥' इति कल्प्यते.

3 'आम' इत्यभ्युपगमशङ्कागाकाङ्क्षोपहासा' इति ध्वन्यालोकलोचनम्.

स्वातन्त्र्याङ्गत्वसंशयैकपद्यैरेषामेकत्र स्थितिः संकरः।

परस्परनिरपेक्षत्वं **स्वातन्त्र्यम्**। उपकारकत्वमङ्गत्वम्। एकस्य ग्रहेऽन्यस्य त्यागे साधकबाधकप्रमाणाभावादनिर्णयः **संशयः**। एकस्मिन्पदेऽर्थाच्छब्दार्थालंकारयोः समावेश **ऐकपद्यम्**। एभिरेषां पूर्वोक्तानामलंकाराणामेकत्र वाक्ये वाक्यार्थे वावस्थानं संकीर्यमाणस्वरूपत्वा**त्संकरः**।

स्वातन्त्र्येण शब्दालंकारयोः संकरो यथा—

'कुसुमसौरभसौरपरिभ्रमद्भ्रमरसंभ्रमसंभृतशोभया।
वलितया विदधे कलमेखलाकलकलोऽलकलोलदृशान्यया॥'

अत्र यमकानुप्रासयोः।

त्विति। अग्नेर्धूम इत्येवरूपमित्यर्थः॥ नन्वीदृशस्य हेतोर्हृद्यत्वाभावादलंकारत्वं मा भवतु। यत्र तु—'वपुःप्रादुर्भावादनुमितमिदं जन्मनि पुरा पुरारे नैवास्मि क्षणमपि भवन्तं प्रणतवान्। नमन्मुक्तः संप्रत्यतनुरहमग्रेऽपि भविता महेश क्षन्तव्यं तदिदमपराधद्वयमपि॥' इत्यादौ, 'भस्मोद्धूलन भद्रमस्तु भवते रुद्राक्षमाले शुभं हा सोपानपरम्परां गिरिसुताकान्तालयालंकृतिम्। अद्याराधनरो[१]पितेन विभुना युष्मत्सपर्यासुखालोकोच्छेदिनि मोक्षनामनि महामोहे निधीयामहे॥' इत्यादौ च अपराधद्वये पूर्वापरजन्मनोरनमनलक्षणो हेतुर्वाक्यार्थीभूतो महामोहे सुखालोकोच्छेदित्वलक्षणश्च पदार्थीभूतो हृद्यतयावसीयते तत्र कथं सालंकारत्वमिति॥ सत्यमस्ति। हृद्यता परं न हेतोः, किं तर्हि अलंकारान्तरस्य। तथा हि प्रथमे उदाहरणेऽनुमानस्य रामणीयकम्, द्वितीये तु मोक्षस्य महामोहतया रूपणमिति रूपकस्येति हेतुर्नालंकारः। तन्निराकरणेन तद्रूपं काव्यलिङ्गमपि निराकृतमेवेति। एवं च '**हेतुमता सह हेतोरभिधानमभेदतो हेतुः**।'[२] इत्येवरूपोऽपि हेतुर्न वाच्यः। 'आयुर्घृतं नदी पुण्यं भयं चौरः सुखं प्रिया। वैरं द्यूतं गुरुर्ज्ञानं श्रेयो ब्राह्मणभोजनम्[३]॥' इत्येवरूपो ह्येष न भूषणतां कदाचिदर्हति वैचित्र्याभावात्। गौणे ह्युपचारे सादृश्यसंप्रत्ययाद्वैचित्र्यम्। यत्र तु न सादृश्यसंप्रत्ययस्तत्र नेति॥ 'अविरलकमलविकासः सकलालिमदश्च कोकिलानन्दः। रम्योऽयमेति संप्रति लोकोत्कण्ठाकरः[४] कालः॥' इत्यत्र तु काव्यरूपतां कोमलानुप्रासमहिम्नैव समाम्नासिषुः, न तु हेत्वलंकारकल्पनयेति॥ यद्यप्यव्यभिचारितयैव विकासादीनां नैरन्तर्येण जननमिहोपचारप्रयोजनं व्यङ्ग्यम्,

---

१ 'तोषितेन' का० प्र०. २ '—दकृद्भवेद्यत्र। सोऽलंकारो हेतुः स्यादन्येभ्यः पृथग्भूतः॥' इत्येव रुद्रटे समुपलभ्यते. ३. 'पूजनम्' रुद्रटव्याख्या. ४ 'करः' रुद्रटे.

अर्थालंकारयोर्यथा—

'लिम्पतीव तमोऽङ्गानि वर्षतीवाञ्जनं नभः ।
असत्पुरुषसेवेव दृष्टिर्निष्फलतां गता ॥'

अत्रोत्प्रेक्षोपमयोः ।

शब्दार्थालंकारयोर्यथा—

'सो णत्थि एत्थ गामे जो एयं महमहन्तलायण्णम् ।
तरुणाण हिययलूडिं परिसक्कन्ति निवारेइ ॥'[1]

अत्रानुप्रासरूपकयोः ।

अङ्गत्वेन संकरो यथा—

'कर्कन्धूफलमुच्चिनोति शबरी मुक्ताफलाकाङ्क्षया
कुद्धोलूककदम्बकस्य पुरतः काकोऽपि हंसायते ।
कीर्त्या ते धवलीकृते त्रिभुवने क्ष्मापाल लक्ष्मीः पुनः
कृष्णं वीक्ष्य बलोऽयमित्युपहितव्रीडं शनैर्जल्पति ॥'

अत्रातिशयोक्तिमपेक्ष्य भ्रान्तिरुद्भूता । तदाश्रयेण चातिशयोक्तिश्च-मत्कारहेतुरित्यवयवयोरङ्गाङ्गिभावः ।

'त्वं समुद्रश्च दुर्वारौ[3] महासत्त्वौ सतेजसौ ।
इयता युवयोर्भेदः स जडात्मा पटुर्भवान् ॥'

अत्र श्लेषो व्यतिरेकस्याङ्गम् ।

'कृष्णार्जुनानुरक्तापि दृष्टिः कर्णावलम्बिनी ।
याति विश्वसनीयत्वं कस्य ते कलभाषिणि ॥'

अत्र श्लेषो विरोधस्याङ्गम् ।

सहृदयस्यापि काव्यस्य सध्वनित्वानिबन्धनं भवति । तथाप्यलंकारचिन्तायाः प्रक्रान्तत्वा-दलंकारस्यैवोपस्कारत्वं निराक्रियते ॥ दुर्वाराविति । दुर्वारोऽव्याहतप्रसरः, दुष्टं [illegible] च यस्य दुर्वाः । सत्त्वं धैर्यम्, सत्त्वाश्च प्राणिनः । तेजः प्रभावः, वडवान-लश्च । जडात्मेति, उदकस्वभावोऽपि ॥ कृष्णार्जुनेति । कृष्णा असिताः । अर्जुनाः शुक्लाः ।

---

१ 'स नास्त्यत्र ग्रामे य एतां स्फुरल्लावण्याम् ।
तरुणानां हृदयलुण्टाकीं परिष्वजन्तीं निवारयति ॥' [इति संस्कृतम्.]

२. '[illegible]' का० प्र०   ३. वावारशब्दयोरैक्यमत्र तु दुःशक इति ध्येयम्.

'आक्षिपन्त्यरविन्दानि मुग्धे तव मुखश्रियम् ।
कोशदण्डसमग्राणां किमेषामस्ति दुष्करम् ॥'

अत्र श्लेषोऽर्थान्तरन्यासस्याङ्गम् ।

संशयेन संकरो यथा—

'णिग्गण्डदुरारोहं मा पुत्तय पाडलं समारुहसु ।
आरूढनिवडिया के इमिए न कया इह ग्गामे ॥'[1]

अत्र शठतरपोटापाटलयोरन्यतरस्याः प्राकरणिकत्वाभावान्न ज्ञायते किमियं समासोक्तिरुतान्योक्तिरिति संशयः ।

तथा—

'नयनानन्ददायीन्दोर्बिम्बमेतत्प्रसीदति ।
अधुना विनिरुद्धाशमपि शीर्णमिदं तमः ॥'

अत्र मुखेन सहाभेदारोपात्किमतिशयोक्तिः, किमेतदिति मुखं निर्दिश्येन्दुसमारोपणाद्रूपकम्, किं मुखनैर्मल्यप्रस्तावेऽन्योक्तिः, अथैतयोः समुच्चयविवक्षायां दीपकम्, किं प्रदोषवर्णने विशेषणसाम्यात्समासोक्तिः, किं मदनोद्दीपकः कालो वर्तते इति तात्पर्यात्पर्यायोक्तमित्यनेकालंकारसंशयः ।

तथा—

'शशिवदनासितसरसिजनयनासितकुन्ददशनपङ्क्तिरियम् ।
गगनजलस्थलसंभवहृद्याकारा कृता विधिना ॥'

अत्र तु रूपकमुपमा वेति संशयः ॥ यत्र तु—'मोहमहाचलदलने सा सुनिशितवज्रकोटिरेकापि' इत्यादावारोपितकुलिशकोटिरूपाया भक्तेर्मोहस्य महाचलेनोपमितमात्रस्य दलने कर्तृत्वं न हृदयावर्जकं स्यादिति

अनुरक्ता लोहिताः । कर्णावलम्बिनी विपुलतया श्रोत्रसमीपसंश्रिता । विरोधे तु कृष्णो हरिः, अर्जुनः पार्थः, तत्र सानुरागा सा कर्णं राधेयं कथमालम्बत इति । अनयैव च विरोधभङ्ग्या अविश्वास्यत्वं निबद्धम् ॥ कोशदण्डसमग्राणामिति । कोशो भाण्डा-

1. 'निर्गण्डदुरारोह मा पुत्रक पाटलं समारोह ।
आरूढनिपतिताः केऽनेन न कृता इह ग्रामे ॥' [इति संस्कृतम्]

रूपकस्य, 'ज्योत्स्नेव हासद्युतिराननेन्दोः—' इत्यादौ मुख्यतयावगम्य-माना हसितद्युतिर्वक्त्र एवानुकूल्यं भजत इत्युपमायाः साधकं प्रमाणमस्ति, 'स्मरन्ति ज्योत्स्नायाः शशिमुखि चकोरास्तव दृशि' इत्यादौ तत्त्वारोपे स्मरणानुपपत्ते रूपकस्य, 'राजनारायणं लक्ष्मीस्त्वामालिङ्गति निर्भरम्' इत्यादौ सदृशं प्रति प्रेयसीप्रयुक्तस्यालिङ्गनस्यासंभवादुपमायाश्च बाधकं प्रमाणमस्ति, न तत्र संशयः ।

एकपद्येन संकरो यथा—

'मेरूरुकेसरमुदारदिगन्तपत्र-
मामूललम्बिचलशेषशरीरनालम् ।
येनोद्धृतं कुवलयं ललना सलील-
मुत्तंसकार्थमिव पातु स वो वराहः ॥'

अत्रैकपदानुप्रविष्टौ रूपकानुप्रासौ । यद्यप्यनेकविषयमिदं रूपकम-खिलप्राप्यपक्षापि (?), तथापि प्रतिपदं रूपकसद्भावादेकपदानुप्रवेशो न विरुध्यते ॥ इत्युक्ताः शब्दार्थालंकाराः ॥

कः पुनरङ्गाश्रितत्वान्निःशेषेऽप्ययं शब्दस्यालंकारोऽयमर्थस्येति विशेषः । उच्यते—दोषगुणालंकाराणां शब्दार्थोभयगतत्वव्यवस्थायामन्वयव्यतिरे-कावेव निमित्तम् । निमित्तान्तरस्याभावात् । ततश्च योऽलंकारो यदीयौ भावाभावावनुविधत्ते स तदलंकारो व्यवस्थाप्यते इति ॥ यद्यपि पुनरुक्त-वदाभासार्थान्तरन्यासादयः केचिदुभयान्वयव्यतिरेकानुविधायिनोऽपि दृ-श्यन्ते, तथापि तत्र शब्दस्यार्थस्य वा वैचित्र्यमुत्कटमिति उभयालंकारत्व-मनपेक्ष्यैव नाष्टालंकारत्वेन नार्थालंकारत्वेन चोक्ताः । इह वापुष्टार्थत्वलक्ष-णदोषाभावमात्रं साभिप्रायविशेषणोक्तिरूपः **परिकरो** भग्नप्रक्रमतादोषा-

---

भागेऽपि । दण्डश्चतुर्थोपायोऽपि ॥ **निर्गण्डेति** । कठिनदुरारोहम् ॥ **साभिप्रायवि-शेषणोक्तिरूप इति** । तथा च 'विशेषणैर्यत्साकूतैरुक्तिः परिकरस्तु सः' इति । यथा—'कर्ता द्यूतच्छलानां जतुमयशरणोद्दीपन. सोऽभिमानी कृष्णाकेशोत्तरीय-व्यपनयनपटुः पाण्डवा यस्य दासाः । राजा दु.शासनादेर्गुरुरनुजशतस्याङ्गराजस्य मित्रं क्वास्ते दुर्योधनोऽसौ कथयत न रुषा द्रष्टुमभ्यागतौ स्वः ॥' इति । अत्र हि द्यूतच्छलकर्तृ-त्वादीनां विशेषणानां क्रोधोद्दीपनविभावनया साभिप्रायत्वमित्यपुष्टार्थत्वदोषाभाव एवा-

भावमात्रं **यथासंख्यं** दोषाविधानेनैव गतार्थम्। **विनोक्तिस्तु** तथाविधहृद्यत्वविरहात्॥ **भाविकं तु** भूतभाविपदार्थप्रत्यक्षीकारात्मकमभिनेयप्रबन्ध एव भवति। यद्यपि मुक्तकादावपि दृश्यते, तथापि न तत्स्वदते। **उदात्तं तु** ऋद्धिमद्वस्तुलक्षणमतिशयोक्तेर्जातेर्वा न भिद्यते। महापुरुषवर्णनारूपं च यदि रसपरं तदा ध्वनेर्विषयः॥

यम्॥ **यथासंख्यमिति**। तथा चाह—'**यथासंख्यं क्रमेणैव क्रमिकाणां समन्वयः**' इति। यथा—'एकस्त्रिधा वससि चेतसि चित्रमेव देव द्विषां च विदुषां च मृगीदृशां च। तापं च संमदरसं च रतिं च पुष्णञ्शौर्योष्मणा च विनयेन च लीलया च॥' इति। अत्र न यथासंख्यकृतं किमपि वैचित्र्यं किंतु एकस्त्रिधा वससीति आमुखे विरोधप्रतीतिकृतमेवेति॥ **विनोक्तिस्त्विति**। तथा चाह—'**विनोक्तिः सा विनान्येन यत्रान्यः सन्न नेतरः**' इति। सन् शोभनः, इतरोऽशोभनः। यथा—'मृगलोचनया विना विचित्रव्यवहारप्रतिभाप्रभाप्रगल्भः। अमृतद्युतिसुन्दराशयोऽयं सुहृदा तेन विना नयेन्द्रसूनुः॥', 'अरुचिर्निशया विना शशी शशिना सापि विना महत्तमः। उभयेन विना मनोभवस्फुरितं नैव चकास्ति कामिनोः॥' इति उदाहरणद्वयेऽपि वदन्तु सहृदयाः—यदि किमपि विनोक्तिकृतं वैचित्र्यमवभासते, **सहोक्तौ** तु सहार्थबलात्साम्यसमन्वयप्रतीतेर्युक्तमेव वैचित्र्यमिति। किंच—शब्दमात्रयोगेनालंकारत्वकल्पने हा धिगाद्युक्तावप्यलंकारत्वप्रसङ्गः प्राप्नोतीति॥ **भाविकमिति**। भावः कवेरभिप्रायः स यत्रास्ति तद्भाविकम्। **भूतभाविपदार्थप्रत्यक्षीकारात्मकमिति**। प्रध्वंसाभावप्रागभावक्रान्ता अपि भावाः स्वमहिम्नायं प्रसादवशाच्च यत्पुरः स्फुरन्त इव दृश्यमाना बध्यन्त इत्यर्थः। भूतभाविशब्दस्य परोक्षोपलक्षणपरत्वे परोक्षाणां पुरःस्फुरद्रूपत्वहेतुवर्णनमिति तु व्याख्याने स्वभावोक्तिर्न भिद्यते। **अभिनेयप्रबन्ध एवेति**। प्रवेशकविष्कम्भकादिभिस्तत्रैव तत्र वर्ण्यमानत्वादिति भावः॥ ननु—'आसीदञ्जनमत्रेति पश्यामि तव लोचने। भाविभूषणसंभारां साक्षात्कुर्वे तवाकृतिम्॥' अत्राद्येऽर्धे भूतस्य, द्वितीये भाविनो दर्शनमिति मुक्तकविषयमपि भाविकं दृश्यते, ततः कुतो न लक्ष्यत इत्याशङ्क्याह—**यद्यपीति**॥ **ऋद्धिमद्वस्तुलक्षणमिति**। यदाह—'**उदात्तं वस्तुनः संपत्**' इति। यथा—'मुक्ताः केलिविसूत्रहारगलिताः संमार्जनीभिर्हृताः प्रातः प्राङ्गणसीम्नि मन्थरचलद्बालाङ्घ्रिलाक्षारुणाः। दूराद्दाडिमबीजशङ्कितधियः कर्षन्ति केलीशुका यद्विद्वद्भवनेषु भोजनृपतेस्तत्त्यागलीलायितम्॥' न ह्यतिशयैश्वर्योऽपि मुक्तास्थानानयाकरप्रायत्वेन पुञ्जीकरणं संभवति। उक्तं च—'असंबन्धे संबन्धात्मिकामतिशयोक्तिं गमयति'। तदाह—**अतिशयोक्तेरिति**। अतिशयोक्तेरलंकारान्न भिद्यत इत्यर्थः॥

---

१. 'मत्र' का० प्र० २ 'चेतःप्रसाद' स्यात् ३. 'स्वदान' का० प्र० ४. 'भूयें' स्यात् ५ 'क्तेरिति' मूलानुसारी.

अथ तथाविधवर्णनीयवस्तुपरम्, तदा गुणीभूतव्यङ्ग्यस्येति नालंकारः ॥ रसवत्प्रेयस्व्यूर्जस्विभावसमाहितानि गुणीभूतव्यङ्ग्यप्रकारा एव ॥ आशीस्तु प्रियोक्तिमात्रं भावज्ञापनेन गुणीभूतव्यङ्ग्यस्य

अथ यत्र ऋद्धिमद्वस्तु न भवदेव वर्णयिष्यते तत्रोदात्तं भविष्यतीत्याशङ्क्याह—स्वभावोक्तेरिति। किं न। यदि ऋद्धिमद्वस्तुवर्णनमलंकारस्तदा ऋद्धिरहितवस्तुवर्णनमप्यलंकार इत्यतिप्रसज्जनीति। महापुरुषवर्णनारूपमिति। यदाह—'महतां चोपलक्षणम्' इति। यथा—'तदिदमरण्यं यस्मिन्दशरथवचनानुपालनव्यसनी। निवसन्बाहुसहायश्चकार रक्षःक्षयं रामः ॥' रामो हि पितृवचनमनुतिष्ठन्नयपराक्रमादिधर्मयोगादुत्साहयोगाच्च वीररसालम्बनमिति रसध्वनिरेवायम् ॥ ननु उपलक्षणमङ्गभावोऽर्थादुपलक्षणीयेऽर्थे। ततश्चोपलक्षणीभूतस्य रामचरितस्य वाक्यार्थीभावाभावादङ्गत्वमेव। दण्डकारण्योत्कर्षप्रतिपत्तिर्हि वाक्यार्थः सैव प्रधानं ततः कथं ध्वनिविषयतेत्याशङ्क्याह—अथेति। गुणीभूतव्यङ्ग्यप्रकारा एवेति। मध्यमकाव्यप्रभेदविषयत्वेन ये प्रतिपादिताः। आशीस्त्विति। आशासनमप्राप्तप्रार्थनेच्छारूपमाशीः प्रयोक्तृधर्मः। अथ वा आशास्यमानो योऽसावर्थोऽनर्थप्रात्यनर्थोपरमात्मकः स एव प्राप्तकालतयाभ्यनुज्ञात आशीर्विषयत्वादाशीरिति। तत्र यद्यत्रेऽपि स्नेहाभावे लोकव्यवहारमात्रानुसरणार्थत्वेनाशीर्यदि प्रयुज्यते तदा 'गतोऽस्तमर्कः' इत्यादिवद्वार्तावर्णनमात्रत्वाद्दूरापेतवालंकारतेत्याह—प्रियोक्तिमात्रमिति। सहृदयानां किमस्येतरेति चमत्काराभावादित्यर्थः ॥ अथ स्नेहातिशयेनोच्यते, तदा ध्वनेर्विषयः। तथा हि कश्चित्कस्मिंश्चित्स्नेहनिर्भरहृदयतया आशिषं प्रयुङ्क्ते तत्र च तस्य चेतोवृत्तिविशेषः स्नेहात्मा रतिभावविशेषरूप आशीर्द्वारेण प्रतीयत इति भावध्वनिरेवायम्। यथा—'अभिजहीहि सुहृदि प्रणयाभ्यसूयामाश्लिष्य गाढममुनानतमादरेण। विन्ध्यमगानिव घनः समयेऽभिवर्षन्नानन्दजैर्नयनवारिभिरुक्षतु त्वाम् ॥' कयोश्चिन्मैत्रीसंबन्धे पिशुनजनानुप्रवेशनविच्छायं (?) कृते सति कस्यचिन्नायकस्य तत्स्नेहदार्ढ्यसंपादनायेयमुक्तिः। अत्र च सौहृदमप्यर्थप्राप्तिमपि मैत्रीसंबन्धस्य प्रवर्धमानतयोपनिबद्धम्। जहीहीति आश्लिष्येति च प्रार्थना पञ्चम्यन्तौ। उक्षत्विति प्राप्तकालतायां पञ्चमी। तेनानागाम्यमानस्य मैत्रीसंबन्धस्योपनिबन्धो न त्वप्राप्तप्राप्तीच्छात्मिका आशिषः। तथा—'मदान्धमानवविभिन्नशाला हतप्रवीराद्भुतभीतपौरा। त्वत्तेजसा दग्धसमस्तलीला द्विषां पुरी पश्यतु राजलोकः ॥' अत्र शत्रुनगरीविनाशोपनिबन्धद्वारेणानर्थोपरमस्य दर्शितत्वादाशास्यमानार्थोपनिबन्ध एव ॥ नन्विदं भूयादित्येवमात्मिकायाः प्रयोक्तृधर्मत्वेनावस्थितायाः आशिषोऽत्रोपदर्शनम्। तथा ह्येवंविधा शत्रुनगरी राजलोको दृश्यादिति नायमत्रार्थः सपक्षस्यालितस्यार्थस्य किंतु तथाविधानां शत्रुनगरीणां दर्शनमत्र प्राप्तकालतया-

---

१ 'विच्छायं' स्यात्. २-३ श्लोकोऽत्रारभ्य पञ्जीनामाभिधेयस्व स्यात्

विषयः । प्रत्यनीकं च प्रतीयमानोत्प्रेक्षाप्रकार एवेति नालंकारान्तरतया वाच्यम् ॥

इत्याचार्यश्रीहेमचन्द्रविरचितायामलंकारचूडामणिसंज्ञस्वोपज्ञकाव्यानुशासनवृत्तौ शब्दार्थालंकारवर्णनः षष्ठोऽध्यायः ।

सप्तमोऽध्यायः ।

इह च काव्यं नायकादिप्रतिबद्धं भवतीति नायकादिलक्षणमुच्यते । तत्र तावदुत्तममध्यमाधमभेदेन पुंसां स्त्रीणां च तिस्रः प्रकृतयो भवन्ति । तत्र केवलगुणमय्युत्तमा । स्वल्पदोषा बहुगुणा मध्यमा । दोषवत्यधमा । तत्राधमप्रकृतयो नायकयोरनुचरा विटचेटीविदूषकादयो भवन्ति । उत्तममध्यमप्रकृतियुक्तस्तु—

समग्रगुणः कथाव्यापी नायकः ।

समग्रगुणो नेतृत्वादिगुणयोगी वक्ष्यमाणशोभान्वितश्च । तत्र नेतृत्वादिगुणबाहुल्यात् मध्यमप्रकृतावपि समग्रगुणता ।

भ्यनुज्ञायते । अत्रापि शत्रुविनाशलक्षणविभावद्वारेण हर्षात्मनो भावस्योपनिबन्धात्पूर्ववद्भावध्वनिरेवेति । तदाह—**भावज्ञापनेनेति । प्रत्यनीकमिति** । अनीकप्रतिनिधितुल्यत्वात्प्रत्यनीकम् । यथानीकेऽभियोज्ये तत्प्रतिनिधिभूतमपरं मूढतया केनचिदभियुज्यते तथेह प्रतियोगिनि विजेये तदीयोऽन्यो विजीयत इत्यर्थः । तथा चाह— **'प्रतिपक्षमशक्तेन प्रतिकर्तुं तिरस्क्रिया । या तदीयस्य तत्स्तुत्यै प्रत्यनीकं तदुच्यते ॥'** यथा—'त्वं विनिर्जितमनोभवरूपः सा च सुन्दर भवत्यनुरक्ता । पञ्चभिर्युगपदेव शरैस्तां ताडयत्यनुशयादथ कामः[1]॥' ता त्वय्यनुरक्तां मनोभवशरैस्ताडयतीति वास्तवोऽर्थ. । तत्र च मनोभवस्य त्वद्रूपेण विनिर्जितत्वायोऽसावनुशय[2] स कारणत्वेनोत्प्रेक्षित इत्युत्प्रेक्षा । सा च प्रतीयमाना इवादिशब्दाप्रयोगात् ॥ जातिगतिरीति. वृत्तिच्छायामुद्रोक्तियुक्तिभणितिगुम्फनाशय्यापीति वाक्ये वाक्याध्येयाप्रेक्ष्यगेयाभिनेयानि शब्दालंकाराः संभवप्रत्यक्षागमोपमानार्थापत्त्यभावलक्षणाश्चार्थालंकारा ये भोजराजेन प्रतिपादितास्ते केनचिदुक्तेष्वेवान्तर्भवन्ति । केचिच्च कचनापि चमत्कारं नावहन्ति, केचिच्च ये काव्यशरीरस्वभावा एवेति न सूत्रिता ॥

इत्याचार्यश्रीहेमचन्द्रविरचिते विवेके षष्ठोऽध्याय. ॥

---

१. 'दिव काम.' का० प्र०. २. 'भव ' स्यात्

नेतृगुणाश्रये—

'नेता विनीतो मधुरस्त्यागी दक्षः प्रियंवदः।
रक्तलोकः शुचिर्वाग्मी व्यूढवंशः स्थिरो युवा॥
बुद्ध्युत्साहस्मृतिप्रज्ञाकलामानसमन्वितः।
शूरो दृढश्च तेजस्वी शास्त्रचक्षुश्च धार्मिकः॥'

कथाप्रबन्धस्तद्व्यापी। नयति व्याप्नोति इतिवृत्तं फलं चेति **नायकः**।

तस्य सात्त्विकान्गुणानाह—

शोभाविलासमधुरललितमाधुर्यस्थैर्यगाम्भीर्यौदार्यतेजांस्यष्टौ सत्त्वजास्तद्गुणाः।

सत्त्वं देहविकारस्तस्माज्जाताः।

क्रमेण लक्षयति—

दाक्ष्यशौर्योत्साहनीचजुगुप्सोत्तमस्पर्धागमिका शोभा।

यतः शरीरविकाराद्दाक्ष्यादि गम्यते सा शोभेत्यर्थः।

दाक्ष्यं यथा—

'स्फूर्जद्वज्रसहस्रनिर्मितमिव प्रादुर्भवत्यग्रतो
रामस्य त्रिपुरान्तकृद्दिविपदां तेजोभिरिद्धं धनुः।
शुण्डारः कलभेन यद्वदचले वत्सेन दोर्दण्डक-
स्तस्मिन्नाहित एव गर्जितगुणं कृष्टं च भग्नं च तत्॥'

शौर्यं यथा—

'खरेण खण्डिताशेषगात्रेण रणमूर्धनि।
रामव्याजेन लोकेषु शौर्यमुत्सारितं नृणाम्॥'

उत्साहो यथा—

'मूर्ध्ना जाम्बवतोऽभिवाद्य चरणावापृच्छ्य सेनापती-
नाश्वास्याश्रुमुखान्मुहुः प्रियसखान्प्रेष्यान्समादिश्य च।
आरम्भं जगृहे महेन्द्रशिखरादम्भोनिधेर्लङ्घने
रंहस्वी रघुनाथपादरजसामुच्चैः स्मरन्मारुतिः॥'

नीचजुगुप्सा यथा—

'उत्तालताडकोत्पातदर्शनोऽप्यप्रकम्पितः।
प्रयुक्तस्तत्प्रमाथाय स्त्रैणेन विचिकित्सति ॥'

उत्तमस्पर्धा यथा—

'एतां पश्य पुरस्तटीमिह किल क्रीडाकिरातो हरः
कोदण्डेन किरीटिना सरभसं चूडान्तरे ताडितः।
इत्याकर्ण्य कथाद्भुतं हिमनिधावद्रौ सुभद्रापते-
र्मन्दं मन्दमकारि येन निजयोर्दोर्दण्डयोर्मण्डनम् ॥'

धीरे गतिदृष्टी सस्मितं वचो विलासः।

यथा—

'दृष्टिस्तृणीकृतजगत्त्रयसत्त्वसारा
धीरोद्धता नमयतीव गतिर्धरित्रीम्।
कौमारकेऽपि गिरिवद्गुरुतां दधानो
वीरो रसः किमयमेत्युत दर्प एव ॥'

मृदुशृङ्गारचेष्टा ललितम्।

यथा—

'कश्चित्कराभ्यामुपगूढनालमालोलपत्राभिहतद्विरेफम्।
रजोभिरन्तःपरिवेषबन्धि लीलारविन्दं भ्रमयांचकार ॥'

क्षोभेऽप्यनुल्बणं माधुर्यम्।

महत्यपि[1] युद्धनियुद्धव्यायामादौ क्षोभहेतौ अनुल्बणत्वं मधुरा चेष्टा माधुर्यम्। यथा—

'कपोले जानक्याः करिकलभदन्तद्युतिमुषि
स्मरस्मेरं गण्डोड्डमरपुलकं वक्त्रकमलम्।
मुहुः पश्यञ्शृण्वन्रजनिचरसेनाकलकलं
जटाजूटग्रन्थिं द्रढयति रघूणां परिवृढः ॥'

---

१. 'सत्यपि' स्यात्.

विघ्नेऽप्यचलं स्थैर्यम् ।

सत्यपि विघ्ने उद्यमादप्रभ्रंशः स्थैर्यम् । यथा—

'यथा यथा समारम्भो दैवात्सिद्धिं न गच्छति ।
तथा तथाधिकोत्साहो धीराणां हृदि वर्धते ॥'

हर्षादिविकारानुपलम्भकृद्गाम्भीर्यम् ।

यस्य प्रभावाद्बहिर्हर्षक्रोधादीनां विकारा दृष्टिविकासरागादयो नोपलभ्यन्ते तन्निस्तिमितदेहस्वभावं गाम्भीर्यम् । यथा—

'आहूतस्याभिषेकाय विसृष्टस्य वनाय च ।
न मया लक्षितस्तस्य स्वल्पोऽप्याकारविभ्रमः ॥'

स्वपरेषु दानाभ्युपपत्तिसंभाषणान्यौदार्यम् ।

अभ्युपपत्तिः परित्राणाद्यर्थिनोऽङ्गीकरणम् । परजनविषयं दानादि चेष्टात्मकमेवौदार्यम् । स्वग्रहणं तु दृष्टान्तार्थम् । स्वेष्विव परेष्वपीत्यर्थः ।

दानं यथा—

'शिरामुखैः स्यन्दत एव रक्तमद्यापि देहे मम मांसमस्ति ।
तृप्तिं न पश्यामि तवैव तावत्किं भक्षणात्त्वं विरतो गरुत्मान् ॥'

अभ्युपपत्तिर्यथा—

'एते वयममी दाराः कन्येयं कुलजीवितम् ।
ब्रूत केनात्र वः कार्यमनास्था बाह्यवस्तुषु ॥'

संभाषणं यथा—

'उत्पत्तिर्जमदग्नितः स भगवान्देवः पिनाकी गुरुः
शौर्यं यत्तु न तद्गिरां पथि ननु व्यक्तं यतः कर्मभिः ।
त्यागः सप्तसमुद्रमुद्रितमहीनिर्व्याजदानावधिः
सत्यब्रह्मतपोनिधेर्भगवतः किं वा न लोकोत्तरम् ॥'

पराधिक्षेपाद्यसहनं तेजः ।

पराच्छत्रोर्न तु गुरोर्मित्रादेर्वाधिक्षेपापमानादेरसहनं तेजः । यथा—

'ब्रूत नूतनकूष्माण्डफलानां किं भवन्त्यमी ।
अङ्गुलीदर्शनाद्येन न जीवन्ति मनस्विनः ॥'

नायकभेदानाह—

धीरोदात्तललितशान्तोद्धतभेदात्स चतुर्धा ।

स इति नायकः । धीरशब्दः प्रत्येकमभिसंबध्यते । तेन धीरोदात्तः, धीरललितः, धीरशान्तः, धीरोद्धत इति ।

दक्षिणधृष्टानुकूलशठभेदादेकैकश्चतुर्धा ।

एते शृङ्गाररसाश्रयिणो भेदाः । इति षोडश भेदा नायकस्य ।

धीरोदात्तादींल्लक्षयति—

गूढगर्वः स्थिरो धीरः क्षमावान् अविकत्थनः महासत्त्वो दृढव्रतो धीरोदात्तः ।

गूढगर्वो विनयच्छन्नावलेपः । अविकत्थनोऽनात्मश्लाघापरः । महासत्त्वः क्रोधाद्यनभिभूतान्तःसत्त्वः । दृढव्रतोऽङ्गीकृतनिर्वाहकः । यथा—रामादिः ।

कलासक्तः सुखी शृङ्गारी मृदुर् निश्चिन्तो धीरललितः ।

कलासु गीताद्यास्वासक्तः । सुखी भोगप्रवणः । शृङ्गारप्रधानः सुकुमाराकारः । सचिवादिसंविहितयोगक्षेमत्वाच्चिन्तारहितः । यथा—वत्सराजः ।

विनयोपशमवान् धीरशान्तः ।

यथा मालतीमाधव-मृच्छकटिकादौ—माधव-चारुदत्तादिः ।

शूरो मत्सरी मायी विकत्थनश् छद्मवान् रौद्रोऽवलिप्तो धीरोद्धतः ।

मत्सरी असहनः । मन्त्रादिबलेनाविद्यमानवस्तुप्रकाशको मायी । छद्म वञ्चनमात्रम् । रौद्रश्चण्डः । अवलिप्तः शौर्यादिमदवान् । यथा—जामदग्न्यरावणादिः ।

'देवा धीरोद्धता ज्ञेयाः स्युर्धीरललिता नृपाः ।
सेनापतिरमात्यश्च धीरोदात्तौ प्रकीर्तितौ ॥

देवा धीरोद्धता इति । अत्र हि 'धीरोदात्त जयति चरित रामनाम्नश्च विष्णोः' इत्यादेर्दर्शनाज्जनकप्रभृतीनां रामादीना च न धीरललितत्वानुचितत्वमिति धीरललितत्वं राज्ञ एव वर्णनीय नान्यस्य । सेनापत्यमात्ययोर्धीरोदात्तत्वमेव । देवाना धीरोद्धतत्वमेव । द्वि-

धीरप्रशान्ता विज्ञेया ब्राह्मणा वणिजस्तथा ।
इति चत्वार एवेह नायकाः समुदाहृताः ॥'

इत्यन्तरश्लोकौ ।

अथ नायकस्य शृङ्गारित्वेऽवस्थाभेदानाह—

ज्येष्ठायामपि सहृदयो दक्षिणः ।

कनिष्ठायां रक्तो ज्येष्ठायामपि समानहृदयो दाक्षिण्यशीलत्वाद्दक्षिणः । यथा—

'प्रसीदत्यालोके किमपि किमपि प्रेमगुरवो
रतक्रीडाः कोऽपि प्रतिदिनमपूर्वोऽस्य विनयः ।
सविस्रम्भः कश्चित्कथयति च किंचित्परिजनो
न चाहं प्रत्येमि प्रियसखि किमप्यस्य विकृतम् ॥'

व्यक्तापराधो धृष्टः ।

यथा—

'लाक्षालक्ष्म ललाटपट्टमभितः केयूरमुद्रा गले
वक्त्रे कज्जलकालिमा नयनयोस्ताम्बूलरागोऽपरः ।
दृष्ट्वा कोपविधायि मण्डनमिदं प्रातश्चिरं प्रेयसो
लीलातामरसोदरे मृगदृशः श्वासाः समाप्तिं गताः ॥'

जादीनां धीरप्रशान्तत्वमेवेत्येवं पर व्याख्येयम् । धीरोद्धतादिशब्दाश्च यथोक्तगुणसमारोपितावस्थाभिधायिनो वत्सराजमहोक्षादिवन्न जात्या कश्चिदवस्थितरूपो धीरोद्धतादिरस्ति । तत्त्वे हि महाकविप्रबन्धेषु विरुद्धानेकरूपाभिधानमसंगतमेव स्यात् । जातेरनपायित्वात् । तथा च भवभूतिना एक एव जामदग्न्यः 'कैलासोद्धारसार–' इत्यादिभी रामादीन् प्रति प्रथमं धीरोद्धतत्वेन, पुनः 'ब्राह्मणातिक्रमत्यागो भवतामेव भूयते' इत्यादिना रावणं प्रति धीरोदात्तत्वेन, 'पुण्या ब्राह्मणजातिः–' इत्यादिभिश्च धीरशान्तत्वेनोपवर्णितः । न चावस्थान्तराभिधानमनुचितम् । अङ्गभूतनायकानां नायकान्तरापेक्षया महासत्त्वादेरव्यवस्थितत्वात् । अङ्गिनस्तु रामादेरेकप्रबन्धोपात्तान् प्रत्येकरूपत्वादारम्भोपात्तावस्थातोऽवस्थान्तरोपादानमन्याय्यम् । यथोदात्ताभिमतस्य रामस्य छद्मना वालिवधादमहासत्त्वतया स्वावस्थापरित्याग इति । वक्ष्यमाणानां च दक्षिणाद्यवस्थानां पूर्वा प्रत्यन्यया हृत इति नित्यसापेक्षत्वेनाङ्गभावानुपात्तावस्थातोऽवस्थान्तराभिधानमङ्गाङ्गिनोरप्यविरुद्धमिति । अन्तरश्लो-

१ 'भूयते' स्या० प्र० २. 'न्तरापेक्षया' स्यात्

एकभार्योऽनुकूलः ।

यथा—

'इयं गेहे लक्ष्मीरियममृतवृष्टिर्नयनयो-
रसावस्याः स्पर्शो वपुषि वहलश्चन्दनरसः ।
अयं कण्ठे बाहुः शिशिरमसृणो मौक्तिकसरः
किमस्या न प्रेयो यदि परमसह्यस्तु विरहः ॥'

गूढापराधः शठः ।

यथा—'एकत्रासनसंगते प्रियतमे–' इति ।

नायकविजेयं प्रतिनायकमाह—

व्यसनी पापकृल्लुब्धः स्तब्धो धीरोद्धतः प्रतिनायकः ।

यथा—रामयुधिष्ठिरयो रावणदुर्योधनौ ।

नायिकालक्षणमाह—

तद्गुणा स्वपरसामान्या नायिका त्रेधा ।

तद्गुणा यथोक्तसंभविनायकगुणयोगिनी नायिका । सा च स्वकीया, परकीया, सामान्या, चेति त्रेधा ।

स्वस्त्रीलक्षणमाह—

स्वयमूढा शीलादिमती स्वा ।

आदिग्रहणादार्जवलज्जागृहाचारनैपुण्यादिपरिग्रहः ।

शीलं यथा—

'[1]कुलबालियाए पेच्छह जोव्वणलायण्णविब्भमविलासा ।
पवसन्ति व पवसिए एन्ति व पिए घरम इन्ति ॥'

वयःकौशलाभ्यां मुग्धा मध्या प्रौढेति सा त्रेधा ।

वयः शरीरावस्थाविशेषः, कौशलं कामोपचारनैपुण्यम्, ताभ्यां मुग्धा। एवं मध्या प्रौढा चेति ।

---

१. 'कुलबालिकायाः प्रेक्षध्वं यौवनलावण्यविभ्रमविलासाः ।
प्रविशन्तीव प्रवसिते आगच्छन्तीव प्रिये गृहमागते ॥' [इति च्छाया]

तत्र वयसा मुग्धा यथा—

'दोर्मूलावधिसूत्रितस्तनभुरः स्निह्यत्कटाक्षे दृशौ
किंचित्ताण्डवपण्डिते स्मितसुधासिक्तोक्तिषु भ्रूलते ।
चेतः कन्दलितं स्मरव्यतिकरैर्लावण्यमङ्गैर्धृतं
तन्वङ्ग्यास्तरुणिम्नि सर्पति शनैरन्यैव काचिद्गतिः ॥'

कौशलेन यथा—

'उदितो रसादमय वेपथुमत्सुदृशोऽभिभर्तृविधुरं त्रपया ।
वपुरादरातिशयशंसि पुरः प्रतिपत्तिमूढमपि बाढमभूत् ॥'

वयसा मध्या यथा—

'तरन्तीवाङ्गानि स्खलदमललावण्यजलधौ
प्रथिम्नः प्रागल्भ्यं स्तनजघनमुन्मुद्रयति च ।
दृशोर्लीलारम्भाः स्फुटमपवदन्ते सरलता-
महो सारङ्गाक्ष्यास्तरुणिमनि गाढः परिचयः ॥'

कौशलेन यथा—

'स्वेदाम्भःकणिकाचितेऽपि वदने जातेऽपि रोमोद्गमे
विस्रम्भेऽपि गुरौ पयोधरभरे कम्पे च बृद्धिं गते ।
दुर्वारस्मरनिर्भरेऽपि हृदये नैवाभियुक्तः प्रिय-
स्तन्वङ्ग्या हठकेशकर्षणघनश्लेषामृते लुब्धया ॥'

वयसा प्रौढा यथा—

'नितम्बो मन्दत्वं जनयति गुरुत्वाद्द्रुतगते-
र्महत्त्वादुद्वृत्तः स्तनकलशभारः शमयति ।
विकासिन्या कान्त्या प्रकटयति रूपं मुखशशी
ममाङ्गानीमानि प्रसभमभिसारे हि रिपवः ॥'

काचिदिति । अन्तरे मध्ये वक्तव्यशेषाभिप्रायकं श्लोकावन्तरश्लोकौ । वयसा मुग्धेति । मनाक्संपूर्णत्वम् । एवं कौशलेनापि । वयसा मध्येति । किंचिदसंपूर्णत्वमर्थः । वयसा

कौशलेन यथा—

'उद्धृतैर्निभृतमेकमनेकैश्छेदवन्मृगदृशामविरामैः ।
श्रूयते स्म मणितं कलकाञ्चीनूपुरध्वनिभिरक्षतमेव ॥'

धीराधीराधीराधीराभेदादन्त्ये त्रेधा ।

अन्त्ये मध्याप्रौढे । त्रेधा धीरामध्या, धीराधीरामध्या, अधीरामध्या । एवं प्रौढापि त्रेधा ।

षोढापि ज्येष्ठाकनिष्ठाभेदाद्द्वादशधा । मध्याप्रौढयोः प्रत्येकं त्रिभेदत्वम् ।

षड्विधापि ज्येष्ठाकनिष्ठाभेदाद्द्वादशधा स्वस्त्री भवति । तत्र प्रथममूढा ज्येष्ठा । पश्चादूढा कनिष्ठा ।

अथासां क्रोधचेष्टामाह—

सोत्प्रासवक्रोक्त्या सवाष्पया वाक्पारुष्येण क्रोधिन्यो मध्याधीराद्याः ।

मध्याधीराद्यास्तिस्रोऽपि यथासंख्यं सोत्प्रासवक्रोक्त्यादिभिः क्रोधं कुर्वन्ति ।

तत्र सोत्प्रासवक्रोक्त्या धीरामध्या यथा—

'न खलु वयममुष्य दानयोग्याः
पिबति च पाति च यासकौ रहस्त्वाम् ।
व्रज विटपममुं ददस्व तस्यै
भवतु यतः सदृशोश्चिराय योगः ॥'

सबाष्पया सोत्प्रासवक्रोक्त्या धीराधीरा यथा—'बाले नाथ—' इति ।

वाक्पारुष्येणाधीरा यथा—

'धिङ्मां किं समुपेत्य चुम्बसि बलान्निर्लज्ज लज्जा क्व ते
वस्त्रान्तं शठ मुञ्च मुञ्च शपथैः किं धूर्त निर्बाधसे ।
खिन्नाहं तव रात्रिजागरतया तामेव या च प्रियां
निर्माल्योज्झितपुष्पदामनिकरे का षट्पदानां रतिः ॥'

उपचारावहित्थाभ्यामानुकूल्यौदासीन्याभ्यां संतर्जनघाताभ्यां प्रौढाधीराद्याः।

प्रौढाधीराद्यास्तिस्रोऽपि यथासंख्यमुपचारावहित्थादिद्विकत्रयेण कोपिन्यो भवन्ति।

तत्र धीरा प्रौढा सोपचारा यथा—

'एकत्रासनसंगतिः परिहृता प्रत्युद्गमाद्दूरत-
स्ताम्बूलानयनच्छलेन रभसाश्लेषोऽपि संविघ्नितः।
आलापोऽपि न मिश्रितः परिजनं व्यापारयन्त्यान्तिके
कान्तं प्रत्युपचारतश्चतुरयो कोपः कृतार्थीकृतः॥'

सैव सावहित्था यथा—

'वरं भ्रूभङ्गास्ते प्रकटितगुरुक्रोधविभवा
वरं सोपालम्भाः प्रणयमधुरा गद्गदगिरः।
वरं मानो येन प्रसभजनितोऽनादरविधि-
र्न गूढान्तःकोपा कठिनहृदये संवृतिरियम्॥'

प्रौढा धीराधीरानुकूला यथा—

'यत्पाणिर्न निवारितो निवसनग्रन्थिं समुद्ग्रन्थय-
न्भ्रूभेदो न कृतो मनागपि मुहुर्यत्खण्ड्यमानेऽधरे।
यन्निःशङ्कमिहार्पितं वपुरहो पत्युः समालिङ्गने
मानिन्या कथितोऽनुकूलविधिना तेनैव मन्युर्महान्॥'

सैवोदासीना यथा—

'आयस्ता कलहं पुरेव कुरुते न स्रंसते वाससो
भग्नभ्रूरतिखण्ड्यमानमधरं धत्ते न केशग्रहे।
अङ्गान्यर्पयति स्वयं भवति नो वामा हठालिङ्गने
तन्व्या शिक्षित एष संप्रति कुतः कोपप्रकारोऽपरः॥'

---

१. 'चतुरया' स्यात्.

प्रौढाधीरा संतर्जनेन यथा—

'तथाभूदस्माकं प्रथममविभिन्ना तनुरियं
ततोऽनु त्वं प्रेयानहमपि हताशा प्रियतमा।
इदानीं त्वं नाथो वयमपि कलत्रं किमपरं
मयाप्तं प्राणानां कुलिशकठिनानां फलमिदम्॥'

सैव साघाता यथा—'कोपात्कोमलबाहुलोल–' इति।

परस्त्रीलक्षणमाह—

परोढा परस्त्री कन्या च।

परेणोढा परस्य स्त्री परस्त्री। सा च नाङ्गिनि रसे उपकारिणीति नास्याः प्रपञ्चः कृतः। ऊढेत्युपलक्षणम्। अवरुद्धापि परस्त्रीत्युच्यते।

परोढा यथा—'दृष्टिं हे प्रतिवेशिनि–' इति।

कन्या तु पित्राद्यायत्तत्वादनूढापि परस्त्री। यथा—

'दृष्टिः शैशवमण्डना प्रतिकलं प्रागल्भ्यमभ्यस्यते
पूर्वाकारमुरस्तथापि कुलयोः[1] शोभां नवामीहते।
नो धत्ते गुरुतां तथाप्युपचिताभोगा नितम्बस्थली
तन्व्याः स्वीकृतमन्मथं विजयते नेत्रैकपेयं वपुः॥'

सामान्यां लक्षयति—

गणिका सामान्या।

कलाप्रागल्भ्यधौर्त्याभ्यां गणयति कलयति गणिका सामान्या सगुणस्य निर्गुणस्य च साधारणी केवलधनलोभालम्बनेन कृत्रिमप्रेमत्वात्। यथा—

'गाढालिङ्गनपीडितस्तनतटं स्विद्यत्कपोलस्थलं
संदष्टाधरमुक्तसीत्कृतलसद्भ्रूभ्रान्तनृत्यत्करम्।
चाटुप्रायवचोविचित्रभणितं घातै रुतैश्चाङ्कितं
वेशानां धृतिधाम पुष्पधनुषः प्राप्नोति धन्यो रतम्॥'

स्वपरस्त्रीणामवस्था आह—

स्वाधीनपतिका प्रोषितभर्तृका खण्डिता कलहान्तरिता वास-

---

१. 'कुचयो.' स्यात्.

कमज्ञा विरहोत्कण्ठिता विप्रलब्धा अभिसारिका चेति स्वस्त्रीणामष्टावस्थाः।

रतिगुणाकृष्टत्वेन पार्श्वस्थितत्वात्स्वाधीन आयत्तः पतिर्यस्याः सा तथा। यथा—

'सालोए च्चिय सूरे घरिणी घरसामियस्स घित्तूण।
णेच्छन्तस्स यं चलणे धुयइ हसन्ती हसन्तस्स ॥' इति।

कार्याय प्रोपितो देशान्तरं गतो भर्ता यस्याः सा तथा। यथा—

'श्वासा बाष्पजलं गिरः सकरुणा मार्गे च नेत्रार्पणं
केनेदं न कृतं प्रियस्य विरहे कस्यासवो निर्गताः।
सख्येवं यदि नास्मि तेन कलिता पान्थः कथं प्रोपितः
प्राणाः संप्रति मे कलङ्कमलिनास्तिष्ठन्तु वा यान्तु वा ॥'

वनितान्तरव्यासङ्गादनागते प्रिये दुःखसंतप्ता खण्डिता। यथा—

'नवनखपदमङ्गं गोपयस्यंशुकेन
स्थगयसि मुहुरोष्ठं पाणिना दन्तदष्टम्।
प्रतिदिशमपरस्त्रीसङ्गशंसी विसर्प-
न्नवपरिमलगन्धः केन शक्यो वरीतुम् ॥'

ईर्ष्याकलहेन निष्क्रान्तभर्तृकत्वात्तत्संगमसुखेनान्तरिता कलहान्तरिता। यथा—

'निःश्वासा वदनं दहन्ति हृदयं निर्मूलमुन्मूल्यते
निद्रा नैति न दृश्यते प्रियमुखं नक्तंदिनं रुद्यते।
अङ्गं शोषमुपैति पादपतितः प्रेयांस्तथोपेक्षितः
सख्यः कं गुणमाकलय्य दयिते मानं वयं कारिताः ॥'

---

१. 'सालोके एव सूर्ये गृहिणी गृहस्वामिकस्य गृहीत्वा।
अनिच्छतश्च चरणे धावति हसन्ती हसतः ॥' [इति च्छाया.]

२ 'पि पाए' इति पाठे 'अपि पादौ' इत्यर्थः. ३ 'नक्तदिवं' स्यात्.

'परिपाट्यां फलार्थे वा नवे प्रसव एव वा ।
दुःखे चैव प्रमोदे च षडेते वासकाः स्मृताः ॥
उचिते वासके स्त्रीणामृतुकाले तु वा बुधैः ।
द्वेष्याणामथ वेष्टानां कर्तव्यमुपसर्पणम् ॥'

इति नयेन वासके रतिसंभोगलालसतयाङ्गरागादिना सज्जा प्रगुणा **वासकसज्जा** । यथा—

'तल्पकल्पनविधेरनन्तरं भर्तृमार्गमवलोकते मुहुः ।
दर्पणेक्षणमुदीक्षते वपुर्हर्षभूषणमनिन्द्यभूषणा ॥'

प्रि[1]यमन्या चिरयति भर्तरि **विरहोत्कण्ठिता** । यथा—

'अन्यत्र व्रजतीति का खलु कथा नाप्यस्य तादृक्सुहृ-
द्यो मां नेच्छति नागतश्च स हहा कोऽयं विधेः प्रक्रमः ।
इत्यल्पेतरकल्पनाकवलितस्वान्ता निशान्तान्तरे
बाला वृत्तविवर्तनव्यतिकरा नाप्नोति निद्रां निशि ॥'

दूतीमुखेन स्वयं वा संकेतं कृत्वा केनापि कारणेन वञ्चिता **विप्रलब्धा** । यथा—

प्रौढेति । संपूर्णेत्यर्थः । **परिपाट्यामिति** । परिपाटिर्यया कल्पितानुपूर्वी । अस्या एकेन दिनेन वारः अस्या द्वाभ्यामित्यादिः ॥ तदपवादमाह—**फलार्थे इति** । ऋताविति यावत् । **नव इति** । नवत्वे प्रसवे वृत्ते चिरविरहखिन्ना सुखयितुम् । दुःखे तदीयबन्धुव्यापत्त्यादौ दुःखिता आश्वसनीयेति । **प्रमोद इति** । तदीयपुत्रोत्सवादौ । उत्सवो हि माननीय इत्युक्तम् । वासयन्ति तत्र स्थाने रात्रिमिति वासका रात्र्युचिताः कामोपचाराः । फलार्थ इत्यस्य हेतोः सत्त्वापवादकत्वं दर्शयितुं धर्मवृत्तिना राज्ञा परिपाट्या दुर्भगापि सेव्येति च निरूपयितुमाह—**उचिते वासके इति** । आर्तवकाले हि भूयानपि फलतः परिमितीभवति । यथोक्तम्—'ऋतुः षोडश तेऽत्राद्याश्चतस्रो दशमाष्टमः । त्रयोदशी च निन्द्याः स्युरयुग्माः कन्यकोद्भवाः । षष्ठ्यष्टमी च दशमी द्वाभ्यां वर्णैश्च साधिका । युग्मा पुत्राय रात्रिः स्यात्' इति । तत्रापि नक्षत्रविशेषपरिवर्जनम् । पुत्रश्च

---

१. 'अनेककार्यव्यासङ्गाद्यस्या नागच्छति प्रियः । तस्यानुगमदुःखार्ता विरहोत्कण्ठिता भवेत् ॥' इति भरतसंवादात् 'कार्यासक्त्या' इति भवेत्

'तत्संकेतगृहं प्रियेण कथितं संप्रेष्य दूतीं स्वयं
तच्छून्यं सुचिरं निषेव्य सुदृशा पश्चाच्च भग्नाशया ।
स्थानोपासनसूचनाय विगलत्सान्द्राञ्जनैरश्रुभि-
र्भूमावक्षरमालिकेव लिखिता दीर्घं रुदत्या शनैः ॥'

अभिसरत्यभिसारयति वा कामार्ता कान्तमित्यभिसारिका । यथा—

'उरसि निहितस्तारो हारः कृता जघने घने
कलकलवती काञ्ची पादौ रणन्मणिनूपुरौ ।
प्रियमभिसरस्येवं मुग्धे त्वमाहतडिण्डिमा
यदि किमपरं त्रासोद्भ्रान्ता दिशो मुहुरीक्षसे ॥'

तथा—

'न च मेऽवगच्छति यथा लघुतां करुणां यथा च कुरुते स मयि ।
निपुणमथैनमभिगम्य वदेरभिदूति कांचिदिति संदिदिशे ॥'

अन्वर्थ एवासां लक्षणमित्याहत्य लक्षणं न कृतम् ।

अन्त्यत्र्यवस्था परस्त्री ।

परस्त्रियौ तु कन्योढे । संकेतात्पूर्वं विरहोत्कण्ठिते, पश्चाद्विदूषकादिना सहाभिसरन्त्यावभिसारिके, कुतोऽपि कारणात्संकेतस्थानमप्राप्ते नायके विप्रलब्धे इति त्र्यवस्थैवानयोरिति ।

नायिकानां प्रतिनायिकामाह—

ईर्ष्याहेतुः सपत्नी प्रतिनायिका ।

यथा—रुक्मिण्याः सत्यभामा । दूत्यश्च नायिकानां लोकसिद्धा एवेति नोक्ताः ।

अथ स्त्रीणामलंकारानाह—

सत्त्वजा विंशतिः स्त्रीणामलंकाराः ।

संवेदनरूपाच्च्युतं यत्ततोऽन्यद्देहधर्मत्वेनैव स्थितं सत्त्वम् । यदाह—'देहात्मकं भवेत्सत्त्वम्' इति । ततो जाताः सत्त्वजाः राजसतामसशरीरेष्वसंभवात् । चाण्डालीनामपि हि रूपलावण्यसंपदो दृश्यन्ते न तु

चेष्टालंकारा इति । तासामपि वा भवन्तु । उत्तमतामेव सूचयन्ति । अलंकारा देहमात्रनिष्ठा न तु चित्तवृत्तिरूपाः । ते यौवने उद्रिक्ता दृश्यन्ते । बाल्येऽनुद्भिन्ना वार्धके तिरोभूताः । यद्यपि च ते पुरुषस्यापि सन्ति, तथापि योषितां न एवालंकारा इति तद्गतत्वेनैव वर्णिताः ।

पुंसस्तूत्साहवृत्तान्त एव परोऽलंकारः । तथा च सर्वेष्वेव नायकभेदेषु धीरत्वमेव विशेषणतयोक्तम् । तदाच्छादितास्तु शृङ्गारादयो धीरललित इत्यादौ ।

अलंकाराश्च केचन क्रियात्मकाः केचिद्गुणस्वभावाः । क्रियात्मका अपि केचन प्राग्जन्माभ्यस्तरतिभावमात्रेण सत्त्वोद्बुद्धेन देहमात्रे सति भवति ते अङ्गजा इत्युच्यन्ते । अन्ये त्वद्यतनजन्मसमुचितविभाववशस्फुटीभवद्रतिभावानुविद्धे देहे परिस्फुरन्ति ते स्वाभाविकाः । स्वसाद्रतिभावात हृदयगोचरीभूताद्भवन्तीति । तथाहि कस्याश्चिन्नायिकायाः कश्चिदेव स्वभावबलाद्भवति अन्यस्या अन्यः कस्याश्चिद्द्वौ त्रयः इत्याद्यतोऽपि स्वाभाविकाः । भावहावहेलास्तु सर्वा एव सर्वास्वेव सत्त्वाधिकासूत्तमाङ्गनासु भवन्ति । तथा शोभादयः सप्त । एवमङ्गजाः स्वाभाविकाः क्रियात्मानः । शोभादयस्तु गुणात्मानः ।

ते चायत्नजाः ।

यत्नाज्जाताः क्रियात्मकाः । इच्छातो यत्नतस्ततो देहे क्रियेति पदार्थविदः । ततोऽन्येऽयत्नजाः ।

तान्क्रमेण लक्षयन्ति—

भावहावहेलास्त्रयोऽङ्गजा अल्पभूयोविकारात्मकाः ।

यद्यपि

'देहात्मकं भवेत्सत्त्वं सत्त्वाद्भावः समुत्थितः ।
भावात्समुत्थितो हावो हावाद्धेला समुत्थिता ॥'

इति भरतवचनात्क्रमेणैतेषां हेतुभावः, तथापि परम्परया तीव्रतमसत्त्वस्याङ्गस्यैव करणत्वादङ्गजा इत्युक्ताः । एवं च परस्परसमुत्थितत्वेऽप्यमी-

---

१. 'भवन्ति' स्यात्.

प्यनङ्गजत्वमेव। तथा हि—कुमारीशरीरे प्रौढतरकुमार्यन्तरगतहेलावलोकने हावोद्भवो भावश्चेदुल्लासितपूर्वः। अन्यथानुभावस्यैवोद्भवः। एवं भावेऽपि दृष्टे हावो हेला वा। यदा तु हावावस्थोद्भिन्नपूर्वो परत्र च हेला दृश्यते तदा हेलातोऽपि हेला। एवं हावात् हावः, भावाद्भाव इत्यपि वाच्यम्। एवं परकीयभावादिस्मरणात्सरसकाव्यादेरपि हेलादीनां प्रयोगो भवतीति मन्तव्यम्। एतदन्योन्यसमुत्थितत्वं तत्राङ्गस्याल्पो विकारोऽन्तर्गतवासनात्मतया वर्तमानं रत्याख्यं भावं भावयन् सूचयन् भावः। यथा—

'दृष्टिः सालसतां बिभर्ति न शिशुक्रीडासु बद्धादरा
श्रोत्रं प्रेषयति प्रवर्तितसखीसंभोगवार्तास्वपि।
पुंसामेकमपेतशङ्कमधुना नारोहति प्राग्यथा
बाला नूतनयौवनव्यतिकरावष्टभ्यमाना शनैः॥'

बहुविकारात्मा भ्रूतारकचिबुकग्रीवादेर्धर्मैः स्वचित्तवृत्तिं परत्र जुह्वतीं ददतीं कुमारीं हावयतीति हावः। सा चाद्यापि स्वयं रतेः प्रबोधं न मन्यते केवलं तत्संस्कारबलात्तथा विकारान्करोति यैर्दृष्टा तथा कल्पयति। यथा—

'स्मितं किंचिन्मुग्धं तरलमधुरो दृष्टिविभवः
परिस्पन्दो वाचामभिनवविलासोक्तिसरसः।
गतीनामारम्भः किसलयति लीलापरिकरः
स्पृशन्त्यास्तारुण्यं किमिव न हि रम्यं मृगदृशः॥'

यदा तु रतिवासनाप्रबोधाचां प्रबुद्धां रतिमभिमन्यते केवलं समुचितविभावोपग्रहविरहान्निर्विषयतया स्फुटीभावं न प्रपद्यते तदा तज्जनितबहुतराङ्गविकारात्मा हेला हावस्य संबन्धिनी क्रिया प्रसरत्वावेगवाहित्वमित्यर्थः। वेगेन हि गच्छन् हेलतीत्युच्यते लोके इति। एवं चोद्भिद्योद्भिद्य विश्राम्यन् हावः। स एव प्रसरणैकस्वभावो हेलेति। यथा—'कुरङ्गीवाङ्गानि—' इति।

अत्र ह्यन्तर्गतिरतिप्रबोधमात्रमुक्तं न त्वभिलाषशृङ्गार इति मन्तव्यम् । तदेतद्ब्राह्मणस्योपनयनमिव भविष्यत्पुरुपार्थसद्मपीठबन्धत्वेन योपितामामनन्ति ।

लीलादयो दश स्वाभाविकाः ।

विशिष्टविभावलाभे रतौ सविषयत्वेन स्फुटीभूतायां तदुपबृंहणकृता देहविकारा लीलाविलासविच्छित्तिविव्वोकविभ्रमकिलिकिंचितमोट्टायितकुट्टमितललितविहृतनामानः । एते च प्राप्तसंभोगेऽप्राप्तसंभोगे च भवन्ति । शोभादयश्च सप्त वक्ष्यमाणाः प्राप्तसंभोगतायामेव ।

लीलादीन् लक्षयति—

वाग्वेषचेष्टितैः प्रियस्यानुकृतिर्लीला ।

प्रियगतानां वाग्वेषचेष्टानां प्रियबहुमानातिशयेन नत्वघट्टकरूपेणात्मनियोजनमनुकृतिर्लीला ।

यथा—

'[1]जं जं करेसि जं जं च जंपसे जह तुमं नियंसेसि ।
तं तमणुसिस्किरीए दियहो दियहो न संवडइ ॥'

स्थानादीनां वैशिष्ट्यं विलासः ।

स्थानमूर्धता । आदिशब्दादुपवेशनगमनहस्तभ्रूनेत्रकर्मपरिग्रहः । तेषां वैशिष्ट्यं विलासः । यथा—

'अत्रान्तरे किमपि वाग्विभवातिवृत्तं
वैचित्र्यमुल्लसितविभ्रममायताक्ष्याः ।
तद्भूरिसात्त्विकविकारविशेषरम्य-
माचार्यकं विजयि मान्मथमाविरासीत् ॥'

गर्वादल्पाकल्पन्यासः शोभाकृद्विच्छित्तिः ।

सौभाग्यगर्वादनादरेण कृतो माल्याच्छादनभूषणविलेपनरूपस्याल्पस्याकल्पस्य न्यासः सौभाग्यमहिम्ना शोभाहेतुर्विच्छित्तिः । यथा—

---

१. 'यद्यत्करोषि यद्यच्च जल्पसे यथा त्वं नियमयसि ।
तत्तदनुशिक्षितुं दिवसो दिवसो न संवर्धते ॥' [इति च्छाया]

'[1]सिहिपिच्छकण्णऊरा जाया वाहस्स गव्विरी भमइ ।
मुत्ताहलरइअपसाहणाण मज्झे सवत्तीणम् ॥'

इष्टेऽप्यवज्ञा विव्वोकः ।

सौभाग्यगर्वादिष्टेऽपि वस्तुन्यनादरो विव्वोकः । यथा—

'निर्विभुज्य दशनच्छदं ततो वाचि भर्तुरवधीरणापरा ।
शैलराजतनया समीपगामाललाप विजयामहेतुकम् ॥'

वागङ्गभूषणानां व्यत्यासो विभ्रमः ।

वचनेऽन्यथावक्तव्येऽन्यथाभाषणं हस्तेवादातव्ये पादेनादानं रसनायाः कण्ठे न्यासः । यथा—

'चकार काचित्सितचन्दनाङ्के काञ्चीकलापं स्तनभारपृष्ठे ।
प्रियं प्रति प्रेषितचित्तवृत्तिर्नितम्बबिम्बे च बबन्ध हारम् ॥'

स्मितहसितरुदितभयरोषगर्वदुःखश्रमाभिलापसंकरः किलिकिंचितम् ।

सौभाग्यगर्वोत्स्मितादीनां संकरः किलिकिंचितम् । यथा—

'रतिक्रीडाद्यूते कथमपि समासाद्य समयं
मया लब्धे तस्याः क्वणितकलकण्ठार्धमधरे ।
कृतभ्रूभङ्गासौ प्रकटितविलक्षार्धरुदित-
स्मितक्रुद्धोद्भ्रान्तं पुनरपि विदध्यान्मयि मुखम् ॥'

प्रियकथादौ तद्भावभावनोत्था चेष्टा मोट्टायितम् ।

प्रियस्य कथायां [2]दर्शने वा तद्भावभावनं तन्मयत्वं ततो योद्भूता चेष्टा लीलादिका सा मदनाङ्कपर्यन्ताङ्गपर्यन्ताङ्गमोटनान्मोट्टायितम् । यथा—

'स्मरदवथुनिमित्तं गूढमन्वेतुमस्याः
सुभग तव कथायां प्रस्तुतायां सखीभिः ।

---

१. 'शिखिपिच्छकर्णपूरा जाया व्याधस्य गर्विणी भ्रमति ।
मुक्ताफलरचितप्रसाधनानां मध्ये सपत्नीनाम् ॥' [इति च्छाया]

२. 'दर्शने' पाठः

हरति विनतपृष्ठोदग्रपीनस्तनाग्रा
नतवलयितबाहुर्जृम्भितैः साङ्गभङ्गैः ॥'

अधरादिग्रहाद्दुःखेऽपि हर्षः कुट्टमितम् ।

अधरस्तनकेशादीनां ग्रहणात् । प्रियतमेनेति शेषः । दुःखेऽपि हर्षः कुट्टमितम् । यथा—

'ईषन्मीलितलोललोचनयुगं व्यावर्तितभ्रूलतं
संदष्टाधरवेदनाप्रलपितं मा मेति मन्दाक्षरम् ।
तन्वङ्ग्याः सुरतावसानसमये दृष्टं मया यन्मुखं
स्वेदार्द्रीकृतपाण्डुगण्डपुलकं तत्केन विस्मार्यते ॥'

मसृणोऽङ्गन्यासो ललितम् ।

अङ्गानां हस्तपादभ्रूनेत्राधरादीनां मसृणः सुकुमारो विन्यासो ललितम् । यथा—

'सभ्रूभङ्गं करकिसलयावर्जनैरालपन्ती
सा पश्यन्ती ललितललितं लोचनस्याञ्चलेन ।
विन्यस्यन्ती चरणकमले लीलया स्वैरपातै-
र्निःसंगीतं प्रथमवयसा नर्तिता पङ्कजाक्षी ॥'

कर्तव्यवशादायते एव हस्तादिकर्मणि यद्वैचित्र्यं स विलासः ।

यत्र तु बाह्यव्यापारयोग एव न कश्चिदस्ति नादातव्यबुद्धिरथ च सुकुमारकरादिव्यापारणं तल्ललितम् । अन्ये तु 'लड विलासे' इति पाठं प्रमाणयन्तो विलासमेव सातिशयं ललितसंज्ञमाहुः ।

व्याजादेः प्राप्तकालस्याप्यवचनं विहृतम् ।

व्याजो मौग्ध्यादिप्रख्यापनाशयः । आदिग्रहणान्मौर्ख्यलज्जादिपरिग्रहः । ततो भाषणावसरेऽप्यभाषणं विहृतम् । यथा—

'पत्युः शिरश्चन्द्रकलामनेन स्पृशेति सख्या परिहासपूर्वम् ।
सा रञ्जयित्वा चरणौ कृताशीर्माल्येन तां निर्वचनं जघान ॥'

राज्ञां मुख्य फलम् । यथाह—'प्रजायै गृहमेधिनाम्' इति ॥ अनेनेति । अलक्तकोपर-

केचिद्बाल्यकौमारयौवनसाधारणविहारविशेषं क्रीडितम्। क्रीडितमेव न प्रियतमविषयं केलिं चालंकारावाहुः। यथा—

'मन्दाकिनीसैकतवेदिकाभिः सा कन्दुकैः कृत्रिमपुत्रकैश्च।
रेमे मुहुर्मध्यगता सखीनां क्रीडारसं निर्विशतीव बाल्ये ॥'

'व्यपोहितं लोचनतो मुखानिलैरपारयन्तं किल पुष्पजं रजः।
पयोधरेणोरसि काचिदुन्मनाः प्रियं जघानोन्नतपीवरस्तनी ॥'

शोभादयः सप्तायत्नजाः।

शोभाकान्तिदीप्तिमाधुर्यधैर्यौदार्यप्रागल्भ्यनामानः सप्तालंकारा अयत्नजाः।

क्रमेण लक्षयति—

रूपयौवनलावण्यैः पुंभोगोपबृंहितैर्मन्दमध्यतीव्राङ्गच्छाया शोभा कान्तिर्दीप्तिश्च।

तान्येव रूपादीनि पुरुषेणोपभुज्यमानानि छायान्तरं श्रयन्तीति सा छाया मन्दमध्यतीव्रत्वं क्रमेण संभोगपरिशीलनादाश्रयन्ती शोभा कान्तिर्दीप्तिश्च भवति।

शोभा यथा—

'करकिसलयं धूत्वा धूत्वा विमार्गति वाससी
क्षिपति सुमनोमालाशेषं प्रदीपशिखां प्रति।
स्थगयति मुहुः पत्युर्नेत्रे विहस्य समाकुला
सुरतविरतौ रम्या तन्वी मुहुर्मुहुरीक्षितुः ॥'

कान्तिर्यथा—

'उत्तिष्ठन्त्या रतान्ते भरमुरगपतौ पाणिनैकेन कृत्वा
धृत्वा चान्येन वासो विगलितकबरीकेशमंसं वहन्त्याः।

रम्य हि चन्द्रमसि पर भागलाभः। अनवरतपादपतनप्रमादैर्नार्विना न पत्युर्झटिति यथेच्छानुवर्तिन्या भाव्यमिति चोपदेशः। शिरोनिहिता च या चन्द्रकला तामपि परिभवेति [illegible] उक्तः ॥

इत्याचार्यश्रीहेमचन्द्रविरचिते विवेके सप्तमोऽध्यायः।

भूयस्तत्कालकान्तिद्विगुणितसुरतप्रीतिना शौरिणा वः
शय्यामालिङ्ग्य नीतं वपुरलसलसद्बाहु लक्ष्म्याः पुनातु ॥'

दीप्तिर्यथा—

'आलोलामलकावलीं विलुलितां बिभ्रच्चलत्कुण्डलं
किंचिन्मृष्टविशेषकं तनुतरैः स्वेदाम्बुनः शीकरैः ।
तन्व्या यत्सुरतान्तकान्तनयनं वक्त्रं रतिव्यत्यये
तत्त्वां पातु चिराय किं हरिहरस्कन्दादिभिर्दैवतैः ॥'

चेष्टामसृणत्वं माधुर्यम् ।

ललितेषु व्रीडादिषु यथा मसृणत्वं चेष्टायास्तथा दीप्तेष्वपि क्रोधादिषु यत्तन्माधुर्यम् । यथा—

'कृतो दूरादेव स्मितमधुरमभ्युद्गमविधिः
शिरस्याज्ञा न्यस्ता प्रतिवचनमत्यानतिमतिः ।
न दृष्टेः शैथिल्यं मिलितमिति चेतो दहति मे
निगूढान्तःकोपा कठिनहृदये संवृतिरियम् ॥'

अचापलाविकत्थनत्वे धैर्यम् ।

चापलानुपहतत्वमात्मगुणानाख्यानं च धैर्यम् । यथा—

'ज्वलतु गगने रात्रौ रात्रावखण्डकलः शशी
दहतु मदनः किं वा मृत्योः परेण विधास्यति ।
मम तु दयितः श्लाघ्यस्तातो जनन्यमलान्वया
कुलममलिनं न त्वेवायं जनो न च जीवितम् ॥'

प्रश्रय औदार्यम् ।

अमर्ष्यैर्ष्या क्रोधाद्यवस्थास्वपि प्रश्रय औदार्यम् । यथा—

'भ्रूभङ्गे सहसोद्गतेऽपि वदनं नीतं परां नम्रता-
मीषन्मां प्रतिभेदकारि हसितं नोक्तं वचो निष्ठुरम् ।
अन्तर्बाष्पजडीकृतं प्रभुतया चक्षुर्न विस्फारितं
क्रोधश्च प्रकटीकृतो दयितया मुक्तश्च न प्रश्रयः ॥'

प्रयोगे निःसाध्वसत्वं प्रागल्भ्यम्।

प्रयोगे कामकलादौ। चातुःषष्टिके इत्यर्थः।

यदाह—

'अन्यदा भूषणं पुंसः शमो लज्जेव योषितः।
पराक्रमः परिभवे वैजात्यं सुरतेष्विव॥'

मनःक्षोभपूर्वकोऽङ्गसादः साध्वसं तदभावः प्रागल्भ्यम्।

यथा—'आशु लङ्घितवतीष्टकराग्र–' इति।

अत्र शोभाकान्तिदीप्तयो बाह्यरूपादिगता एव विशेषा आवेगचापलामर्षत्रासानां स्वभाव एव माधुर्याद्या धर्मा न चित्तवृत्तिस्वभावा इति नैतेषु भावशङ्कावकाशः। शाक्याचार्यराहुलादयस्तु—मौग्ध्यमदभाविकत्वपरितपनादीनप्यलंकारानाचक्षते। तेऽस्माभिर्भरतमतानुसारिभिरुपेक्षिताः॥

इत्याचार्यश्रीहेमचन्द्रविरचितायामलंकारचूडामणिसंज्ञस्वोपज्ञकाव्यानुशासनवृत्तौ नायकवर्णनः सप्तमोऽध्यायः समाप्तः।

अष्टमोऽध्यायः।

अथ प्रबन्धात्मकान्काव्यभेदानाह—

काव्यं प्रेक्ष्यं श्रव्यं च।

नानृषिः कविः 'कवृ वर्णे' इति च दर्शनाद्वर्णनाच्च कविस्तस्य कर्म काव्यम्। एवं च दर्शने सत्यपि वर्णनाया अन्तर्भावादितिहासादीनां न काव्यत्वमिति तल्लक्षणं न वक्ष्यते।

तथा चाह भट्टतोतः—

'नानृषिः कविरित्युक्तमृषिश्च किल दर्शनात्।
विचित्रभावधर्मांशतत्त्वप्रख्या च दर्शनम्॥
स तत्त्वदर्शनादेव शास्त्रेषु पठितः कविः।
दर्शनाद्वर्णनाच्चाथ रूढा लोके कविश्रुतिः॥
तथा हि दर्शने स्वच्छे नित्येऽप्यादिकवेर्मुनिः।
नोदिता कविता लोके यावज्जाता न वर्णना॥'

इति प्रेक्ष्यमभिनेयम्।

प्रेक्ष्यं विभजते—

प्रेक्ष्यं पाठ्यं गेयं च ।

तत्र पाठ्यं भिनत्ति—

पाठ्यं नाटकप्रकरणनाटिकासमवकारेहामृगडिमव्यायोगोत्सृष्टिकाङ्कप्रहसनभाणवीथीसट्टकादि ।

तथा च नाटकादीनि वीथ्यन्तानि वाक्यार्थाभिनयस्वभावानि भरतमुनिनोपदर्शितानि । सट्टकश्च कैश्चिद्यथा—

'प्रख्यातवस्तुविषयं प्रख्यातोदात्तनायकम् ।
राजर्षिवंश्यचरितं तथैव दिव्याश्रयोपेतम् ॥

प्रख्यातेति । प्रख्यातमितिहासाख्यानादि वस्तु विषयो यस्य । तत्र हि लोकस्य कथापरिचयादादरातिशयो भवति । यद्वा प्रकर्षेण ख्यात वस्तु विष्टित तथा विषयो मालवपञ्चालादिर्यस्मिन् । चक्रवर्तिनोऽपि हि वत्सराजस्य कौशाम्बीव्यतिरिक्ते विषये कार्यान्तरोपक्षेपेण विना यन्निरन्तरं निर्वर्णनं तद्विरस्याय भवति । वस्तुविषययो· प्रख्यातिमुक्त्वा तृतीयां प्रख्यातिमाह—**प्रख्यातोदात्तेति** । उदात्त इति वीररसयोग्य उक्तः । तेन धीरललितधीरप्रशान्तधीरोद्धतधीरोदात्ताश्चत्वारोऽपि गृह्यन्ते । राजर्षिवंश्येत्यनेन प्रख्यातमपि यद्वस्तु ऋषितुल्यानां राज्ञां वशेन साधुनोचित तथा प्रख्यातत्वेऽपि देवचरित वरप्रभावादिबाहुल्येनोपायोपदेशायायोग्यमिति नैतदुभय निबन्धनीयमिति फलन प्रतिषेधो दर्शितः । राजान ऋषय इवेत्युपमितिसमासः । तद्वंश्यसाधु चरित यस्मिन्निति बहुव्रीहिः । न च सर्वथा देवचरित तत्र न वर्णनीयम्, किं तु दिव्यानामाश्रयत्वेनोपायत्वेन प्रकरीपताकानायकादिरूपेणोपेतमुपगमोऽङ्गीकरण यत्र । तथाहि नागानन्दे भगवत्याः पूर्णकरुणाभरनिर्भरायाः साक्षात्करणे व्युत्पत्तिर्जायते । निरन्तरभक्तिभाजिनामेव नाम देवताः प्रसीदन्ति । तस्माद्देवताराधनपुरःसरमुपायानुष्ठान कार्यमिति ॥ ननु दिव्यनायकाश्रययुक्तकथाशरीरमपि नाटक भवतीति कस्मान्न व्याख्यायते । व्याख्यायेत यद्येव लक्षणेन नाटकेन कश्चिदर्थो व्युत्पाद्येत । न चैतदेव दिव्याना दिव्यप्रभावैश्वर्ययोगाद्दुरुपपादेष्वर्थेष्विच्छामात्रमेव प्रयत्नो नैव सिद्धौ व्याहन्यते । तस्याचरितं मर्त्यैर्विधातुमशक्यमिति नैवोपदेशयोग्यम् । तथा ह्युक्तम्—'देवानां मानसी सिद्धिर्दृष्टेषूपपनेषु च । क्रियायत्नाभिनिष्पन्नाः सर्वे भावा हि मानुषाः । तस्माद्देवकृतैर्भावैर्न विरुध्येत मानुष· ॥' इति । तस्मादिष्टानिष्टदैवमानुषकर्मोपपादितशुभाशुभफलभाजां मर्त्यानामेव समुपभोगविपत्प्रतिविधानमत्युत्पादक चरितमाश्रित्य नाटक निबन्धनीयमिति नृपनय एव नाटकेषु युज्यन्ते । नायिका तु दिव्याप्यविरोधिनी । यथोर्वशी । नायकचरितेनैव तद्द-

नानाविभूतिभिर्युतमृद्धिविलासादिभिर्गुणैश्चापि।
अङ्कप्रवेशकाढ्यं भवति हि तन्नाटकं नाम ॥'
'यत्र कविरात्मशक्त्या वस्तु शरीरं च नायकं चैव।
औत्पत्तिकं प्रकुरुते प्रकरणमिति तद्बुधैर्ज्ञेयम् ॥
यदनार्षमथाहार्यं काव्यं प्रकरोत्यभूतगुणयुक्तम्।
उत्पन्नबीजवस्तु प्रकरणमिति तदपि विज्ञेयम् ॥

त्स्याक्षेपात्। प्रसिद्धमपि वस्तु न निष्फलं व्युत्पत्तये भवतीत्यत आह—**नानाविभूतिभिर्युतमिति**। धर्मार्थकाममोक्षविभावैः फलभूतैर्विचित्ररूपैर्युक्तम्। तत्राप्यर्थकामौ सर्वजनाभिलषणीयाविति तद्बाहुल्यं दर्शनीयमिति। **ऋद्धिविलासादिभिरिति**। ऋद्धिरर्थस्य राज्यादेः संपत्तिः। विलासेन कामो लक्ष्यते। आदिशब्दः प्रधानवाची। तत्प्रधानाभिः फलसंपत्तिभिर्युक्तमित्यर्थः। तेन राज्ञा सर्वं राज्यं ब्राह्मणेभ्यो दत्त्वा वानप्रस्थं गृहीतमित्येवंप्रायं फलं नोपनिबद्धव्यम्। धर्ममोक्षबहुलमिति। दृष्टसुखार्थी हि बाहुल्येन लोक इति तत्रास्य प्रतीतिर्विरसी भवेत्। **गुणैरिति**। अप्रधानभूतानि यानि चेष्टितानि हेयानि प्रतिनायकगतागतान्यपनयप्रधानानि तैर्युक्तम्। तेषां पूर्वपक्षस्थानीयानां प्रतिक्षेपेण सिद्धान्तकल्पस्य नायकचरितस्य निर्वाहात् जनकोशादिसंपत्तिरृद्धिः। कौमुदीमहोत्सवादयो विलासाः। संधिविग्रहादयो गुणा इति चाणक्यपरीया(?)वेदनमात्रफलम्। वस्तुशब्देन राजर्षिवंश्यचरितशब्देन च सर्वस्याप्यर्थस्य रागे संग्रहात्। अवान्तरवस्तुसमाप्तौ विश्रान्ताय ये विच्छेदा अङ्कास्तैः पञ्चादिदशार्थैः ये च निमित्तबलादप्रत्यक्षदृष्टानां चेष्टितानामावेदकाः प्रवेशकास्तैराढ्यं तन्नाटकं नाम रूपकम् ॥ **आत्मशक्त्येति**। इतिहासादिप्रसिद्धिं निरस्यति। **वस्त्विति**। साध्यं फलम्। **शरीरमिति**। तदुपायम्। **नायकमिति**। साधयितारम्। चकारः पूर्वसमुच्चये। द्वितीयस्त्वसमग्रसमुच्चये। एवकारः समुच्चयाभावे। उत्पत्तौ भवमौत्पत्तिकं निर्मितम्। तदयमर्थः—त्रितयमपि यत्र विकृतं द्व्यनेकं वा, अन्यत्तु पूर्वोपनिबद्धं तत्सर्वं प्रकरणम्। भेदसप्तकमयम्। वस्त्वादिकं काव्याभिधेयमात्मशक्त्या प्रकुरुते यत्र काव्ये तत्प्रकरणमिति बुधैर्ज्ञेयमिति संबन्धः ॥ यत्र सर्वमुत्पाद्यं भवति तत्र योऽनुत्पाद्योऽशः स कुत्रस्थो ग्राह्य इति दर्शयितुमाह—**यदनार्षमिति**। पुराणादिव्यतिरिक्तबृहत्कथाद्युपनिबद्धं मूलदेवतच्चरितादि ॥ **आहार्यमिति**। पूर्वकविकाव्यादाहरणीयं समुद्रदत्तचेष्टितादि ॥ ननु च तत्रांशे कविकृतत्वाभावात्कथं प्रकरणवाचोयुक्तिरित्याह—**उत्पन्नेति**। पूर्वसिद्धं बीजं वस्तु च यत्र तादृशमपि तदपि न यस्मादभूतं बृहत्कथादौ काव्यान्तरे वा प्रसिद्धैर्गुणैर्युक्तं प्रकरोति तदिति तस्माद्धेतोरेतदपि प्रकरणम्। तेन बृहत्कथादिसिद्धस्य मूलदेवादेरधिकावापं कविशक्तिर्यदा विधत्ते

यन्नाटके मयोक्तं वस्तु शरीरं च वृत्तिभेदाश्च ।
तत्प्रकरणेऽपि योज्यं सलक्षणं सर्वसंधिषु तु ॥
विप्रवणिक्सचिवानां पुरोहितामात्यसार्थवाहानाम् ।
चरितं यन्नैकविधं तज्ज्ञेयं प्रकरणं नाम ॥
नोदात्तनायककृतं न दिव्यचरितं न राजसंभोगः ।
बाह्यजनसंप्रयुक्तं तज्ज्ञेयं प्रकरणं नाम ॥
दासविटश्रेष्ठियुतं वेशस्त्र्युपचारकारणोपेतम् ।
मन्दकुलस्त्रीचरितं काव्ये कार्यं प्रकरणे तु ॥'

तदा प्रकरणम् । एव पूर्वकविसमुत्प्रेक्षितसमुद्रदत्तचेष्टितादिवर्णनेऽप्यधिकावापं विदग्धत्कविः प्रकरण कुर्यादिति तात्पर्यम् ॥ नन्वस्येतिवृत्तस्य कथ योजनेत्याशङ्क्य पूर्वोक्तमेवातिदेशद्वारेण स्मारयितुमाह—**यन्नाटके** इति । 'नानाविभूतिभिर्युतमृद्धिविलासादिभिः' इत्यादिना यत्फलचयमुक्त तद्वस्तुशरीरमित्यङ्कप्रवेशकाद्यम् ॥ **वृत्तिभेदाश्चेति** । नानारसभावचेष्टितैर्बहुधा सुखदु खोत्पत्तिकृतमिति ॥ **सलक्षणमिति** । लक्षणमङ्कपरिमाणम् । अङ्कान्तरसनिधानहेतुपु च प्रवेशकेपु यत्प्रयोज्यमुक्त दिवसावसानकार्यं यद्यङ्केनोपपद्यत इत्यादि तत्सर्वं प्रकरणेऽपि योज्यम् ॥ अतिदेशायातमतिप्रसङ्ग वारयत्यार्याद्वयेन—**विप्रेत्यादि** । अमात्योऽधिकृत. । सार्थवाहो दिगन्तरात्पण्यानामाहर्ता । तद्देशक्रयविक्रयकृतो वणिजोऽन्य एव । **नैकविधमि**त्यनेकरसयुक्त इति । तदितिदेशमात्रमिति सूचित प्रख्यातोदात्तेत्यतिप्रसक्त निषेधति[२] । तन्निषेधे चार्थान्नाटकवैपरीत्यमायातम् । नाटके च देवो नायकत्वेन निषिद्ध इति प्रकरणे कर्तव्यत्वेनापाद्यत इत्यत आह—**न दिव्यचरितमिति** । तथा दिव्याश्रयमिति यदतिदेशाद्देवानामुपायत्वेन प्रयोज्यत्वं प्रनक्तम्, तदप्यनेन निषिद्धम् । नाटके देवानामिवेहापि राज्ञ. प्रवेश शङ्कमानो निराकरोति—**न राजसंभोग इति** । यदि वात्रौत्पत्तिकत्वेऽपि न राजोचितसंभोगोत्प्रेक्षा विप्रादिपु करणीयेत्यनेन शिक्षयति । अत एव राजनि य उचितोऽन्त पुरजनःकञ्चुकिप्रभृतिस्तव्यतिरिक्तो बाह्यजनोऽत्र चेटदासादिः प्रवेशकादौ कार्य इत्यर्थः । एतदेव दर्शयति—**दासविटेति** । कञ्चुकिस्थाने दास., विदूषकस्थाने विटः, अमात्यस्थाने श्रेष्ठीत्यर्थ. । वेश्यावाटो वेशस्तत्र या स्त्री तस्या उपचारो वैशिके प्रसिद्धः स कारणं यस्य शृङ्गारस्य तेनोपेतम् । कुलस्त्रीविषय चेष्टि-

---

१. 'कार्यं केवलमुत्पाद्यवस्तु स्यात्' भरतैकपुस्तके.

---

१. 'तदतिदेशमात्र' स्यात्. २. '**नोदात्तनायकेति**' इति प्रतीकं त्रुटित भवेद्.

'प्रकरणनाटकभेदादुत्पाद्यं वस्तु नायकं नृपतिम्।
अन्तःपुरसंगीतककन्यामधिकृत्य कर्तव्या॥
स्त्रीप्राया चतुरङ्का ललिताभिनयात्मिका सुविहिताङ्गी।
बहुगीतनृत्यवाद्या रतिसंभोगात्मिका चैव॥
राजोपचारयुक्ता प्रसादनक्रोधदम्भसंयुक्ता।
नायकदेवीदूतीसपरिजना नाटिका ज्ञेया॥'

समवकारस्तु—

'देवासुरबीजकृतः प्रख्यातोदात्तनायकश्चैव।
त्र्यङ्कस्तथा त्रिकपटस्त्रिविद्रवः स्यात्त्रिशृङ्गारः।
द्वादशनायकबहुलो ह्यष्टादशनालिकाप्रमाणश्च'॥ इति।

तम्। **प्रकरणेति**। बहुषु प्रकरणभेदेषु नाटकभेदेषु च स्त्रीप्राप्तिफलात्संभोगशृङ्गारप्रायात् कैशिकीप्रधानाच्च प्रकरणभेदान्नाटकभेदाच्च नाटिका ज्ञेयेति दूरेण संबन्धः॥ उत्पाद्यं वस्तुचरितं नायकं च नृपतिमन्तःपुरकन्यां संगीतकशालाकन्यां वाधिकृत्य प्राप्यत्वेनाभिसंधाय कर्तव्या च। तेन स्त्रीप्राप्तिः संभोगशृङ्गारोऽभ्यन्तरः कैशिकी च वृत्तिः। तथावस्थासंध्यङ्गार्थं प्रकृतिपताकाप्रकरीपताकास्थानाङ्कविष्कम्भकप्रवेशकादीन्युभयभेदसाधारणानि नाटिकायां प्रयोज्यानि। यदपि किंचित्साधारणं तदपि योज्यते। अतश्च 'उत्पाद्यं वस्तु' इति प्रकरणधर्मः। 'नायकं नृपतिम्' इति नाटकधर्मः। 'अन्तःपुरसंगीतककन्याम्' इति कन्यायोगे ईर्ष्याविप्रलम्भश्च नाटकधर्म एव। अथास्य विशेषलक्षणमाह—**स्त्रीप्रायेति**। स्त्रियः प्रायेण बाहुल्येन यत्र। चत्वारोऽङ्का यस्याम्। कस्याश्चिदवस्थायाः सरसेऽवस्थान्तरे समावापः कर्तव्य इति यावत्। सुष्ठु पूर्णतया विहितानि चत्वार्यपि कैशिक्यङ्गानि यत्र। एतेन स्त्रीप्रायेति ललितेति बहुनृत्येति च कैशिकीं वृत्तिं बाहुल्येन दर्शयति। रतिपुरःसरः संभोगो राज्यप्राप्त्यादिलक्षण आत्मा प्रधानभूतं फलं यस्याम्। अत एवाह—राजगतैरुपचारैर्व्यवहारैर्युक्ता। अन्यां चेदुद्दिश्य तत्र व्यवहारस्तदा पूर्वनायिकागतैः क्रोधप्रसादनवञ्चनैरवश्यं भाव्यमिति दर्शयति—**प्रसादनेति**। आर्यानुरोधात्क्रोधस्य पश्चात्पाठः। ननु यस्याः क्रोधो भवति सा न कदाचिदुक्तेत्याशङ्क्याह—**नायकेति**। नायकस्य येव देवी आद्यनायिका तथाभिलषितनायकान्तरविषया येव दूती तत्कृतं सपरिजनं परिजनसमृद्धिर्यस्याम्॥ **देवासुरेति**। देवासुरस्य यद्बीजं फलसंपादनोपायस्तेन कृतो विरचितः। देवासुरा अपि वा प्रख्याता बृहत्कथादौ श्रूयन्ते स्वयं वा केनचिदूह्यन्त इति तन्निरासार्थं प्रख्यातपदम्। यद्यपि देवाः पुरुषापेक्षया दृप्तास्तथापि स्वापेक्षया गाम्भीर्यप्रधानतयोदात्ता उच्यन्ते भगवत्त्रिपुरारिप्रभृतयः, प्रशान्ता ब्रह्मादयः, उद्धता नृसिंहादयः। अर्थत्रयस्य तावत्येव समापन्ना(?)स्त्र्यङ्क इत्युक्तम्। कपटो वञ्चना

'दिव्यपुरुषाश्रयकृतो दिव्यस्त्रीकारणोपगतयुद्धः।
सुविहितवस्तुनिबद्धो[1] विप्रत्ययकारणश्चैव ॥
उद्धतपुरुषप्रायस्त्रीरोषग्रथितकाव्यबन्धश्च।
संक्षोभविद्रवकृतः संस्फोटकृतस्तथा चैव ॥
स्त्रीभेदनापहरणावमर्दनप्राप्तवस्तुशृङ्गारः।
ईहामृगस्तु कार्यः सुसमाहितकाव्यबन्धश्च[2] ॥

मिथ्याकल्पितः सत्यानुकारी प्रपञ्च इत्यर्थ.। स त्रिधा—यत्रानपराद्ध एव वञ्चकेन वञ्च्यते स एकः। यत्र तु वञ्चनीयोऽपि सापराधः स द्वितीयः। यत्र तु द्वयोरपि न कश्चिद्भिसंधिदोषः काकतालीयेन तुल्यफलाभिसंधानवतोरप्येक उपचयेनापरस्त्वपचयेन युज्यते स देवकृतस्तृतीयः। चेतनकृतमन्यकृतमुभयकृत वा यदनर्थात्मक वस्तु यतो विद्रवन्ति जनाः स विद्रव इति। तत्र चेतन गजेन्द्रादि। अचेतन जलवाय्वादि। उभय नगरोपरोधादिति[1]। तस्य युद्धाभिदानादिसंपाद्यत्वात्। शृङ्गारस्त्रिधा—धर्मार्थकामभेदात्। धर्मो यत्र हेतुः साध्यो वा नायिकालाभे स धर्मशृङ्गारः। एवमर्थकामयोर्वाच्यम्। अथ नायकयोग कार्यनिष्पत्तिकालविभाग चाह—**द्वादशेति**। द्वादशनायकबहुलमिति प्रत्येकमिति केचित्। अन्ये तु प्रत्यङ्क नायकप्रतिनायकौ तत्सहायौ चेति। चतुर आह—समुदायापेक्षया हि द्वादशेति। बहुलग्रहणान्न्यूनाधिकत्वेऽप्यदोषः। **अष्टादशेति**। अष्टादशनालिकमेव तत्र कार्यं निबन्धनीयमित्यर्थः॥ **दिव्येति**। दिव्याना पुरुषाणा च यदाश्रयण नायकतया तेन कृतः। दिव्यस्त्रीनिमित्तमुपगत युद्ध यत्र। दिव्यानुप्रवेशात्समवकारवदसंबद्धार्थता मा प्रसाङ्क्षीदित्याह—सुविहितेन संश्लिष्टेन वस्तुना निबद्ध. विगतानि प्रत्ययकारणानि विश्वासहेतवो यत्र। मध्ये चात्र दिव्यानामपि प्रवेशो भवतीति दर्शयति। **उद्धतेति**। उद्धता उद्वृत्ताः पुरुषाः प्रायेण यत्र स्त्रीनिमित्तको रोष.। संक्षोभ आवेगः। विद्रवो व्याख्यातः। संस्फोटो विरोधिना विद्याविक्रमसघर्षजो व्यासङ्गः। तथेत्युक्तसादृश्यार्थः। च. समुच्चये। एवशब्दोऽधारणे। एतल्लक्षणयुक्त एवेत्यर्थः। स्त्रीनिमित्तं भेदनापहरणावमर्दनानि यथायोगं स्त्रीविषयाण्यन्यविषयाणि वा तैः प्राप्तं वस्त्वधिष्ठानं प्रमदालक्षण यस्य तादृशः शृङ्गारो यस्मिन्। भेदसामदानादिना अवमर्दन दण्ड॰। ईहा चेष्टा मृगस्येव स्त्रीमात्रार्था यत्र। **सुसमाहितकाव्यबन्ध** इत्यनेन वीथ्यङ्गानि अत्र योज्यानीति। अङ्कपरिमाणं नायकसंख्यं वृत्तिरसविभाग च व्यायोगातिदेशेनाह—

---

१. 'प्रहितो' भरते.　२. 'श्चतुरङ्गविभूषितश्चैव' भरतैकपुस्तके

---

१. 'दीति' स्यात्

यद्व्यायोगे कार्यं ये पुरुषावृत्तयो रसाश्चैव।
ईहामृगेऽपि तत्स्यात्केवलमत्र स्त्रिया योगः॥'
'प्रख्यातवस्तुविषयः प्रख्यातोदात्तनायकश्चैव।
षडूसलक्षणयुक्तश्चतुरङ्को वै डिमः कार्यः॥
शृङ्गारहास्यवर्जै शेषैरन्यै रसैः समायुक्तः।
दीप्तरसकाव्ययोनिर्नानाभावोपसंपन्नः॥
निर्घातोल्कापातैरुपरागेणेन्दुसूर्ययोर्युक्तः।
युद्धनियुद्धाधर्षणसंस्फोटकृतश्च विज्ञेयः॥
मायेन्द्रजालबहुलो बहुपुस्तोत्थानयोगयुक्तश्च।
देवभुजगेन्द्रराक्षसयक्षपिशाचावकीर्णश्च॥
षोडशनायकबहुलः सात्वत्यारभटिवृत्तिसंपन्नः।
कार्यो डिमः प्रयत्नान्नानाश्रयभावसंपन्नः॥'

यदिति। कार्यशब्देनाङ्क उच्यते। तेन एक एवाङ्कः। नायकास्तु द्वादश समवकारातिदेशेन व्यायोगे तल्लाभात्। अत्र तु समवकारातिदेशेन सर्वासंपत्तेर्गौरवं स्यात्॥ **प्रख्यातेति**। षडूसा यस्मिन् तल्लक्षणं षडूसं तेन युक्तः। नाटकतुल्य सर्वमन्यत्केवल संधीनां रसाना च समग्रतात्र शृङ्गारहास्यवर्ज षडूसत्वे उक्ते पर्यायेण शान्तस्य प्रयोगः स्यादित्याह—**दीप्तरसेति**। दीप्ता रसा वीररौद्रादयस्ते काव्ययोनिर्यत्र। नानाविधा भावा व्यभिचारिणः। आधर्षण बलात्काररूपः पराभव। माया शब्दरूपादीनामन्यथापादनमसतां वा प्रकाशनम्। पुस्तं लेप्यं किलिञ्जचर्मवस्त्रकाष्ठकृतानि रूपाणि। देवादयो बाहुल्येनात्र। बहुलग्रहणं व्यभिचारार्थम्। तेन न्यूनाधिका अपि नायकाः प्रयोज्याः। सात्वती चारभटी चेति 'द्वन्द्वेऽप्राणिपश्वादेः' इत्येकवद्भावो 'द्वन्द्वैकत्वाव्ययीभावौ' इति नपुंसकलिङ्गता च। वृत्तिसमुदाये च वर्तमानेन वृत्तिशब्देन कर्मधारयः। तया संपन्नः। डिमो डिम्बो विद्रव इति पर्यायास्तद्योगादय **डिमः**॥ **नानाश्रयभावसंपन्न इति**। नानेत्येकस्यान्योऽपरस्यान्य इति नानारूप आश्रयो येषां ते नानाश्रया भावास्तैः सपन्नः। बहूनां नायकाना विभागेन हि भावा व्यवतिष्ठन्ते। अत एवेति वृत्त-

---

१. 'नम्, असता' स्यात्.

'[1]व्यायामस्तु विधिज्ञैः कार्यः प्रख्यातनायकशरीरः ।
अल्पस्त्रीजनयुक्तस्त्वेकाहकृतस्तथा चैव ॥
बहवश्च तत्र पुरुषा व्यायच्छन्ते यथा समवकारे ।
न तु तत्प्रमाणयुक्तः कार्यस्त्वेकाङ्क एवायम् ॥
न च दिव्यनायककृतः कार्यो राजर्षिनायकनिबद्धः ।
युद्धनियुद्धाधर्षणसंघर्षकृतश्च कर्तव्यः ।
एवंविधस्तु कार्यो व्यायोगो दीप्तकाव्यरसयोनिः ॥'
'वक्ष्याम्यतः परमहं लक्षणमुत्सृष्टिकाङ्कस्य ।
प्रख्यातवस्तुविषयस्त्वप्रख्यातः कदाचिदेव स्यात् ।
दिव्यपुरुषैर्वियुक्तः शेषैरन्यैर्भवेत्पुंभिः ॥
करुणरसप्रायकृतो निवृत्तयुद्धोद्धतप्रहारश्च ।

वैचित्र्यमात्रोपदिशन्ति । **व्यायोगस्त्विति** । व्यायोग. पुनर्डिमस्यैव शेपभूतो दिव्यनायकाभावात् केवलमत्रोदात्तस्य राजादेर्न नायकता, अपि त्वमात्यसेनापतिप्रभृतेर्दीप्तरसस्य । अत एव प्रख्यातनायकेत्यत्र उदात्तग्रहण न कृतम् । शरीरमितिवृत्तम् । प्रख्यातो नायकः शरीरं च यत्र स तथा । अल्पश्च स्त्रीजनश्च तेन युक्त. । चेट्यादिना न तु नायिकादूत्यादिभिः कौशिकीहीनत्वात् । **एकाहःकृत इति** । एकदिवसनिर्वर्त्यं यत्कार्यं तत्कृतम् ॥ **यथा समवकार इति** । द्वादशेत्यर्थः । तावदङ्कपरिमाणाशङ्कामिति [2]देशात्प्रत्यासत्त्या वा प्रसक्तां वारयितुमाह—**एकाङ्क एवेति** । एवकारेण एकाहचरितविषयत्वाग्न्यायप्राप्तमेवात्रैकाङ्कत्वमित्याह—ननु प्रख्यातनायकशब्देन किमत्र गृहीतमित्यतिप्रसङ्ग शमयति—**न चेति** । चो भिन्नक्रमः । दिव्यैर्देवैर्नृपैश्चापिभिश्च नायकैर्न निबद्धोऽय भवतीत्यर्थः ॥ ननु कस्मादय व्यायोग इत्याह—**युद्धनियुद्धेति** । व्यायोगे युद्धनियुद्धप्राये युज्यन्ते पुरुषा यत्रेति व्यायोग इत्यर्थः । संघर्षः शौर्यविद्याकुलधनरूपादिकृता स्पर्धा । दीप्त काव्यमोजोगुणयुक्तम्, दीप्ता रसा वीररौद्राद्याः, तदुभय योनिः कारणमस्य । **प्रख्यातेति** । प्रख्याते भारतादियुद्धे विपये निमित्ते सति यत्तत्करुणबहुल चेष्टित वर्ण्यते तत्ख्यातम् । श्रीपर्वंवृत्तान्तवद्भवतु मा वा भूदित्यप्रख्यातग्रहणेनोक्तम् । तेनोभयोपादानस्य परस्परविरुद्धार्थत्वादकिंचित्करत्व नाशङ्कनीयम् । **दिव्यपुरुषैर्वियुक्त इति** । दुःखात्मकत्वात् । **शेषैरन्यैरिति** । अर्थापत्तिफलम् । करुणो रसः प्रायो यत्रेति काव्यशरीरमुच्यते । तत्र कृतः । निवृत्तयुद्धा उद्धतप्रहाराः पुरुषा यस्मिन् । परिदेवितं

---

१. 'व्यायोगस्तु' भरते विवेके च.

---

१. सविसर्गपाठः प्रामादिकः. २. 'मतिदेशा' स्यात्.

स्त्रीपरिदेवितबहुलो निर्वेदितभाषितश्चैव ॥
नानाव्याकुलचेष्टः सात्वत्यारभटिकैशिकीहीनम् ।
कार्यः काव्यविधिज्ञैः सततं ह्युत्सृष्टिकाङ्कस्तु ॥'
'प्रहसनमपि विज्ञेयं द्विविधं शुद्धं तथा च संकीर्णम् ।
वक्ष्यामि तयोर्युक्त्या पृथक्पृथग्लक्षणविशेषम् ॥
भगवत्तापसविप्रैरन्यैरपि हासवादसंबद्धम् ।
कापुरुषसंप्रयुक्तं परिहासाभाषणप्रायम् ॥
अविकृतभाषाचारं विशेषभावोपपन्नचरितमिदम् ।
नियतगतिवस्तुविषयं शुद्धं ज्ञेयं प्रहसनं तु ॥
वेश्याचेटनपुंसकविटधूर्ता बन्धकी च यत्र स्युः ।
अनियतवेषपरिच्छदचेष्टितकरणं च संकीर्णम् ॥'
'आत्मानुभूतशंसी परसंशयवर्णनाप्रयुक्तश्च ।
विविधाश्रयो हि भाणो विज्ञेयस्त्वेकहार्यश्च ॥

देवोपालम्भात्मनिन्दादिरूपमनुशोचनं यत्र । निर्वेदितानि येषु श्रुतेषु निर्वेदो जायते तादृशि भाषितानि यत्र । व्याकुलाश्चेष्टा भूमिनिपातविवर्तिताद्याः । **सात्वत्यारभटिकैशिकीहीनमिति** । समाहारद्वन्द्वगर्भद्वन्द्वान्तरगर्भस्तृतीयासमासः । उत्क्रमणोन्मुखा दृष्टिर्जीवितं प्राणा यासां ता उत्सृष्टिकाः शोचन्त्यः स्त्रियस्ताभिरङ्कित इति तथोक्तः॥ **प्रहसनमपीति** । अपिशब्दो भिन्नक्रमः । **तथेति** । सामान्ये लक्षणम् । तदयमर्थः । द्विविधमपि प्रहसनरूपं हास्यरसप्रधानमित्यर्थः । लक्षणविशेषं विशेषलक्षणम् । भगवत्तापसविप्रा यतिवानप्रस्थगृहस्थाः । अन्ये शाक्तादयस्तैरुपलक्षितं हास्यप्रधानवचनसंबद्धं शीलादिना कुत्सितैः पुरुषैः अत एव प्रहस्यमानैः सामर्थ्यात्तैरेव भगवदादिभिर्युक्तम् । तथापि च भाषाचारौ यत्र न विकृतावसत्याश्लीलरूपौ तथा विशेषेण भावैर्व्यभिचारिभिरुपपन्नानि पदानि कथाखण्डानि यस्मिन् । नियतगति एकप्रकारं यद्वस्तु तद्विषयः प्रहसनीयलक्षणोऽर्थो यत्र तच्छुद्धं प्रहसनम् । अत्र निर्वचनं यतः परिहासप्रधानान्याभाषणान्यत्र बाहुल्येन भवन्ति । तेन यत्रैकस्यैव कस्यचिच्चरितं दुष्टत्वात्प्राधान्येन प्रहस्यते तच्छुद्धमित्यर्थः । यत्र तु वेश्यादिभिर्योगोऽत्युल्वणं वा कल्पादि तदेकद्वारेणानेकवेश्यादिचरितेन हसनीयेन संकीर्णत्वात्संकीर्णम् । **आत्मानुभूतशंसीति** । एकेन पात्रेण हरणीयः सामाजिकहृदयं आर्पयितव्योऽर्थो यत्र स भाणः । एकमुखेनैव भण्यन्ते उक्तिमन्तः क्रियन्ते अप्रविष्टा अपि पात्रविशेषा यत्रेति स भाणः । तत्र स प्रविष्टपात्रविशेष आत्मा-

१. 'सृष्टि' स्यात्.

'परवचनमात्मसंस्थैः प्रतिवचनैरुत्तरोत्तरग्रथितैः।
आकाशपुरुषकथितैरङ्गविकारैरभिनयेच्च ॥
धूर्तविटसंप्रयोज्यो नानावस्थान्तरात्मकश्चैव।
एकाङ्को बहुचेष्टः सततं कार्यो बुधैर्भाणः ॥'
'सर्वरसलक्षणाढ्या युक्ता ह्यङ्गैस्तथा त्रयोदशभिः।
वीथी स्यादेकाङ्का तथैकहार्या द्विहार्या वा ॥'
'विष्कम्भकप्रवेशकरहितो वस्त्वेकभाषया भवति।
अप्राकृतसंस्कृतया स सट्टको नाटिकाप्रतिमः ॥'

इति। आदिशब्दात्कोलाहलादिलक्षितास्तोटकादयो ग्राह्याः।

नुभूत वा शसति परगत वा वर्णयति। तत्र च प्रयोगयुक्तिमाह—**परवचनमिति**। परसंबन्धि वचनं स्वयमङ्गविकारैरभिनयेत्। (आहो)आकाशे यानि पुरुषकथितानि दृश्यानि यत्र ह्यन्ये त पश्यन्त्येकश्च पश्यत्याकर्णयति च तत्र तद्वचन स एवानुवदन् सामाजिकान्बोधयति। यथा रामाभ्युदये—'**तापसः**—(आकाशे।) भावाद्वल्लेल्कावकाशे(?)रामभद्रस्तिष्ठति। किं ब्रवीषि। तेऽस्या एव पथिकजनमनोहारिण्या. पुष्करिण्याः परिसरे सीतया लक्ष्मणेन च सह न्यग्रोधच्छायाया सुखोपविष्टस्तिष्ठति।' इति।न केवल परवचनमभिनयेत्। किं तु प्रतिवचनैः स्वोक्तैः सह। अत एवोत्तरोत्तरग्रथितैर्योजनाभिरुपलक्षितैः। ननु योऽसावेकोऽत्र प्रविशति स क इत्याह—**धूर्तेति**। नानाप्रकारावस्थाविशेषा लोकोपयोगिव्यवहारात्मका आत्मा वाच्य यस्य। अत एव बहुचेष्ट. सततं कार्य इति। सकलसामान्यपृथग्जनोपयोग्यत्र लोकव्यवहारो वेश्याविटादिवृत्तान्तात्मा निरूप्यत इति। बाहुल्येन पृथग्जनव्युत्पत्त्युपयोगिरूपकमिदम्। राजपुत्रादीनामपि शंभलावृत्तान्तो ज्ञेय एवावश्यनार्थमिति स प्रयोज्य इत्यर्थः। **सर्वरसेति**। सर्वै रसैः शृङ्गारादिभिर्लक्षणैश्च विभूषणादिभिः षट्त्रिंशता तत्साहचर्याद्गुणालंकारादिभिरपि सर्वैराढ्या। तदुपरि चाङ्गैस्त्रयोदशभिर्युक्ता तथाशब्दादुक्तप्रकारव्यतिरिक्तवक्रोक्त्यन्तरसहस्रसंकुलापीत्यर्थः। **एकाङ्केति**। इतिवृत्तसंक्षेपमस्यां दर्शयति—**एकहार्येति**। आकाशपुरुषभाषितैरित्यर्थः। **द्विहार्येति**। उक्तिप्रत्युक्तिवैचित्र्येणेत्यर्थः॥ पुमर्थोपयोगश्चामीषां प्रदर्श्यते। तथा हि—**नाटके** धर्मकामानामन्यतमस्य गुणीभूतेतरार्थद्वयवृत्तेराधन राज्ञा वृत्त नाट्ये नाक्षादिव पश्यन्त उपादेयतया

---

१. प्रमादपतित भवेत्. २. 'तस्या' स्यात्. ३ 'धर्मार्थकामाना' स्यात्. ४. 'राराधन' स्यात्.

प्रतिपद्यन्ते। तत्रापि धर्माराधने दानतपोयोगरूपमनुष्ठानं यशस्करं दृष्टफलमामुष्मिकफलं च व्युत्पाद्यते। अर्थाराधने तु शत्रूच्छेदपुरःसरा यशोवतसा लाभपालनसमेधनफलविनियोगपर्यन्ता कपटातिसंधानबहुला संधिविग्रहात्मिका राजवृत्तिर्व्युत्पाद्यते। कामाराधने चानुपजातसंभोगासु च दिव्यासु कुलजासु कृतशौचासु च स्वाधीनपतिकादिषु अष्टासु परस्परावलोकनादि, दिवा संभोगो रात्रौ वा सोपचार इत्याभ्यन्तरः कामोपभोगो राज्ञस्तासां च राजनि व्युत्पाद्यते। तथा राज्ञामभ्यन्तरोपभोगे महादेवी देवी स्वामिनी स्थापिता भोगिनी शिल्पकारिका नाटकीया नर्तकी अनुचारिकापचारिका प्रेषणकारिका महत्तरा प्रतीहारी कुमारी स्थविरा युक्तिकासु यथोचिता राज्ञो वृत्तिस्तासां च यथास्वं राजनिवृत्तिः। तथा स्थापत्यकञ्चुकिवर्षवरोपस्थायिकनिर्मुण्डादीनामन्तर्भवनकक्षासंचारः। तथा युवराजसेनापतिमन्त्रिसचिवप्राड्विवाककुमाराधिकृतानां बाह्यसंचारिणां वृत्तम्। तथा विदूषकशकारचेटादिवृत्तं व्युत्पाद्यते। नायकप्रतिपक्षाणां च राज्ञामुक्तगुणविपर्ययादशुभोदय वृत्त त्याज्यतया व्युत्पाद्यते॥ **प्रकरणे** तु सचिवसार्थवाहादीनां पूर्ववत्स्वोचिता[1] त्रिवर्गप्राप्तिस्तदर्जनस्थैर्यधैर्यादि, व्यापत्स्वमूढता, कुलस्त्रिया वृत्त कुलस्त्रियाश्च भर्तरि वृत्तिर्वेश्यासु संभोगो वैशिष्टनायकलक्षणं विटस्य गुणा दूतकर्मणि योज्यविवेको दूतकर्मसमागमे देशकालौ नायिकाया रागापरागलिङ्गानि नायकयोरपरागकारणानि नायका हृदयग्रहणमप्रयोगः। उत्तममध्यमाधमनायिकालक्षणयैव न लाभाः। चतुरोत्तममध्यमा नायकाः सामदानभेददण्डोपेक्षाणामुपायानां प्रयोगविभाग इत्यादि प्रयोगतो व्युत्पाद्यते॥ **नाटिकायां** तु विलासपराणां राज्ञां धर्मार्थाविरोधिरतिफल वृत्त नाटक इव व्युत्पाद्यते॥ **समवकारे** च देवासुरनिमित्तो युद्धादिसंभवो विद्रवस्तथा कपटः संक्षिप्तश्च शृङ्गारो हास्यादि सर्वमेव लौकिकीभिरुपपत्तिभिर्हीन दिव्यप्रभावसाध्यं व्युत्पाद्यते। पूर्वापरानुसंधानशून्यधियां प्रहसनकपटविद्रवादिरुचीनां पुस्तावप्लुतलङ्घनच्छेद्यमायेन्द्रजालचित्रयुद्धादि बहुलयारभव्या परितोष उत्पाद्यते। तथा चाह—'शूरास्तु वीररौद्रेषु नियुद्धेष्वाहवेषु च। बाला मूर्खाः स्त्रियश्चैव हास्यशोकभयादिषु॥' तुष्यन्तीति गम्यते। इष्ट देवता कर्मप्रभावानुकीर्तनाच्च तद्भक्तानां प्रीतिः। यात्राजागरादिषु च प्रेक्षाप्रवर्तन च॥ **ईहामृगडिम**योरप्येवमेव॥ **व्यायोगे** तु मन्त्रिसेनापतिप्रभृतीनां वृत्त युद्धनियुद्धाधर्षणसंघर्षबहुलं व्युत्पाद्यते॥ **उत्सृष्टिकाङ्के** चोत्तमानां मध्यमाना च वैरस्यार्दितानां स्त्रीपरिदेवितबहुलं वृत्त प्रेक्षकाणां चित्तस्थैर्यं विधातुं व्युत्पाद्यते। एवंविधव्यसनपतितानां चित्तस्थैर्यात्पुनरुत्पत्तिर्दृश्यते इति तत्प्रयोगदर्शनात्प्रतिपद्यमाना व्यसनेऽपि न विषीदन्ति॥ **प्रहसने** तु स्त्रीबालमूर्खाणां हास्यप्रयोगदर्शनेन नाट्ये प्ररोचना क्रियते। ततः क्रमेण नाट्ये प्रवृत्ताः शेपरूपकैर्धर्मार्थकामेषु व्युत्पाद्यन्ते। प्रसङ्गतश्च भगवत्तापसविप्रादीनां वृत्तच्युतानां कापुरुषाणां वृत्त शुद्ध तथा वेश्याचेटनपुसकविटधूर्तवण्टकीप्रभृतीनां प्रवर्तकाख्यस्य च कामिनो वृत्तं संकीर्ण लोकवार्तादम्भधूर्तविवादबहुल त्याज्यतया व्युत्पाद्यते॥ **भाणे** च धूर्तविटवेश्याशभलीनां परस्य वञ्चनपरं प्रेक्ष-

१ 'स्वोचिता' स्यात्.

गेयं विभजते—

गेयं डोम्बिकाभाणप्रस्थानशिङ्गभाणिकाप्रेरणरामाक्रीडहल्लीसकरासकगोष्ठीश्रीगदितरागकाव्यादि।

पदार्थाभिनयनस्वभावानि डोम्बिकादीनि गेयानि रूपकाणि चिरंतनैरुक्तानि। तद्यथा—

'छन्नानुरागगर्भाभिरुक्तिभिर्यत्र भूपतेः।
आवर्ज्यते मनः सा तु मसृणा डोम्बिका मता॥'
'नृसिंहशूकरादीनां वर्णनं जल्पयेद्यतः।
नर्तकी तेन भाणः स्यादुद्धताङ्गः प्रवर्तितः॥'
'गजादीनां गतिं तुल्यां कृत्वा प्रवसनं तथा।
अल्पाविद्धं सुमसृणं तत्प्रस्थानं प्रचक्षते॥'
'सख्याः समक्षं पत्युर्यदुद्धृतं वृत्तमुच्यते। ·
मसृणं च क्वचिद्धूर्तचरितं शिङ्गकस्तु सः॥'
'वाला क्रीडानियुद्धादि तथा शूकरसिंहजा।
धवलादिकृता क्रीडा यत्र सा भाणिका मता॥'

काणामवक्षनीयत्वमवबोधादापादयितु वर्ण्यते॥ **वीथ्यां** तु बहुविधा वक्रोक्तिविशेषा व्युत्पाद्यन्ते॥ **सट्टके** च नाटिकायामिव रतिफल वृत्त व्युत्पाद्यते। एव नाटकादीनां स्वरूप तत्फलं च दर्शितम्। तच्छरीरभूतसंधिसंध्यङ्गाधिलक्षण विस्तरतस्तु भरतादेवावसेयः॥ **मसृणेति**। त्रिविधो हि गेयकाव्यस्य प्रयोगः। मसृण उद्धतो मिश्रश्च। तथा हि—डोम्बिकासु नरपतिचाटुकप्राधान्येन प्रपत्तासु सुकुमारमेव शुद्ध रूपम्॥ भाणकेषु नृसिंहादिचरितवर्णने उद्धतमेव। यत्पुनर्मसृणेऽप्युद्धत प्रविशति तदुचितमेव। तत्राप्यल्पत्वबहुत्वकृतो भेदः। पूर्वप्रस्थानप्रबन्धः। उत्तर. शिङ्गटकभेदः। उद्धते तु मसृणानुप्रवेशो भाणिकाभेदः। अन्यदपि प्रेरणरामाक्रीडरासकहल्लीसकादिकमल्पत्वबहुत्ववैचित्र्यकृतमिदंव प्रविष्ट वेदितव्यम्॥ ननु डोम्बिकाशिङ्गटकादौ अन्योन्यानुचितत्वं वाक्यानां ततश्चानन्वये कथ रञ्जकत्वमिति चेत्, न। देवतास्तुतेः स्त्रीपुंभावसमाश्रयस्य च शृङ्गारस्य सर्वत्रानुगमात्। तथा चाह—'देवस्तुत्याश्रयकृतं स्त्रीपुभावसमाश्रयम्।' इति। तत एव चूडामणि-

---

१ 'संध्यङ्गादिलक्षणविस्तरस्तु' स्यात्.

'हास्यप्रायं प्रेरणं तु स्यात्प्रहेलिकयान्वितम् ।'
'ऋतुवर्णनसंयुक्तं रामाक्रीडं तु भाष्यते ॥'
'मण्डलेन तु यन्नृत्तं हल्लीसकमिति स्मृतम् ।
एकस्तत्र तु नेता स्याद्गोपस्त्रीणां यथा हरिः ॥'
'अनेकनर्तकीयोज्यं चित्रताललयान्वितम् ।
आचतुःषष्टियुगलाद्रासकं मसृणोद्धतम् ॥'
'गोष्ठे यत्र विहरतश्चेष्टितमिह कैटभद्विषः किंचित् ।
रिष्टासुरप्रमथनप्रभृति तदिच्छन्ति गोष्ठीति ॥'

डोम्बिकादौ तु कामस्यैव प्रच्छन्नानुरागपरमरहस्योपदेशात् । यद्ग्रामाभिनिवेशित्वमित्यनेन मन्मथसारत्वेनाभिधानात् । सिंहशूकरधवलादिवर्णनेनापि भाणकप्रेरणभाणिकादावप्रस्तुतप्रशंसार्थान्तरन्यासनिदर्शनादिना पुरुषार्थस्यैवोपदेशदर्शनात् । अथ पाठ्यस्य गेयस्य च रूपकस्य को विशेषः । अयमाख्यायते—पाठ्ये हि अङ्ग गीत चेत्युभयमप्रतिष्ठितम् । तथा हि करकरणचारी मण्डलादि यत्तत्राङ्गोपयोगि तत्स्वरूपेण लयादिव्यवस्थया चानियतमेव यथारसं प्रयुज्यमानत्वेन विपर्यासात् । गेये तु गीतमङ्ग च द्वयमपि स्वप्रतिष्ठम् । तथा हि—यस्य यादृश लक्षयति स्वरूपादिक निरूपित तन्न विपर्ययेति मन्त्रादिवत् । यद्यपि क्वचिद्वर्णाङ्गप्राधान्यं यथा प्रस्थानादौ, क्वचिद्वाद्यप्राधान्य यथा भाणकादिषु भग्नतालपरिक्रमणादौ, क्वचिद्गीयमानरूपकाभिधेयप्राधान्य यथा शिङ्गटकादौ, क्वचिन्नृत्यप्राधान्यं यथा डाम्बिलिकादिप्रयोगानन्तर हुड्डुत्काराद्यवसरे । अत एव तत्र लोकभापया वल्लिमार्ग इति प्रसिद्धि । तथापि गीताश्रयत्वेन वाद्यादे. प्रयोग इति गेयमिति निर्दिष्टम् ॥ रागकाव्येषु च गीतेनैव निर्वाहः । तथा हि—राघवविजयस्य विचित्रवर्णनीयत्वेऽपि ढक्करागेणैव निर्वाहः, मारीचवधस्य तु ककुभग्रामरागेणैवेति ॥ कि च पाठ्ये साक्षात्कारकल्पानुव्यवसायसंपत्त्युपयोगिनः पात्रं प्रति भाषानियमस्य नियतस्य छन्दोलंकारादेश्चाभिधानं दृश्यते । गीयमानं च नाभिधीयते असंगत्यापत्तेरपि तु यादृशा लयतालादिना यादृगर्थसूचनयोग्योऽभिनयः सात्विकादिः प्रभानरसानुसारितया प्रयोगयोग्यस्तदुचितार्थपरिपूर्णं ध्रुवागीतेन क्रियते । गेये च सूतदादेरिव वस्तुभूतरूपरसादिमध्यपातिविषयविशेषयोजनया कृता प्रतीतिः साध्या।डोम्बिकादेर्न नटस्येवालौकिकरूपप्रादुर्भावनया। तथा हि—डोम्बिकादौ च वर्णच्छटा वर्णादिप्रयोगे तावदभिनयकथैव नास्ति किं तत्र विचार्यते केवलनृत्तस्वभाव हि तत्। तदनन्तरं तु धारापरिक्रमपूर्वकलयप्रयोगावसरे 'पाआलअलोससाहिंणिहु जय जय लच्छिवच्छमतिआ' इत्यादि यद्गीयते तत्कस्योक्तिरूपम्। यदि तावन्नर्ति-

१. 'विपर्येति' स्यात्. २. 'प्रधान' स्यात्. ३. 'सूदादे' स्यात्. ४. 'नंदस्येवा' स्यात्.

'यस्मिन्कुलाङ्गना पत्युः सख्यग्रे वर्णयेद्गुणान्।
उपालम्भं च कुरुते यत्र श्रीगदितं तु तत्॥'
'लयान्तरप्रयोगेण रागैश्चापि विवेचितम्।
नानारसं सुनिर्वाह्यकथं काव्यमिति स्मृतम्॥'

आदिग्रहणात् शम्याच्छलितद्विपद्यादिपरिग्रहः। प्रपञ्चस्तु ब्रह्मभरत-कोलाहलादिशास्त्रेभ्योऽवगन्तव्यः।

प्रेक्ष्यमुक्त्वा श्रव्यमाह—

श्रव्यं महाकाव्यमाख्यायिका कथा चम्पूरनिबद्धं च।

तुमागताया लौकिक्या डोम्बिकाप्रभृतेर्नर्तक्यास्तदा सैवेदानीमेवभूत वमुरूप लौकिक वचनमभिधत्ते। गायनादिसक्रमितस्ववास्तव्यतयेति कः साक्षात्कारकल्पलाध्यवसायगोचरीकार्यत्वे च पाठ्यस्य प्रधानोऽशः। तेन यथा लोके कश्चित्कचिदन्योपदेशगानादिक्रमेण वस्तूद्बोधनकरणद्वारेण वा छन्दोनुप्रवेशितया वाक्यस्य चिन्मनस्यावर्जनातिशय विधत्ते नृत्यन्नपि गायन्नपि। तद्वदेव डोम्बिकाकाव्यादौ द्रष्टव्यम्॥ 'हठे वि टोम्बी' इत्यादावपि वचसि सैव। डोम्बिका नयपतिपरितोषकार्थाभिधायिवचननिष्ठेन गीतेन वाद्येन नृत्येन च राजानमनुरञ्जयितु गृहीतोयमा वकीत्वेन पूर्वस्थिता मध्ये काचिदीदशी चौर्यकामुक्ये-लिलालसमानसा, काचित्पुनरेवंविधा, कश्चिदेवभूतश्चौर्यकामुक', कोऽप्येवभूतस्तत्र काचिदेव प्रौढदूतीत्येवमादिराजपुत्रहृदयानुप्रवेशयोग्य तत्प्रसादनेन धनाद्यर्जनोपायमभिदधनी तमेव राजपुत्र परत्वेन तथैव वा समुद्दिश्य अन्यदपि चेष्टितमभिधायान्ते डोम्बिकाकल्प-मेवोपसहरति। गुणमालायां 'जामि तारा अनुडिअपुणुणम्वीसमि' इत्यादौ। तत्र नु ना नृत्यन्ती डोम्बिका बहुतरोपरञ्जकगीतादिपट्टुपेटकपरिवृता ला प्रत्येवमदनुपश्लोकितयतीति तन्मध्यवर्तिगायनमुखसक्रमितनिजवचना लौकिकेनैव रूपेण तद्गीयमानरूपकगतलयताल-साम्येन तावन्नृत्यति। तद्गीयमानपदार्थस्य च सातिशयमावर्जनीये राजादौ हृदयानुप्रवेशितां दर्शयितु लौकिकव्यवहारगतहस्तस्तू(?) कर्मरोमाञ्चाक्षिविकारतुल्ययोगक्षेमत्व प्र-वाङ्गविकारादिसंभवमप्याक्षिपति। एवं गीतेन रञ्जन प्राधान्येन विधाय तदुपयोगिन चाङ्गव्यापार प्रदर्श्य नृत्येन पुनश्चित्तग्रहण कुर्वती नृत्य प्रधानभाव गीत च तदुपसर्जनभावं नयन्ती तत एव तदभिनयमनाद्रियमाणा तद्गीयमानाङ्गभावाक्षिप्ततत्समुचितभावभेदाप्रवि-क्षेपं करोति लयपरिष्वत्कणादौ। तत्रेयत्यशे लौकिकमात्रस्वभाव एव राजनटादिव्यवहारवत्काप्रयोज्यप्रयोजकभावाशङ्का। तदनन्तरं च यथैव सा गीतनृत्यादि प्रयुङ्क्ते तथैव तन्न-दृश नर्तकी प्रयुङ्क्ते। न तु डोम्बिका साक्षात्कारकल्पेन दर्शयति तदीया हार्यादिना स्वाल्प-

---

१. 'वा कस्यचि' स्यात्.

एतानि क्रमेण लक्षयति—

पद्यं प्रायः संस्कृतप्राकृतापभ्रंशग्राम्यभाषानिबद्धभिन्नान्त्यवृत्त-सर्गाश्वाससंध्यवस्कन्धकबन्धं सत्संधि शब्दार्थवैचित्र्योपेतं महाकाव्यम्।

छन्दोविशेषरचितं प्रायः संस्कृतादिभाषानिबद्धैर्भिन्नान्त्यवृत्तैर्यथासंख्यं सर्गादिभिर्निर्मितं सुश्लिष्टमुखप्रतिमुखगर्भविमर्शनिर्वहणसंधिसुन्दरं शब्दार्थवैचित्र्योपेतं महाकाव्यम्।

मुखादयः संधयो भरतोक्ता इमे—

'यत्र बीजसमुत्पत्तिर्नानार्थरससंभवा।
काव्ये शरीरानुगता तन्मुखं परिचक्षते॥'

रूपप्रच्छादनाद्यभावात्। तत एव न डोम्बिकां साक्षात्कारकल्पेन सा दर्शयति, अपि तु तदेव नृत्यं साभिनय केवल च प्रदर्शयतीति सा लौकिकरूपान्तरप्रादुर्भावेनेति। व्युत्पत्त्यभिसंधान च गेये नास्ति। पाठ्ये तु तदेव प्रधान भरतमुनिप्रभृतीना तथैव मूलतः प्रवृत्तेरित्यल बहुना अप्रस्तुतप्रपञ्चेनेति॥ **भिन्नान्त्यवृत्तैरिति**। उपक्रान्तवृत्तव्युदासेन सर्गादीनां वृत्तान्तरैरुपसहार. कर्तव्य इत्यर्थः। यथा कुमारसंभवे—'अथ स ललितयोपिद्भ्रूलता चारुशृङ्ग रतिवलयपदाङ्के चापमासज्य कण्ठे। सहचरमधुहस्तन्यस्तचूताङ्कुरास्त्रः शतमखमुपतस्थे प्राञ्जलि. पुष्पधन्वा॥' यथा वा हरिप्रबोधे आर्यागीतिच्छन्दोबद्धाश्वासकान्ते पुष्पिताग्रा—'भगवति शयिते विभावरीणा द्युतिमपहृत्य यशोविभावरीणाम्। गततमसतया विभावरीणा सघनमह. समता विभावरीणाम्॥' संधिबन्धेषु[1] च नाराचतोटकादीनि विचित्राणि छन्दांसि दृश्यन्ते॥ **यत्र बीजेति**। बीजस्य यत्र समुत्पत्तिः कविप्रयत्नतो निबन्धः। नानारूपोऽर्थ. प्रयोजन येषा ते नानार्थाः सभवन्तीति संभवः। नानार्थरसाः संभवो यस्याः सा तथा। काव्ये नाटकादौ। तत्र च संधीनां युक्ततयावभासात्। अत एव तत्रैवोदाहरिष्यते—**शरीरानुगता इति**[2]। वृत्तानुगता इति वृत्तव्यापिनी। तन्मुखम्। यथा वेणीसंहारे कुरुपाण्डवानामुभयेषा क्षेमप्रतिपादक स्थापकस्य वचन सहदेवः क्रुद्धस्य भीमसेनस्यानुकूल्येन शमनाय कुरुनिधनपर व्याचचक्षे—'निर्वाणवैरदहना प्रशमादरीणाम्' इति। अत्र प्रशमोऽवसानमुदयनिरोधात्। यथा शान्तो वायुः शान्तोऽग्निरवसित इत्यर्थ.। तदेवमरीणामवसानेन दाह्याभावान्निर्वाणवैराग्नयः पाण्डुतनया नन्दन्तु सह माधवेन। कुरुराजसुतास्तु समृत्या रुधिरप्रसाधितभुव क्षतशरीराः स्वर्गस्था भवन्त्विति शत्रुक्षयपूर्वस्थस्य पाण्डवानां समृद्धिरूपस्य फलस्य बीज कविप्रयत्ना-

---

१. 'संधिविधेषु' ख. २. 'शरीरानुगता' स्यात्.

'बीजस्योद्घाटनं यत्र दृष्टनष्टमिव क्वचित्।
मुखन्यस्तस्य सर्वत्र तद्वै प्रतिमुखं स्मृतम्॥'
'उद्भेदस्तस्य बीजस्य प्राप्तिरप्राप्तिरेव वा।
पुनश्चान्वेषणं यत्र स गर्भ इति संज्ञितः॥'

दुत्पन्नम्। नानारससंभवा चास्योत्पत्तिः। नाटकानेकत्वेन पात्रानेकत्वविवक्षया नानार्थता रसानाम्। तथा हि—अत्र, 'एष कुरुसधानममृष्यमाणः पृथुललाटतटघटितभीषणभ्रुकुटिरापिबन्निव न. सर्वान् दृष्टिपातेन सहदेवानुयातः क्रुद्धो भीम इत एवाभिवर्तते' इति पारिपार्श्वकवचनात्सूचितक्रोधस्थायिभावानुभावः 'लाक्षागृहानलविषान्नसभाप्रवेशैः—' इत्यादिस्ववचनप्रकाशितस्वविभावो भीमसेनस्य रौद्रो रसः कुरुक्षयप्रयोजनो बीजेन प्रकाशितत्वाद्बीजोत्पत्तेरेव संभवन्निबद्धः। करुणा च कुलक्षयनिमित्तकः करुणः पाण्डवसिद्धिप्रयोजनो बीजोत्पत्तेरेव संभवन्निबद्धः। यथा दुर्योधन शोचन्नाह—'अद्यैवावां रणमुपगतौ तातमम्बां च दृष्ट्वा घ्रातस्ताभ्यां शिरसि विनतो हन्त दुःशासनश्च। तस्मिन्बाले प्रसभमरिणा प्रापिते तामवस्थां पार्श्वे पित्रोरपगतघृणः किं नु वक्ष्यामि गत्वा॥' तदेव भीमसेनस्यैव क्रोधात्मकं चेष्टितं शत्रुक्षयफलमित्युपादेयम्। दुर्योधनस्यैव च दौरात्म्यभूयिष्ठं चेष्टितं शोकफलत्वात्त्याज्यमिति विधिनिषेधविषयव्युत्पत्तेर्नानार्थता पात्रानेकत्वाश्रया रसानाम्। नाटकानेकत्वाद्यथा सागरिकाप्राप्त्यर्थो वत्सराजस्य शृङ्गारः बीजसमुत्पत्तिरिति। बीजं समुत्पन्नमुक्तैर्विशेषणैर्विशिष्टमिष्यते। तथा हि बीजमेव काव्यशरीरव्यापि यतो मुखसंधौ तस्योत्पत्तिः। प्रतिमुखे दृष्टनष्टमिव तस्योद्घाटनं गर्भे चोद्भेदस्तस्य अवमर्शे च गर्भनिर्भेदः। निर्वहणे च समानयनमिति काव्यशरीरव्यापिता॥ **बीजस्योद्घाटनमिति**। अयमर्थः—दृष्टनष्टमिव कृत्वा तावन्मुखे 'द्वीपादन्यस्मात्—' इत्यादिना न्यस्तं भूमाविव बीजम् अमात्येन सागरिकाचेष्टितं वसन्तोत्सवकामदेवपूजादिना तिरोहितत्वान्नष्टमिव, नहि तन्नष्टमेव। सागरिकाचेष्टितस्य हि बीजस्यैव तदाच्छादकमप्युत्सवादिरूपं भूमिवत्प्रत्युत कार्यजननशक्त्युद्बोधकम्। तस्य दृष्टनष्टतुल्यं कृत्वा न्यस्यते। एवं कुङ्कुमबीजस्य यदुद्घाटनं तत्कल्प यत्रोद्घाटनं सर्वत्रैव कथाभागसमूहे स प्रतिमुखम्। प्रतिराभिमुख्ये। मुखस्याभिमुख्येन यतोऽत्र वृत्तिः। पराङ्मुखता हि दृष्टनष्टकल्पता। तथा हि रत्नावल्याम्—'परपेसणकरिसिदं पि सरीरमेदस्स दंसणेण अज्ज मे बहुमदं संपण्णम्'[1] इत्यादिसागरिकोक्तेरनन्तरं सुसंगतारचितराजतत्समागमपर्यन्तं काव्यं द्वितीयाङ्कगतं प्रतिमुखसंधिरुद्घाटितत्वाद्बीजार्थस्य॥ **उद्भेदस्तस्येति**। प्राप्तिरप्राप्तिरन्वेषणमित्येवंभूताभिरवस्थाभिः पुनः पुनर्भवन्तीभिः युक्तो गर्भसंधिः। प्राप्तिसंभवास्त्ययावस्थया युक्तत्वेन फलस्य गर्भीभावात्। तथा हि रत्ना-

---

१. 'परप्रेषणकर्षितमपि शरीरमेतस्य दर्शनेनाद्य मे बहुमतं संपन्नम्' इति छाया.

वल्यां द्वितीयाङ्के सुसंगता—'सहि, अदक्खिण्णासि तुवम्। दाणीं जा एवं भट्टिणा हत्थेण गहिदा वि कोवं न मुञ्चेसि' इति प्राप्तरूप उद्भेदः। ततोऽत्र 'सागरिका—(सभ्रूभङ्गम्।) सुसगदे, इआणिं पि न विरमसि' इति कुमारीभावसमुचितकृतकोपेनापि परिपूर्णरतिप्रकाशनादन्वेषणम्। ततो 'भो, एसा खु अवरा देवी वासवदत्ता' इति विदूषकोक्ते राजनि सचकित सागरिका मुञ्चति सागरिकासुसंगतयोश्च निष्क्रमाद्वासवदत्ताप्रवेशाच्चारभ्य तृतीयाङ्के प्रवेशके 'साहु रे वसन्तय, साहु। अदिसइदो ते अमच्चजोअन्धराअणो इमाए संधिविग्गहचिन्ताए' इति काञ्चनमालयोक्त यावदप्राप्तिस्ततोऽस्याः 'अज्ज क्खु मए राअउलाओ पडिणीव्वत्तन्तीए चित्तसालिआदुआरे वसन्तअस्स सुसंगदाए सह आलावो सुदो' इत आरभ्य 'ह्रिया सर्वस्यासौ हरति विदितास्मीति वदन द्वयोर्दृष्टालाप कलयति कथामात्मविषयाम्। सखीषु स्मेरस्ते प्रकटयति वैलक्ष्यमिति मे प्रिया प्रायेणास्ते हृदयनिहितातङ्कविधुरम्॥ तद्वार्तान्वेषणाय गतश्चिरयति वसन्तकः' इति वत्सराजोक्ति यावदन्वेषणम्। ततश्च 'ही ही। कोसम्बीरज्जलम्भेणावि ण तादिसो पिअवअस्सस्स परिदोसो आसि, जादिसो मम सआसादो पियवयण सुणिअ भविस्सदि।' इत्यादिविदूषकोक्तेन प्राप्तिरसोऽस्या समागमसकेतस्थानप्राप्ति यावदन्वेषणम्। ततः 'प्रिये, पश्य पश्य। उदयोर्वीभृत एष त्वद्वदनापहृतकान्तिसर्वस्वः। पूत्कर्तुमिवोर्ध्वकरः स्थितः पुरस्तान्निशानाथः॥' इति राजोक्तिपर्यन्त परिपूर्णा प्राप्तिः। ततः 'दर्प. स्यादमृतेन चेदिह तदप्यस्त्येव बिम्बाधरे' इति वासवदत्तामुखोद्घाटनादनन्तरम् 'राजा—कथ देवी वासवदत्ता। वयस्य, किमेतत्। विदूषक—अह्माण जीविदससओ' इत्यादिना अप्राप्तिः। अस्या च 'दिट्ठिआ इमिणा विरइदभट्टिणीवेसेण केण वि इमादो चित्तसालादो णिक्कमन्ती ण लक्खिदह्मि' इति सागरिकोक्त्या अन्वेषणम्। ततश्च सागरिकाया लतापाशे कृते 'कह एसा देवी वासवदत्ता उब्बन्धिय अप्पाणअ वावादेदि' इति विदूषकोक्ते राजनि च समुपेत्य कण्ठपाशमपनयति, सागरिकया 'अज्ज-

---

१. 'सखि, अदक्षिणासि त्वम्। इदानीं या एव भर्त्रा हस्तेन गृहीतापि कोपं न मुञ्चसि' इति च्छाया. २. 'सुसंगते, इदानीमपि न विरमसि' इति च्छाया. ३. 'भोः, एषा खलु अपरा देवी वासवदत्ता' इति च्छाया. ४. 'साधु रे वसन्तक, साधु। अतिशयितस्त्वयामात्ययौगन्धरायणोऽनया संधिविग्रहचिन्तया' इति च्छाया. ५. 'अद्य खलु मया राजकुलात्प्रतिनिवर्तमानया चित्रशालिकाद्वारे वसन्तकस्य सुसगतया सह आलापः श्रुतः' इति च्छाया. ६. 'स्वाधो नयति' कलिकातामुद्रितपुस्तके. ७. 'मधिकम्' कलिकातामुद्रितपुस्तके. ८. 'आश्चर्यम्। कौशाम्बीराज्यलाभेनापि न तादृशः प्रियवयस्यस्य परितोष आसीत्, यादृशो मम सकाशात्प्रियवचन श्रुत्वा भविष्यति' इति च्छाया. ९ 'अस्माक जीवितसंशयः' इति च्छाया. १०. 'दिष्ट्या अनेन विरचितभर्त्रीवेषेन केनापि अस्याश्चित्रशालिकाया निष्क्रामन्ती न लक्षितास्मि' इति च्छाया. ११. 'कथमेषा देवी वासवदत्ता उद्बध्यात्मानं व्यापादयति' इति च्छाया. १२. 'आर्यपुत्र, मुञ्च मुञ्च। पराधीनः खल्वयं जनः न पुनर्मर्तुमीदृशमवसरं प्राप्नोति' इति च्छाया.

'गर्भनिर्भिन्नबीजार्थो विलोभनकृतोऽपि वा ।
क्रोधव्यसनजो वापि स विमर्शः प्रकीर्तितः ॥'
'समानयनमर्थानां मुखाद्यानां सबीजिनाम् ।
नानाभावोत्तराणां यद्भवेन्निर्वहणं तु तत् ॥' इति ।

उत्त, मुञ्च मुञ्च । पराहीणो क्खु अअं जणो ण पुण मरिदु ईदिसं अवसरं पावेदि । (पुनः कण्ठे पाशं दातुमिच्छति ।) राजा—(निर्वर्ण्य सहर्षम् ।) कथं प्रिया मे सागरिका । अलमलमतिमात्रं साहसेनामुना ते त्वरितमयि विमुञ्च त्वं लतापाशमेनम् । चलितमपि निरोद्धुं जीवितं जीवितेशे क्षणमिह मम कण्ठे बाहुपाशं निधेहि ॥' इत्यादिना स्फुटमेव प्राप्तिरित्येवं गर्भः । अप्राप्त्यंशश्चात्रावश्यभावी । अन्यथा हि संभावनात्मा प्राप्तिसंभवः कथं निश्चय एव हि स्यात् । विमर्शे त्वप्राप्तेरेव प्रधानाप्राप्त्यंशस्य च न्यूनतेति विशेषः । **गर्भनिर्भिन्नेति** । बीजशब्देन बीजफलम् । अर्थशब्देन निवृत्तिरुच्यते । तेन गर्भान्निर्भिन्नं प्रदर्शितमुखं बहिर्निःसरणोन्मुखं यद्बीजफलं तस्या योऽर्थो निवृत्तिः पुनस्तत्रैव प्रवेश इव यत्र स विमर्शसंधिः । **स इति** । तच्छब्देन यत्रेत्याक्षिप्तम् । सा च निवृत्तिः क्रोधेन वा निमित्तेन लोभेन वा व्यसनेन वा शापादिना वा । अपिशब्दाद्विघ्ननिमित्तान्तराणां प्रतिपदमशक्यनिर्देशानां संग्रहः । तत्र क्रोधाद्यथा रत्नावल्यां तृतीयेऽङ्के [1]क्रोधोवेशेन वासवदत्तया कारानिक्षिप्तायां सागरिकायाम् । तथा हि तत्र चतुर्थेऽङ्के प्रवेशकः सागरिकाप्राप्तिसंदेहेन करुणरसात्मकः । अत्रैव सागरिकाप्राप्तिसंदेहं मन्यमान आह—'राजा—अम्भोजगर्भसुकुमारतनुस्तदासौ कण्ठग्रहे प्रथमरागघने विलीय । सद्यः पतन्मदनमार्गणरन्ध्रमार्गैर्मन्ये मम प्रियतमा हृदयं प्रविष्टा ॥ योऽपि मे विश्वासस्थानं वसन्तकः सोऽपि देव्या संयतः । तत्कस्याग्रतो बाष्पमोक्षं करिष्ये ।' पुनरत्रैव '[2]अप्पिअं दे ण पारेमि आचक्खिदुम्' इति विदूषकोक्ते 'राजा—(समाश्वस्य ।) प्राणाः परित्यजत मां ननु सत्पथोऽयं हे दक्षिणा भवत मद्वचनं कुरुध्वम् । शीघ्रं न यात यदि तन्मुषिताः स्थ मूढा याता सुदूरमधुना गजगामिनी सा ॥' इति राज्ञः सागरिकाप्राप्तिर्नैराश्यरूपैव '[3]भो, मा अण्णहा [4]संभावेहि । सा खु देवीए उज्जेणिं पेसिदा । अदो मए अप्पिअं ति भणिदम्' इति विदूषकोक्त्या संदेहमानीता । तथा हि । तद्विसृष्टां रत्नमालां हृदये विन्यस्य पुनराह—'अहह । कण्ठाश्लेषं समासाद्य तस्याः प्रभ्रष्टयानया । तुल्यावस्था सखी चेयं तनुराश्वास्यते मम ॥' इतीन्द्रजालप्रयोगं यावद्विघ्ने वासवदत्ताक्रोधो निमित्तम् । एवं लोभादावुदाहार्यम् ॥ **समानयनमर्थानामिति** । मुखाद्यानां चतुर्णां संधीनां येऽर्थाः प्रार-

१. 'विकल्पन' भरतैकपुस्तके.

१. 'क्रोधावेशेन' स्यात्. २. 'अप्रियं ते न पारयामि आख्यातुम्' इति च्छाया. ३. 'रे' कलिकातामुद्रितपुस्तके. ४. 'भोः, मान्यथा संभावय । सा खलु देव्योज्जयिनीं प्रेषिता । अतो मयाप्रियमिति भणितम्' इति च्छाया.

शब्दवैचित्र्यं यथा—असंक्षिप्तग्रन्थत्वम्, अविषमबन्धत्वम्, अनतिविस्तीर्णपरस्परनिबद्धसर्गादित्वम्, आशीर्नमस्कारवस्तुनिर्देशोपक्रमत्वम्, वक्तव्यार्थतत्प्रतिज्ञानतत्प्रयोजनोपन्यासकविप्रशंसासुजनदुर्जनस्वरूपवदादि-

---

म्भयत्नप्रत्याशानियताप्तिलक्षणास्तेषां सह बीजिभिर्बीजविकारैः क्रमेणावस्थाचतुष्टये भवद्भिरित्युद्घाटनोद्भेदलक्षणैर्वर्तमानानां नानाविधैः सुखदुःखात्मके रतिहासशोकक्रोधादिभिर्भावैरुत्तराणां चमत्कारास्पदत्वेन जातोत्कर्षाणां यत्समानयन्ति यस्मिन्नर्थराशौ समानीयन्ते फलनिष्पत्तौ योज्यन्ते तन्निर्वहणं फलयोगोऽवस्थया व्याप्तम्। तत्र यदा सुखप्राप्तेः फलत्वं तदा रतिहासोत्साहविस्मयस्थायिभावबाहुल्यं धृतिहर्षगर्वौत्सुक्यमदादिव्यभिचारिभावबाहुल्यं च प्रारम्भादीनाम्, दुःखहानेस्तु फलत्वे क्रोधशोकभयजुगुप्सास्थायिभावबाहुल्यम्। आलस्यौग्र्यव्यभिचारिभावबाहुल्यं च द्रष्टव्यम्। रत्नावल्यामैन्द्रजालिकप्रवेशात्प्रभृत्यासमाप्तेरेषामवस्थासन्ध्यादीनां नायकप्रतिनायकतदमात्यतत्परिवारनायिकादिमुखेनापि नियोजनम्। न त्वेकमुखेनैवेति। **असंक्षिप्तग्रन्थत्वमिति।** अनेन ग्रन्थगौरवमाचक्षाणः कथारसविच्छेदशङ्किनां मनांस्यावर्जयति। **अविषमबन्धत्वमिति।** अनेन शब्दसंदर्भवेदिनां मनो मुदमादधाति। **अनतिविस्तीर्णपरस्परनिबद्धसर्गादित्वमिति।** अनेन ग्रन्थविस्तरभीरूणां चित्तमाकर्षति। सर्गादीनां परस्परमेकवाक्यतया महावाक्यात्मकस्य प्रबन्धस्योपकारितां च दर्शयति। **आशीर्नमस्कारवस्तुनिर्देशोपक्रमत्वमिति।** तत्र आशीर्यथा हरविलासे—'ओमित्येकाक्षरं ब्रह्म श्रुतीनां मुखमक्षरम्। प्रसीदतु सतां स्वान्तेष्वेक त्रिपुरुषीमयम्॥' नमस्कारो यथा रघुवंशे—'वागर्थाविव—'इत्यादि। वस्तुनिर्देशो यथा हयग्रीववधे—'आसीद्दैत्यो हयग्रीव' इत्यादि। **वक्तव्यार्थेत्यादि।** वक्तव्यार्थप्रतिज्ञानं यथा सेतुबन्धे—'त तिअसबन्दिमोक्खं समत्तलोअस्स हिअअसल्लुद्धरणम्। सुणह अणुराहइण्हं सीयादुक्खक्खयं दसमुहस्स वहम्॥' प्रयोजनोपन्यासो यथा—'परिवड्ढइ विन्नाणं संभाविज्जइ जसो विढप्पन्ति गुणा। अव्वइसुपरिसुचरिअ कित्तं जेण हरन्ति कव्वालावा॥' कविप्रशंसा यथा रावणविजये—'सयलं चेव निबन्धं दोहिं पएहिं कलुसं पसण्णन्तविअ। जाणन्ति कईण कई सुद्ध सहोवेहिं लोअणेहिं व हिअअम्॥' सुजनदुर्जनस्वरूपं

---

१. 'त त्रिदशबन्दिमोक्षं समस्तलोकस्य हृदयशल्योद्धरणम्।
श्रृणुतानुरागचिह्नं सीतादुःखक्षयं दशमुखस्य वधम्॥' [इति च्छाया]

२. '..... ... . ।
. ... ॥' [इति च्छाया]

३. '. . ... ।
.. .. ॥' [इति च्छाया]

वाक्यत्वम्, दुष्करचित्रादिसर्गत्वम्, स्वाभिप्रायस्वनामेष्टनाममङ्गलाङ्कितसमाप्तित्वम्, इति ।

अर्थवैचित्र्यं यथा—चतुर्वर्गफलोपायत्वम्, चतुरोदात्तनायकत्वम्, रसभावनिरन्तरत्वम्, विधिनिषेधव्युत्पादकत्वम्, सुसूत्रसंविधानकत्वम्, नगराश्रमशैलसैन्यावासार्णवादिवर्णनम्, ऋतुरात्रिदिवार्कास्तमयचन्द्रोदयादिवर्णनम्, नायकनायिकाकुमारवाहनादिवर्णनम्, मन्त्रदूतप्रयाणसंग्रामा-

---

यथा हरविलासे—'इतस्ततो भषन्भूरि न पतेत्पिशुनः शुनः । अवदाततया किं च न भेदो हसतः सतः ॥' **दुष्करचित्रादिसर्गत्वमिति** । आदिग्रहणेन यमकश्लेषादयो गृह्यन्ते । ते च किरातार्जुनीयादौ दृश्यन्त एव ॥ **स्वाभिप्रायेत्यादि** । तेष्वभिप्रायाङ्कता यथा—धैर्यं मायुराजस्य, उत्साहः सर्वसेनस्य, अनुरागः प्रवरसेनस्येति । स्वनामाङ्कता यथा—राजशेखरस्य हरविलासे । इष्टनामाङ्कता यथा—लक्ष्म्यङ्कता किराते भारवेः, श्र्यङ्कता शिशुपालवधे माघस्य । मङ्गलाङ्कता यथा—अभ्युदयः कृष्णचरिते, जय ऊषाहरणे, आनन्दः पञ्चशिखशूद्रककथायाम् इति । **चतुर्वर्गफलोपायत्वमिति** । अनेन चत्वारो वर्गा धर्मार्थकाममोक्षाः त एव व्यस्ताः समस्ता वा फलं तस्योपायतया महाकाव्यं ज्ञापयन् मुक्तकादिभ्यो भेदमाचष्टे । **चतुरोदात्तनायकत्वमिति** । अनेन कथाशरीरव्यापिनो नायकस्य धर्मार्थकाममोक्षेषु वैचक्षण्यमभिदधान आशयविभूत्योरप्युत्कर्षमभिदधाति । **रसभावनिरन्तरत्वमिति** । अनेन रसग्रहणेनापि तत्कारणभूतानां भावानां परिग्रहे पृथग्भावग्रहणेन रसभावानां परस्परं कार्यकारणभावमभिदधद्रसेभ्यो भावाभावेभ्यो रसा रसेभ्यश्च रसा इति नैरन्तर्यस्य रसभावसाध्यत्वेन भोजनस्येवैकरसस्य प्रबन्धस्यापि वैरस्यमपाकरोति । **विधिनिषेधव्युत्पादकत्वमिति** । अनेन गुणवतो नायकस्योत्कर्षप्रकाशनेन दोषवतश्चोच्छेदप्रदर्शनेन जिगीषुणा गुणवतैव भाव्यं न दोषवतेति व्युत्पादयति । **सुसूत्रसंविधानकत्वमिति** । अनेन प्रोक्तलक्षणाः पदार्थास्तथा निबन्धनीया यथा प्रबन्धस्य शोभायै भवन्तीति कवीन् शिक्षयति । **नगराश्रमेत्यादिना** देशप्रशंसामुपदिशति । नगरवर्णनं यथा हरिविजय-रावणविजय-शिशुपालवध-कुमारसंभवादौ । आश्रमवर्णनं यथा रघुवंश-किरातार्जुनीयादौ । शैलवर्णनं किरातार्जुनीयादौ । सैन्यावासवर्णनं माघे । अर्णववर्णनं सेतुबन्धादौ । **ऋत्वित्यादिना** कालावस्थापवर्णनं लक्षयति । तत्र ऋतुवर्णने शरद्वसन्तग्रीष्मवर्षादिवर्णनानि सेतुबन्ध-हरिविजय-रघुवंश-हरिवंशादौ । रात्रिवर्णनं किरातार्जुनीय-कुमारसंभव-शिशुपालवध-हयग्रीववधादौ । दिवसवर्णनं प्रभातपूर्वाह्णमध्याह्नापराह्णवर्णनानि शिशुपालवध-किरातार्जुनीयादौ । अर्कास्तसमयवर्णनं कुमारसंभव-हरिविजय-रावणविजय-सेतुबन्धादौ । चन्द्रोदयवर्णनं कुमारसंभव-किरातार्जुनीय-शिशुपालवध-सेतुबन्धादाविति । **नायकेत्यादिना** पात्रविशेषाभिनन्दनं सूचयति । तत्र नायकवर्णनं हरिविजय-रावणविजय-जानकीहरण-रघुवंशादौ । नायिकावर्णनं

भ्युदयादिवर्णनम्, वनविहारजलक्रीडामधुपानमानापगमरतोत्सवादिवर्णनम्, इति ।

उभयवैचित्र्यं यथा—रसानुरूपसंदर्भत्वम्, अर्थानुरूपच्छन्दस्त्वम्,

---

कुवलयाश्वचरित-कुमारसंभव-जानकीहरण-सुभद्राहरणादौ । कुमारवर्णनं रघुवंशादौ । वाहनवर्णने हस्त्यश्वगरुत्मत्पुष्पकावर्णनानि हरिविजय-रावणविजयादौ । **मन्त्रेत्यादिना** अर्थप्रधानचेष्टानामुपदेशाच्चतुर्वर्गफलत्वेऽपि भूयसार्थोपदेशकृन्महाकाव्यं भवतीत्यभिधत्ते । तत्र मन्त्रः पञ्चाङ्गः प्रतिपादितः । स यथा—किरातार्जुनीय-शिशुपालवध-भट्टिकाव्य-हयग्रीववधादौ । दूतस्त्रिधा—निसृष्टार्थः, परिमितार्थः, शासनहरश्च । निसृष्टार्थो यथा—उद्योगपर्वणि वासुदेवः, हरिविजये वा सात्यकिः । परिमितार्थो यथा—रामायणेऽङ्गदः । शासनहरो यथा—कादम्बर्यां केयूरक इति । प्रयाणं त्रिधा—स्वशक्त्यपचये, परव्यसने, अभिमतार्थसिद्धये च । तत्र स्वशक्त्यपचये यथा—रघुवंशे । परव्यसने यथा—जरासंधव्यसनिनः शिशुपालस्योच्छेदाय वासुदेवस्य शिशुपालवधे । अभिमतार्थसिद्धये यथा—विष्णोः पारिजातहरणाय हरिविजये, यथा वा—दिव्यास्त्रलाभायार्जुनस्य किरातार्जुनीये इति । संग्रामस्त्रिधा—समः, विषमः, समविषम इति । तत्र समः—द्वन्द्वयुद्धे त्वचतुरङ्गयुद्धे च । द्वन्द्वयुद्धं यथा—रामरावणयोः । चतुरङ्गयुद्धं कुरुपाण्डवानाम् । विषमो यथा—रामस्य खरदूषणत्रिशिरोभिः सह 'चतुर्दश सहस्राणि चतुर्दश च राक्षसाः । हतान्येकेन रामेण मानुषेण पदातिना ॥' इति । समविषमो यथा—महेश्वरार्जुनयोः किरातार्जुनीये रघुमघोनोर्वा रघुवंश इति । अभ्युदयस्त्रिधा—अरिविजयः, स्त्रीलाभः, पुत्रोत्पत्तिः । तत्रारिविजयो द्विधा—शत्रूच्छेदेन, तदुपनत्या च । स पूर्वो रावणवधादौ, द्वितीयो हरिविजयादौ । स्त्रीलाभो यथा—इन्दुमतीस्वयंवरे । पुत्रलाभो दिलीपस्य रघुवंश इति । **वनविहारेत्यादिना** सोद्दीपनविभावस्य संभोगशृङ्गारस्योपदेशात् । मन्त्रभूतप्रयाणसंग्रामाभ्युदयादिभिस्तानर्थानधिगम्य तैस्तैर्विलासविशेषैः कामसेवया तदुपयोगः कर्तव्य इति शिक्षयति । तत्र वनविहारो द्विधा—मृगयादिः, पुष्पावचयादिश्च । तत्राद्यो यथा—दशरथस्य रघुवंशे । द्वितीयो यथा—यदूनां शिशुपालवधे, अप्सरसां वा किरातार्जुनीय इति । जलक्रीडा द्विधा—एकस्य वा वह्वीभिः स्वयोषाभिर्वहूनां वा वह्वीभिर्यथास्वमङ्गनाभिः । तत्राद्या यथा—कार्तवीर्यस्य नर्मदायाम्, कुशस्य वा सरय्वाम् । द्वितीया यथा—अप्सरसां सिद्धसिन्धौ, यदूनां रैवतकह्रद इति । मधुपानं द्विधा—गोष्ठीगृहे, वासभवने च । तत्राद्यं हरिविजये शिशुपालवधे च । द्वितीयं किरातार्जुनीये कुमारसंभवे च ॥ मानापगमो द्विधा—प्रायत्निकः, नैमित्तिकश्च । प्रायत्निको हरिविजये सत्यभामायाः । नैमित्तिको रामान्तिकानिशाचरीणां सेतुबन्धे । रतोत्सवोऽपि द्विधा—सामान्यतः, विशेषतश्च । सामान्यतः किरातार्जुनीये शिशुपालवधे च । विशेषतः कुमारसंभवे जानकीहरणे च । **रसानुरूपसंदर्भत्वमिति** । अनेन रतिप्रकर्षे कोमलः, उत्साहप्रकर्षे प्रौढः, क्रोधप्रकर्षे कठोरः, शोकप्रकर्षे मृदुः, विस्मयप्रकर्षे तु स्फुटः शब्दसंदर्भो विरचनीय इति उपदिशन् 'नैकमोजः प्रसादो वा रसभावविदः कवेः' इति ख्यापयति । **अर्थानुरूपच्छन्दस्त्वमिति** । अनेन

समस्तलोकरञ्जकत्वम्, सदलंकारवाक्यत्वम्, देशकालपात्रचेष्टाकथान्तरानुषञ्जनम्, मार्गद्वयानुवर्तनं च, इति।

तत्र संस्कृतभाषानिबद्धसर्गबन्धं हयग्रीववधादि। प्राकृतभाषानिबद्धाश्वासकबन्धं सेतुबन्धादि। अपभ्रंशभाषानिबद्धसंधिबन्धमब्धिमथनादि। ग्राम्यापभ्रंशभाषानिबद्धावस्कन्धकबन्धं भीमकाव्यादि। प्रायोग्रहणात्संस्कृतभाषयाप्याश्वासकबन्धो हरिप्रबन्धादौ न दुष्यति। प्रायोग्रहणादेव रावणविजय-हरिविजय-सेतुबन्धेष्वादितः समाप्तिपर्यन्तमेकमेव च्छन्दो भवतीति। गलितकानि तु तत्र कैरपि विदग्धमानिभिः क्षिप्तानीति तद्विदो भाषन्ते।

शृङ्गारे द्रुतविलम्बितादयः, वीरे वसन्ततिलकादय, करुणे वैतालीयादय, रौद्रे स्रग्धरादयः, सर्वत्र शार्दूलविक्रीडितादयो निबन्धनीया इत्युपदिशति। **समस्तलोकरञ्जकत्वमिति।** अनेनालौकिकतां परिहरन् प्रीतिनिबन्धनस्य प्रबन्धस्य लोके प्रतिष्ठया प्रयासवैयर्थ्यमपाकरोति। **सदलंकारवाक्यत्वमिति।** अनेन यद्यप्युपात्तलक्षणानां गुणानामलकाराणा च स्वरूपसांकर्येणैव काव्यशोभाकरत्वम् तथाप्यलकारवत्त्वैवेन भार भूयसा उद्वोढुमलमित्येतदुपर्युपर्यङ्गेनोपपादयति। **देशेत्यादिना** परिपूर्णाङ्गेऽपि सविधानके देशकालाद्यविरोधेन तद्वर्णनादिक निर्दिशति। तत्र देशान्तरानुषञ्जन यथा—'मुदे मुरारेरमरै. सुमेरोरानीय यस्योपचितस्य शृङ्गैः। भवन्ति नोद्दामगिरां कवीनामुच्छ्रायसौन्दर्यगुणा मृषोद्याः॥' कालान्तरानुषञ्जन यथा —'सपदि हरिसखैर्वधूनिदेशाद्ध्वनितमनोरमवल्लकीमृदङ्गै'। युगपदनुगुणस्य संनिधान वियति वने च यथायथ वितेने॥' पात्रान्तरानुषञ्जन यथा—'करिष्यसे यत्र सुदुश्चराणि प्रसत्तये गोत्रभिदस्तपांसि। शिलोच्चय चारुशिलोच्चय तमेष क्षणान्नेष्यति गुह्यकस्त्वाम्॥' चेष्टान्तरानुषञ्जनं यथा—'मदश्च्युतः श्यामितगण्डलेखाः क्रामन्तविक्रान्तनराधिरूढाः। सहिष्णवो वेह युधामभिज्ञा नागा नगोच्छ्रायमिवाक्षिपन्तः॥' कथान्तरानुषञ्जन यथा—'कुरुनाथपत्नि दुर्लभस्तव भर्ता न चिराद्भविष्यति। शृणु येन स कर्मणागतः सलभस्व दशमोऽपनारीषाम्॥' **मार्गद्वयानुवर्तनमिति।** अनेन महाकवीना समयमुपलक्षयति। तत्र 'गुणतः प्रागुपन्यस्य नायकं तेन विद्विषाम्। निराकरणमित्येष मार्गः प्रकृतिसुन्दरः॥ वंशवीर्यश्रुतादीनि वर्णयित्वा रिपोरपि। तज्जयान्नायकोत्कर्षकथन च धिनाति न.॥' इति। (अर्पा-पा) एतानि नगरवर्णनादीनि समुच्चयप्रयोज्यानि, उत विकल्पप्रयोज्यानि। ननु समप्रयोज्यानीति चेत्, किरातार्जुनीयादौ किरातार्णवार्कोदयविवाहकुमाराभ्युदयादीनामभणनम्।

१. 'धिनोति' स्यात्. २. प्रमादपतितं स्यात्.

नायकाख्यातस्ववृत्ता भाव्यर्थशंसिवक्त्रादिः सोच्छ्वासा संस्कृता गद्ययुक्ताख्यायिका ।

धीरप्रशान्तस्य गाम्भीर्यगुणोत्कर्षात्स्वयं स्वगुणोपवर्णनं न संभवतीत्यर्थाद्यस्यां धीरोद्धतादिना नायकेन स्वकीयवृत्तं सदाचाररूपं चेष्टितं कन्यापहारसंग्रामसमागमाभ्युदयभूषितं मित्रादि वा व्याख्यायते, अनागतार्थशंसीनि च वक्त्रापरवक्त्रार्यादीनि यत्र बध्यन्ते, यत्र चावान्तरप्रकरणसमाप्तावुच्छ्वासा बध्यन्ते, सा संस्कृतभाषानिबद्धा अपादः पदसंतानो गद्यं तेन युक्ता । युक्तग्रहणादन्तरान्तरा प्रविरलपद्यनिबन्धेऽप्यदुष्टा आख्यायिका । यथा—हर्षचरितादि ।

धीरशान्तनायका गद्येन पद्येन वा सर्वभाषा कथा ।

आख्यायिकावन्न स्वचरितव्यावर्णकोऽपि तु धीरशान्तो नायकः । तस्य तु वृत्तमन्येन कविना वा यत्र वर्ण्यते, सा च काचिद्गद्यमयी । यथा—कादम्बरी । काचित्पद्यमयी । यथा—लीलावती । यावत्सर्वभाषा काचित्संस्कृतेन काचित्प्राकृतेन काचिन्मागध्या काचिच्छूरसेन्या काचित्पैशाच्या काचिदपभ्रंशेन बध्यते सा कथा ।

अर्थाविकल्पेन यथेष्टकल्पनाया मलत्वप्रसङ्गः । तत्र अङ्गकलज(?)स्योभयापीष्टत्वात् । यदा कथाशरीरस्य परिपूर्णाङ्गसंभवस्तदा समुच्चयेन । यदान्यथा तदा विकल्पेनेति । तत्रापि केषाचिदङ्गानां विकल्पोऽपरेषां नियमेन प्रयोगः । यानि पुरुषार्थस्यार्थकामादेरासन्नोपकारीणि तानि नियमतः प्रयुज्यन्ते । यथा मन्त्रदूतप्रयाणादिनायकाभ्युदयादयः । यथा च शैलर्तूद्यानगमनजलक्रीडाचन्द्रोदयमधुपानरतोत्सवादयः । तानि च यदि कथाशरीरे न स्युस्तदा कथान्तरानुषङ्गेनापि कर्तव्यानीति प्रचक्षते ॥ **वृत्तमिति** । वृत्तशब्दः सदाचार एव वर्तते । तदेव मनुराह—'न विद्यया केवलया तपसा वापि पात्रता । यस्य वृत्तमिवोवेते तद्धि पात्र प्रकीर्तितम् ॥' इति । तदाह—**वक्त्रेति** । वक्त्रशब्देन वक्त्रप्रकरणं लक्ष्यते । तद्यथा—'अनुष्टुभि नाश्वाश्चातुर्याद्यो वक्त्रम्' इत्यादि । नजज्ञा अपरवक्त्रम् । द्गोपष्ठो जोऽन्तो वा पूर्वेऽर्धे परे षष्ठो लार्यागाथेत्येव छन्दोनुशासनलक्षितानि । वक्त्रं यथा हर्षचरिते—'निजवर्षाहितस्नेहा बहुभक्तजनान्विता । सुकाला इव जायन्ते प्रजाः पुण्येन भूभृतः ॥' अपरवक्त्रं यथा—'तरलयसि दृश किमुत्सुकामकलुषमानसवासलालिते । अवतर कलहंसि वापिका पुनरपि यास्यसि पङ्कजालयम् ॥' आर्या यथा—

प्रबन्धमध्ये परप्रबोधनार्थं नलाद्युपाख्यानमिवोपाख्यानमभिनयन् पठन् गायन् यदैको ग्रन्थिकः कथयति तद्गोविन्दवदाख्यानम् ।

तिरश्चामतिरश्चां वा चेष्टाभिर्यत्र कार्यमकार्यं वा निश्चीयते तत्पञ्चतन्त्रादिवत् धूर्तविटकुट्टिनीमतमयूरमार्जारिकादिवच्च निदर्शनम् ।

प्रधानमधिकृत्य यत्र द्वयोर्विवादः सोऽर्धप्राकृतरचिता चेटकादिवत्प्रवह्लिका ।

प्रेतमहाराष्ट्रभाषया क्षुद्रकथा गोरोचनानङ्गवत्यादिवन्मतल्लिका । यस्यां पुरोहितामात्यतापसादीनां प्रारब्धानिर्वाहे उपहासः सापि मतल्लिका ।

यस्यां पूर्वं वस्तु न लक्ष्यते पश्चात्तु प्रकाश्यते सा मत्स्यहसितादिवन्मणिकुल्या ।

एकं धर्मादिपुरुषार्थमुद्दिश्य प्रकारवैचित्र्येणानन्तवृत्तान्तवर्णनप्रधाना शूद्रकादिवत्परिकथा ।

'सकलमहीभृत्कम्पकृदुत्पद्यत एक एव नृपवशे । विपुलेऽपि पृथुप्रतिमो दन्त इव गणाधिपस्य मुखे ॥' **उपाख्यानमिति** । यदाह—'नलसावित्रीषोडशराजोपख्यानवत्प्रथावन्तः । अन्यप्रबोधनार्थं यदुपख्यानं ह्युपाख्यानम् ॥' **आख्यानमिति** । तथा चाह—'आख्यानकसञ्ज्ञां तल्लभते यद्यभिनयन् पठन् गायन् । ग्रन्थिक एक कथयति गोविन्द्वदवहिते[1] सदसि ॥' **निदर्शनमिति** । तथा च—'निश्चीयते तिरश्चामतिरश्चा वापि यत्र चेष्टाभि- । कार्यमकार्यं वा तन्निदर्शन पञ्चतन्त्वादि[2] ॥ धूर्तविटकुट्टनीमतमयूरमार्जारिकादिक लोके । कार्याकार्यनिरूपणरूपमिह निदर्शन तदपि ॥' **प्रवह्लिकेति** । तथा च—'यत्र द्वयोर्विवादः प्रधानमधिकृत्य ज्ञायते सदसि । सार्धप्राकृतरचिता प्रवह्लिका चेटकप्रभृति ॥' **मन्थल्लिकेति**[3] । तथा च—'क्षुद्रकथा मन्थल्ली[4] प्रेतमहाराष्ट्रभाषया भवति । गोरोचनेव कार्या सानङ्गवतीव वार्कचेटीभिः ॥' **सापीति** । तथा च—'यस्यामुपहासः स्यात्पुरोहितामात्यतापसादीनाम् । प्रारब्धानिर्वाहे सापि हि मन्थल्लिका[5] भवति ॥' **मणिकुल्येति** । तथा च—'मणिकुल्यायां जलमिव च लक्ष्यते यत्र पूर्वतो वस्तु । पश्चात्प्रकाशते सा मत्स्य-कुल्यामिवादि[6] ॥' **परिकथेति** । तथा च—'पर्यायेण बहूना यत्र प्रतियोगिनां कथाः [illegible] ।

---

१. 'वद' स्यात् २. 'तन्त्रादि' मूले ३–४–५ 'मत' स्यात् ६. 'मत्स्यहसितादि' मूलानुरोधात्.

मध्यादुपान्ततो वा ग्रन्थान्तरप्रसिद्धमितिवृत्तं यस्यां वर्ण्यते सेन्दुमत्यादिवत्खण्डकथा ।

समस्तफलान्तेतिवृत्तवर्णना समरादित्यवत्सकलकथा ।

एकतरचरिताश्रयेण प्रसिद्धकथान्तरोपनिबन्ध उपकथा ।

लम्भाङ्किताद्भुतार्था नरवाहनदत्तादिचरितवद्बृहत्कथा ।

एते च कथाप्रभेदा एवेति न पृथग्लक्षिताः ।

गद्यपद्यमयी साङ्का सोच्छ्वासा चम्पूः ।

संस्कृताभ्यां गद्यपद्याभ्यां रचिता प्रायेण यान्यङ्कनानि स्वनाम्ना परनाम्ना वा कविः करोति तैर्युक्ता उच्छ्वासनिबद्धा चम्पूः । यथा वासवदत्ता दमयन्ती वा ।

अनिबद्धं मुक्तकादि ।

मुक्तक-संदानितक-विशेषक-कलापक-कुलक-पर्याकोश-प्रभृत्यनिबद्धम्

एषां लक्षणमाह—

एकद्वित्रिचतुश्छन्दोभिर्मुक्तकसंदानितकविशेषककलापकानि ।

एकेन च्छन्दसा वाक्यार्थसमाप्तौ मुक्तकम् । यथा अमरुकस्य शृङ्गारशते रसस्यन्दिनो मुक्तकाः । द्वाभ्यां संदानितकम् । त्रिभिर्विशेषकम् । चतुर्भिः कलापकम् । एतानि च विशेषानभिधानात्सर्वभाषाभिर्भवन्ति ।

पञ्चादिभिश्चतुर्दशान्तैः कुलकम् ।

छन्दोभिरिति वर्तते । मुक्तकानामेव प्रघट्टकोपनिबन्धः । अवान्तरवाक्यसमाप्तावपि वसन्ताद्येकवर्णनीयोद्देशेन मुक्तकानामुपनिबन्धः । पर्याप्ता कोशेषु प्रचुरं दृश्यते । स्वपरकृतसूक्तिसमुच्चयः कोशः । यथा सप्तश-

---

श्रूयन्ते शूद्रकवज्जिगीषुभिः परिकथा सा तु ॥' खण्डकथेति । तथा च—'ग्रन्थान्तरप्रसिद्धं यस्यामितिवृत्तमुच्यते विबुधैः । मध्यादुपान्ततो वा सा खण्डकथा यथेन्दुमती ॥' सकलकथेति । चरितमित्यर्थः ॥ उपकथेति । तथा च—'यत्राश्रित्य कथान्तरमतिप्रसिद्धं निबध्यते कविभिः । चरित विचित्रमन्यत्सोपकथा चित्रलेखादिः ॥' बृहत्कथेति ।

तकादिः । एकप्रघट्टके एककविकृतः सूक्तिसमुदायो वृन्दावनमेघदूतादिः संघातः । विप्रकीर्णवृत्तानामेकत्र संधानं यदुवंशदिलीपवंशादिवत्संहिता । एवमनन्तोऽनिबद्धगणः स आदिग्रहणेन गृह्यते । इह च सत्संधित्वं शब्दार्थवैचित्र्ययोगश्च महाकाव्यवदाख्यायिकाकथाचम्पूष्वपि द्रष्टव्यः ॥

इत्याचार्यश्रीहेमचन्द्रविरचितायामलंकारचूडामणिसंज्ञस्वोपज्ञकाव्यानुशासनवृत्ता-
वष्टमोऽध्यायः समाप्तः ।

तथा च—'लम्भाङ्किताद्भुतार्था पिशाचभाषामयी महाविषया । नरवाहनदत्तादेश्चरित-मिव बृहत्कथा भवति ॥'

इत्याचार्यश्रीहेमचन्द्रविरचिते विवेकेऽष्टमोऽध्यायः ।

समाप्तोऽयं ग्रन्थः ।

अकाराद्यनुक्रमेण सटीककाव्यानुशासनोदाहरणानुक्रमणिका ।

१. अस्यामनुक्रमणिकाया यत्र यत्र पङ्क्तौ '(टी)' एतच्चिह्नमुपलभ्यते, तदुदाहरणं टीकायामन्वेषणीयम्. यत्र च पङ्क्तौ चिह्नं नास्ति, तदुदाहरणं मूले मृग्यम्.